

Liahona

**Opdrag børn
til at være
ukuelige, s. 10**

**Hvornår er det det
rette tidspunkt at
gifte sig på? s. 38**

**De retskafne har ikke brug
for at bære masker, s. 48**

**Påskeaktivitet:
Husk Jesus Kristus, s. 68**



*»Vi er ikke
lydige, fordi
vi er blinde,
vi er lydige,
fordi vi
kan se.«*

Præsident Boyd K. Packer,
præsident for De Tolv
Apostles Kvorum, »Hand-
lefrihed og kontrol«,
Den danske Stjerne
okt. 1983, s. 117.

Se også »I er frie« på
s. 16.



BUDSKABER

- 4** Budskab fra Det Første Præsidentskab: **Ti! Vær stil!**
Præsident Thomas S. Monson
- 7** Besøgsbudskabet: **Aktivisering**

ARTIKLER

- 10** **Opdrag børn til at være ukuelige**
Lyle J. Burrup
Børn har brug for ukuelighed for at overvinde problemer. Her er nogle forslag til, hvordan forældre kan hjælpe deres børn med at udvikle denne vigtige egenskab.
- 16** **I er frie**
Ældste D. Todd Christofferson
Vores valg i dette liv går på, hvilken autoritet vi vælger at adlyde: Gud eller Satan.

20 Efterlevelse af principperne for selvhjulpethed

Larry Hiller og Kathryn H. Olson
Selvhjulpethed er ikke blot afgørende i tider med uro, men også i tider med fred.

22 Guds ords kraft

Ældste Michael John U. Teh
Ved dagligt at nære os med skrifterne vil vi kunne opbygge åndelig styrke og afsløre djævlens forsøg på at vildlede os.

26 Velsignelserne ved tiende

Fem medlemmer fortæller om det vidnesbyrd, de har modtaget ved at betale tiende.

30 Skab Kristuscentrerede påsketraditioner

Diane L. Mangum
Forsoningen er kernen i påsken; retfærdige traditioner hjælper os til at fokusere på denne gave fra Frelseren.

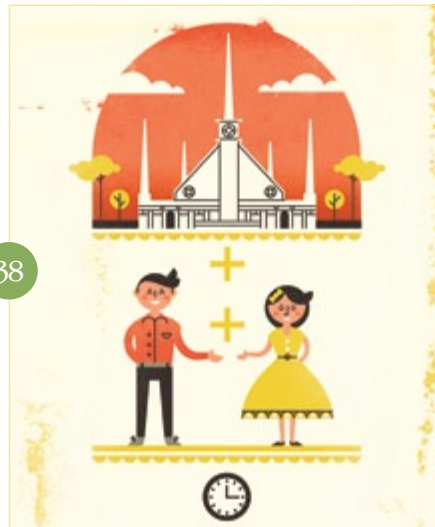
FASTE ARTIKLER

- 8** **Noter fra oktoberkonferencen**
- 33** **Undervis i Til styrke for de unge: Betydningen af familien**
- 34** **Sidste dages hellige røster**
- 74** **Kirkenyt**
- 80** **Til vi ses: Redningen i minefeltet**
Russell Westergard

PÅ OMSLAGET

Forsiden: Fotoillustration: Cody Bell. Bagsiden: Fotoillustration: Craig Dimond. Indersiden af forsiden: Foto af Heceta Head Lighthouse i Oregon, USA, af Royce Bair © Getty Images.

UNGE VOKSNE



38

38 Det rette tidspunkt at gifte sig på

Alissa Strong

Når det er den rette person og på det rette sted, så er det det rette tidspunkt.



Se, om du kan finde den Liahona, der er gemt i dette nummer. Vink: Få ikke båden til at tippe.



48

UNGE

42 Lige til sagen

44 Hvad sker der, efter vi dør?

Har du spørgsmål om ånderverdenen eller opstandelsen? Her er nogle svar.

48 Bær ikke masker

Ældste Quentin L. Cook

Retskafne mennesker behøver ikke at maskere deres identitet.

51 Min bror havde tiltro til mig

David Dickson

Hvis Dan havde gjort grin med mig, havde han sikret, at jeg aldrig mere sang, måske resten af livet.

52 Til styrke for de unge: Jeg har et vidnesbyrd om familien

Ann M. Dibb

54 Skjulte farer

Joshua J. Perkey

Befalingerne begrænser ikke vores handlefrihed – de giver os de bedste muligheder for lykke og fremgang.

57 Fra missionsmarken: Betaget af et vidnesbyrd

Michael Harken

BØRN



70

58 På rejsen: Stedet, hvor Mormons Bog blev trykt

Jan Pinborough

60 Rics nye bog

Laura Byrd

Hvad kunne Ric gøre for at hjælpe søster Bird, hvis hænder gjorde ondt, når hun prøvede at holde skrifterne?

62 Megans lam

Julina K. Mills

Megan finder en kreativ måde at tage sig af sine lam og udvikle et venskab på.

64 Særlige vidner: Hvorfor er Jesus Kristus så vigtig for os?

Ældste Dallin H. Oaks

65 Fordi han lever

Marivic Pasigay og Marissa Widdison

Watoy får mulighed for at bære sit vidnesbyrd om Jesus Kristus for sin skolelærer.

66 Påskepuslespil: Jesus Kristus er vor Frelser

68 Få et billede af påsken

Nedtælling til påsken ved hjælp af dette puslespil.

70 Til mindre børn

81 Portræt af en profet: John Taylor

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Redaktør: Craig A. Cardon

Vejledere: Shayne M. Bowen, Bradley D. Foster,
Christoffel Golden jun., Anthony D. Perkins

Adm. direktør: David T. Warner

Leder af familie- og medlemsstøtte: Vincent A. Vaughn

Leder af Kirkens Tidsskrifter: Allan R. Loyborg

Forretningsfører: Garff Cannon

Chefredaktør: R. Val Johnson

Vicechefredaktør: Ryan Carr, LaRene Porter Gaunt

Udgivelsesassistent: Melissa Zenteno

Redaktion: Sue Barrett, David Dickson,
David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Mindy Raye Friedman,
Garry H. Garff, Jennifer Grace Jones, Hikari Loftus, Michael R.
Morris, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Julia
Woodbury

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Tadd R. Peterson

Designmedarbejdere: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus,
C. Kimball Bott, Thomas Child, Kerry Lynn C. Herrin,

Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy, Brad Teare

Koordinator af intellektuel ejendomsret:
Collette Nebeker Aune

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Produktionsmedarbejdere: Connie Bowthorpe

Bridge, Howard G. Brown, Julie Burdett, Bryan W. Gygi,

Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Ty Pilcher,

Gayle Tate Rafferty

Prepress: Jeff L. Martin

Trykchef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Evan Larsen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division,
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg.

Tlf. 38 11 18 50

Kirkenyt: Finn Lykkegaard

Distribution

Jesu Kristi Kirke av Sista Dagars Heliga, MOS, Sveagatan 8 A,

4411 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved

henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rcstockholm@ldschurch.org

Abonnementspris: DKK 55 pr. år (Grønland DKK 27,50).

Betaling: Online: store.lds.org; eller girokonto: 653-2136.

Indsend manuskripter og spørgsmål til Liahona, online

på liahona.lds.org; med post til Liahona, Rm. 2420, 50

East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA;

eller med e-mail til liahona@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas«

eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama,

bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji,

finsk, fransk, græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk,

italiensk, japansk, kinesisk, kinesisk (forenklet), kiribati,

koreansk, kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallisk,

mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk,

samoansk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitiansk, thai,

tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og vietnamesisk.

(Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

© 2013 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.

Printed in the United States of America.

Tekst og billedmateriale i *Liahona* kan kopieres til lejlighedsvis,

ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Billedmateriale må

ikke kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse står

restriktioner. Spørgsmål skal rettes til Intellectual Property

Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150,

USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org

For readers in the United States and Canada:

March 2013 Vol. 162 No. 3. LIAHONA (USPS 311)

Danish (ISSN 522-9165) is published monthly by The Church of

Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple,

Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00

per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals

Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required

for change of address. Include address label from a recent

issue; old and new address *must* be included. Send USA

and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center

at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.

Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may

be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication

Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake

Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,

Salt Lake City, UT 84126-0368.

Forslag til familieaften

Dette nummer indeholder artikler og aktiviteter, der kan anvendes til familieaften. Her følger nogle få eksempler.



FOTOILLUSTRATION: CODY BELL © IRI

»Guds ords kraft«, s. 22: Overvej med din familie at læse »Ordets hellighed«, et afsnit i artiklen, og drøft hvorledes skrifterne kan være vores jernstang. Tilskynd familien til at fortælle om en oplevelse, hvor de har følt skrifternes kraft. Eller fortæl en inspirerende historie fra skrifterne for de mindste børn. Overvej at fortælle om ældste Tehs udfordring ved at læse dagligt i skrifterne.

»Hvad sker der efter vi dør?« s. 44: Overvej at drøfte spørgsmålene, der står i artiklen, samt velsignelserne, der kommer af at vide, at døden ikke er slutningen på

vores eksistens. Du kan måske spørge, hvordan denne viden gør hver enkelt af vore beslutninger vigtige. Afslut med at bære dit vidnesbyrd om frelsesplanen.

»Megans Lam«, s. 62: Læs historien om Megan og hendes lam og drøft, hvorfor Megan blev så glad til sidst. Du kan måske også læse Mosija 2:17-18 og tale om velsignelserne, vi får gennem tjeneste. Overvej at drøfte måder, hvorpå familien kan tjene hinanden og andre. I kan evt. slutte med at synge en sang om tjeneste, såsom »Den glade hjælper« (*Syng med mig*, D-1).

PÅ DIT EGET SPROG

Liahona og andre kirkematerialer er tilgængelige på mange sprog på languages.lds.org.

EMNER I DETTE NUMMER

Tallene angiver artiklens første side.

Aktivering, 7, 80

Død, 44

Familien, 9, 10, 33, 34, 38,
51, 52

Forsoningen, 16, 30

Forældrerollen, 10, 58

Fred, 4

Generalkonference, 8

Glæde, 8, 10, 33, 34, 38,
51, 52

Handlefrihed, 16

Inspiration, 36

Jesus Kristus, 16, 64, 65,
66, 68, 70, 73

Lydighed, 16, 36, 54

Medier, 48, 64, 65, 66, 68,
70, 73

Missionering, 34, 57

Mormons Bog, 22, 58

Opstandelse, 30, 44

Pornografi, 48

Påske, 30, 68, 70, 73

Retskaffenhed, 48, 36, 54

Selvhjulpenhed, 20

Studium af skrifterne, 22

Talenter, 51

Taylor, John, 81

Tiende, 26, 35, 37

Tjeneste, 36, 62

Ukuelighed, 10

Undervisning, 33, 62

Velsignelser, 26, 35

Venlighed, 60

Venskab, 62

Vidnesbyrd, 65

Ægteskab, 38

Åndeverdenen, 44, 35, 37



Præsident
Thomas S. Monson

Ti! VÆR STIL!

En dag for få år siden, hvor jeg netop var blevet færdig med mine opgaver på kontoret, følte jeg en stærk tilskyndelse til at besøge en ældre enke, som boede på et plejehjem i Salt Lake City. Jeg kørte direkte derhen.

Da jeg trådte ind i hendes stue, var den tom. Jeg spurgte en plejer, hvor hun var henne, og blev vist hen til en opholdsstue. Der fandt jeg denne dejlige enke i samtale med sin søster og en anden veninde. Vi fik snakket hyggeligt sammen.

Mens vi talte, kom en mand ind ad døren for at hente en sodavand i en automat. Han så på mig og sagde: »Men det er jo Tom Monson.«

»Ja,« svarede jeg. »Og du ligner en Hemingway.«

Han svarede, at han var Stephen Hemingway, søn af Alfred Eugene Hemingway, som havde været min rådgiver, da jeg for mange år siden var biskop, og jeg kaldte ham Gene. Stephen fortalte mig, at hans far lå for døden på dette selv samme plejehjem. Gene havde sagt mit navn, og familien ville gerne have fat i mig, men de havde ikke kunnet finde mit telefonnummer.

Jeg undskyldte mig straks og fulgte med Stephen hen til min tidligere rådgivers stue,

hvor hans øvrige børn var samlet. Hans hustru var gået bort nogle år tidligere. Familien betragtede mit møde med Stephen i opholdsstuen som vor himmelske Faders svar på deres inderlige ønske om, at jeg ville besøge deres far, inden han døde, og imødekomme hans ønske. Jeg følte også, at det var tilfældet, for var Stephen ikke trådt ind i stuen netop i det øjeblik, hvor jeg sad der, så ville jeg aldrig have vidst, at Gene overhovedet var på dette plejehjem.

Vi gav ham en velsignelse. Der herskede en fredfyldt ånd. Vi talte hyggeligt sammen, hvorefter jeg gik.

Den følgende morgen blev jeg ringet op og fik at vide, at Gene Hemingway var gået bort – blot 20 minutter efter, at hans søn og jeg havde velsignet ham.

Jeg opsendte en stille tak til min himmelske Fader for hans Ånd, som havde tilskyndet mig til at besøge plejehjemmet, hvilket førte mig til min kære ven, Alfred Eugene Hemingway.

Jeg vil gerne tro, at Gene Hemingway den aften, hvor vi nød Åndens varme, i tanken deltog i en ydmyg bøn og udtalte en præstedømmevelsignelse, der var et ekko af teksten, der findes i salmen »Mester, se uvejret truer«:



*På livets stormende vover,
Frelser, forlad mig ej!
Se, jeg synker, jeg synker, min Mester,
o, ræk mig en hjælpsom hånd!*

Jeg elsker stadig den salme og vidner om den trøst, som den rummer:

*Alting i himmel og alt på jord,
Ja, engle og djævla må lyde hans ord;
er han med i skibene, stol derpå,
de kan ej i sø eller storm forgå.
Til havet og vinden han sige vil:
Ti! Vær stil!¹*

Gennem tårer og prøvelser, gennem frygt og sorg, gennem hjertesorg og ensomheden efter at have mistet en af sine kære er der forvisning om, at livet er evigt. Vor Herre og Frelser er det levende vidne om, at det forholder sig således.² Hans ord i hellig skrift er tilstrækkeligt: »Stands, og forstå, at jeg er Gud« (Sl 46:11). Jeg vidner om denne sandhed. ■

NOTER

1. »Mester, se uvejret truer«, *Salmer og sange*, nr. 54.
2. Se Richard L. Evans, »So Let Us Live to Live Forever«, *New Era*, juli 1971, s. 18.

UNDERVISNING UD FRA DETTE BUDSKAB

Dette budskab kan trøste dem, der har mistet en kær eller kæmper med en prøvelse. Ud over præsident Monsons budskab, bør du overveje at dele et af følgende skriftsteder med dem du underviser, ud fra deres behov: Job 19:25-26; 1 Kor 15:19-22; Mosi 24:13-15; L&P 122:7-9. Hvis du tilskyndes dertil, kan du vidne om den fred, som Frelseren har givet dig under dine prøvelser.

Helbred mit hjerte

Kelsey LeDoux

På årsdagen for min brors død, tænkte jeg på tiden efter hans død. Jeg huskede ikke blot den ekstreme smerte, jeg følte, men også de velsignelser, som Gud gav mig.

Jeg havde aldrig forstået, hvordan mennesker kunne sige, at døden af en kær kunne bringe velsignelser. Jeg kunne ikke forstå, hvordan jeg på nogen måde kunne føle glæde eller taknemlighed for noget, der smertede mig så dybt. En nat blev mit perspektiv dog fuldstændig ændret.

Jeg vågnede midt om natten med et hjerte så tynget, som jeg aldrig før har oplevet det. Smerten var kvælende.

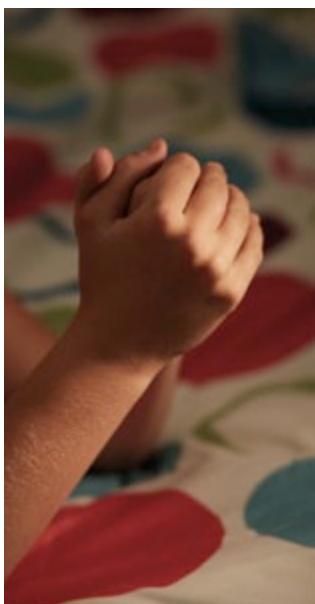
Jeg faldt på knæ og hulkede en bøn til min himmelske Fader. Hele mit liv var jeg blevet belært om forsoningen og Jesu Kristi mirakuløse, helbredende kraft. Nu blev min tro prøvet.

Troede jeg virkelig? Jeg bad min himmelske Fader om at helbrede mit hjerte. Smerten var for stor til, at jeg kunne klare det alene.

Så faldt der en følelse af ro, trøst og kærlighed over hele min krop. Det føltes som om Gud lagde sine arme omkring mig og beskyttede mig fra den intense smerte, som jeg havde følt. Jeg savnede stadig min bror, men jeg var i stand til at se med andre øjne. Der var så meget at lære fra denne oplevelse.

Jeg ved, at Herrens kærlighed og fred er tilgængelig. Vi må blot tage for os af den.

Kelsey LeDoux bor i Minnesota i USA.



Vælg at være rolig

Præsident Monson siger, at når vi er rolige og ærbødige, kan vi føle fred og få et stærkere vidnesbyrd om vor himmelske Fader. Og Helligånden kan bedre tilskynde os til, hvordan vi kan hjælpe andre.

Hvilket et af børnene herunder er roligt?



Skriv eller drøft med dine forældre, hvordan du kan være rolig. Afprøv det så i denne uge. Når du har gjort det, kan du i din dagbog skrive om de følelser og tilskyndelser, som du fik.

Gennemgå dette materiale under bøn og drøft det med de søstre, I besøger. Anvend spørgsmålene som en hjælp til at styrke jeres søstre og gøre Hjælpeforeningen til en aktiv del af jeres eget liv. Besøg reliefsociety.lds.org for at få yderligere information.



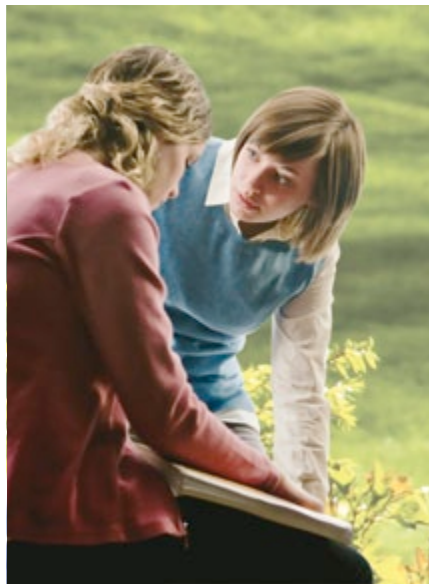
Tro, Familie, Tjeneste

Aktivering

Vores profet, præsident Thomas S. Monson, har opfordret os til at »række hånden ud til de mennesker, som har så stort behov for vores hjælp, og løfte dem op til en højere og bedre vej ... Det er Herrens værk, og når vi går Herrens ærinde ... så er vi berettiget til Herrens hjælp.«¹

For mange år siden besøgte LaVene Call og hendes besøgsmakker en mindre aktiv søster. De bankede på, og en ung mor iført badekåbe åbnede døren. Hun så syg ud, og de indså snart, at hendes problem var alkohol. Besøgslærerne satte sig og talte med den betrængte unge mor.

Da de var taget af sted, sagde de: »Hun er Guds datter. Vi har et ansvar for at hjælpe hende.« De besøgte hende ofte. For hver gang kunne de se og fornemme en forandring til det bedre. De inviterede søsteren til at komme i Hjælpeforeningen. Omend modstræbende, begyndte hun med tiden at komme regelmæssigt. Efter opmuntring kom hun, hendes mand og datter i kirke. Manden følte Helligånden. Han sagde: »Jeg vil gøre det, som biskoppen foreslår.« Nu er de aktive i Kirken og er blevet besejlet i templet.²



Fra skrifterne

3 Ne 18:32; L&P 84:106; 138:56.

NOTER

1. Thomas S. Monson, »Det hellige kald til at tjene«, *Liahona*, maj 2005, s. 55, 56.
2. Brev til Hjælpeforeningens hovedpræsident-skab fra LaVene Calls datter.
3. Brigham Young, i *Døtre i mit rige: Hjælpeforeningens historie og virke*, 2011, s. 107.
4. Eliza R. Snow, i *Døtre i mit rige*, s. 83.

Fra vores historie

At hjælpe dem, der er kommet på afveje med at vende tilbage til Jesu Kristi evangelium, har altid været en del af det, at være sidste dages hellig og medlem af Hjælpeforeningen. Præsident Brigham Young (1801-1877) har sagt: »Lad os have barmhjerlighed med hinanden ... og lad dem, som kan se, føre de blinde, indtil de selv kan se vejen.«³

Eliza R. Snow, Hjælpeforeningens anden hovedpræsident, anerkendte taknemligt de anstrengelser, som søstrene i Ogden i Utah gjorde for at styrke hinanden. »Jeg er fuldt ud klar over, at der ydes stor tjeneste, der aldrig nedskrives i [log-]bøgerne,« sagde hun. Men i erkendelse af, at der føres en himmelsk optegnelse over søstrenes tjeneste, når de rækker ud til dem, hvis hjerte er blevet koldt, sagde hun: »Profeten Joseph Smith har sagt, at denne forening blev organiseret for at frelse sjæle ... Der føres endnu en bog over jeres tro, jeres venlighed, jeres gode gerninger og ord ... Intet går upåagtet hen.«⁴

Hvad kan jeg gøre?

1. Har jeg det godt med at invitere en mindre aktiv søster til at komme til et hjælpeforeningsmøde med mig?
2. Har søstrene, som jeg våger over, det godt med at stille mig spørgsmål om evangeliet?

NOTER FRA OKTOBERKONFERENCEN

»Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt ... hvad enten det er ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det er det samme« (L&P 1:38).

Når I gennemgår oktoberkonferencen 2012, kan I bruge disse sider (og noter fra konferencer i fremtidige numre) som hjælp i jeres studium og anvende af den nyere undervisning fra de levende profeter og apostle og andre kirkeledere.

BERETNINGER FRA KONFERENCEN

Nyd øjeblikket.

Min hustru, Harriet, og jeg holder meget af at cykle. Det er vidunderligt at komme ud og nyde naturens skønhed. Vi har nogle bestemte ruter, vi cykler, og vi lægger ikke særligt meget mærke til, hvor langt eller hvor hurtigt vi cykler i forhold til andre cyklister.

Af og til synes jeg dog, at vi godt kunne være lidt mere konkurrerende. Jeg tror, at vi kunne opnå en bedre tid eller cykle hurtigere, hvis vi bare pressede os selv lidt mere. Nogle gange begår jeg endda den fejltagelse at nævne denne idé for min vidunderlige hustru.

Hendes typiske reaktion over for mit forslag er altid meget venlig, klar og direkte. Hun smiler og siger: »Dieter, det er ikke et væddeløb; det er en cykeltur. Nyd øjeblikket.«

Hvor har hun ret!

I livet bliver vi sommetider så fokuseret på målstregen, at vi går glip af glæden ved turen. Jeg cykler ikke

med min hustru, fordi jeg er spændt på at afslutte turen. Jeg cykler, fordi det er en dejlig og hyggelig oplevelse at være sammen med hende.

Virker det ikke fjollet at ødelægge dejlige og hyggelige oplevelser, fordi vi konstant ser hen til det øjeblik, hvor de slutter?

Lytter vi til smuk musik og venter på, at den sidste tone skal fortone sig, før vi tillader os selv at nyde den fuldt ud? Nej. Vi lytter og forholder os til variationerne i melodien, rytmen og harmonien gennem hele stykket.

Beder vi kun vore bønner med »amen« eller slutningen in mente? Selvfølgelig ikke. Vi beder for at være tæt på vor himmelske Fader og modtage hans Ånd og føle hans kærlighed.

Vi bør ikke vente med at være lykkelige, til vi når et bestemt punkt i fremtiden for kun at opdage, at lykken var tilgængelig – hele tiden! Livet skal ikke nydes ved blot at se tilbage.

»Denne dag har Herren skabt,« skrev salmisten, »lad os juble og glæde os på den« (Sl 118:24).

Præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, »Fortrydelse og beslutninger«, Liahona, nov. 2012, s. 23-24.

Spørgsmål til overvejelse

- Hvordan kan du finde glæde på livets rejse?
- Hvordan kan du bringe glæde ind i livet hos dem omkring dig?
- Hvad er sammenhængen mellem taknemlighed og glæde?

Overvej at nedskrive dine tanker i din dagbog eller at drøfte dem med andre.

Flere hjælpekilder om dette emne: *Tro mod sandheden* 2005, »Forsoning, Jesu Kristi«, s. 41-47; »Gratitude«, »Happiness« og »Repentance« i Gospel Topics på LDS.org; Richard G. Scott, »Find glæde i livet«, *Stjernen*, jul. 1996, s. 25-27.

Hvis I vil læse, se eller lytte til generalkonferencetaler, så besøg conference.lds.org

Drag paralleller: Ægteskab og familie



Nogle af de vigtigste emner blev behandlet af flere talere ved generalkonferencen. Her er, hvad fire talere sagde om ægteskab og familier. Prøv at finde andre paralleller, når du læser konferencetalerne.

- »Foreningen af en mand og en kvinde, der bliver lovformeligt gift, er ikke blot en forberedelse af fremtidige generationer til at arve jorden, men det bringer også den største glæde og tilfredsstillelse, der findes i dette liv på jorden«¹ – Ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum.
- »Børn har brug for den følelsesmæssige og personlige styrke, der kommer af at vokse op hos to forældre, der står sammen om deres ægteskab og mål«² – Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum.

- »Grundlaget for venlighed og høflighed begynder i vores hjem. Det er ikke overraskende, at niveauet i den offentlige debat er faldet i takt med familiens opløsning«³ – Ældste Quentin L. Cook fra De Tolv Apostles Kvorum.
- »Vi har meget at gøre for at styrke ægteskabet i samfund, der i stigende grad bagatelliserer dets betydning og formål«⁴ – Ældste D. Todd Christofferson fra De Tolv Apostles Kvorum.

NOTER

1. L. Tom Perry, »Bliv agtværdige forældre«, *Liahona*, nov. 2012, s. 27.
2. Dallin H. Oaks, »Beskyt børnene«, *Liahona*, nov. 2012, s. 45.
3. Quentin L. Cook, »Føler I også således nu?« *Liahona*, nov. 2012, s. 7.
4. D. Todd Christofferson, »Brødre, vi har et arbejde at udføre«, *Liahona*, nov. 2012, s. 49.

HVAD VIL DET SIGE AT VÆRE KRISTEN?

1. »En kristen tror på Herren Jesus Kristus ...
2. En kristen tror på, at vi i kraft af Gud[s] nåde ... kan omvende os, tilgive andre, holde befallingerne og arve evigt liv.
3. Ordet *kristen* betyder, at vi påtager os Kristi navn. Det gør vi ved at blive døbt og modtage Helligåndsgaven.
4. En kristen ved, at Guds profeter ... altid har vidnet om Jesus Kristus.«

Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum, »Vær en mere kristen kristen«, *Liahona*, nov. 2012, s. 90.

Profetisk løfte

»Frelseren vil tørre hver fortrydelseståre fra vore øjne og fjerne syndens byrde. Hans forsoning gør, at vi kan lade fortiden ligge og bevæge os fremad med skyldfrie hænder og et rent hjerte og med en beslutsomhed om at gøre det bedre og især at blive bedre.«

Præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, »Fortrydelse og beslutninger«, *Liahona*, nov. 2012, s. 24.

OPDRAG BØRN TIL AT VÆRE ukuelige



*Hvor godt børn
reagerer på tilbageslag
afhænger i høj grad af,
hvor godt deres
forældre har hjulpet
dem med at udvikle
indstillinger og
ukuelighed.*

Lyle J. Burrup
SDH-familietjeneste

Livet er fuld af prøvelser. Herren har sagt, at han har udvalgt os »i lidelsens lovn« (Es 48:10), at vi skal »prøves ligesom Abraham« (L&P 101:4) og at modgang vil »give [os] erfaring og skal være til gavn for [os]« (L&P 122:7). Dette lyder ret skræmmende. Vi undres måske over, hvorvidt vi kan være glade og have fred midt i prøvelser? Skriften lærer os, at det kan vi (se 2 Kor 12:10; Hebr 5:7-8; L&P 127:2).

Mens jeg rådførte missionærer på missionærskolen (MTC) i Provo i Utah, lagde jeg mærke til, at den mest almindelige årsag til følelsesmæssige udfordringer var mangel på ukuelighed. Når en intelligent, talentfuld missionær uden baggrund af følelsesmæssige udfordringer kæmpede, undrede præstedømmemedlere og andre sig ofte over hvorfor. I de fleste tilfælde havde missionæren blot ikke lært, hvordan man tackler udfordringer på en hensigtsmæssig måde. Forældre kan hjælpe deres børn med at undgå sådanne problemer ved at undervise i principper, der fremmer større ukuelighed.

En ukuelig indstilling

Den oprindelige definition af ordet *ukuelighed* indebar, at man ikke lader sig kue eller lader sig slå ud. I dag bruger vi almindeligvis ordet til



at beskrive vores evne til at komme os oven på modgang.

Vi ved to ting om modgang og ukuelighed: For det første, at der må være »en modsætning i alt« (2 Ne 2:11). For det andet, at opnåelse af noget af stor værdi ofte kræver store ofre.

Efterhånden som børn bliver ukuelige, forstår og accepterer de disse to fakta. De ser livet som udfordrende og under konstant forandring, men de tror på, at de kan klare disse udfordringer og forandringer. De ser fejltagelser og svagheder som muligheder for at lære, og de accepterer, at det at tabe kan gå forud for at vinde.

Efterhånden som børn udvikler ukuelighed, får de tro på, at de kan påvirke og endda kontrollere resultater i deres liv gennem anstrengelse, fantasi, viden og færdigheder. Med

denne indstilling, fokuserer de på, hvad de *kan* gøre frem for det, der ligger uden for deres kontrol.

Et andet kendetegn ved ukuelighed er, at se en



større mening og mening med livet og mennesker. En følelse af en højere mening vil hjælpe vore børn til at undgå at give op trods tilbageslag og pres. Hvis vore børn bliver mere ukuelige, vil de udvikle stærke værdier, der vil vejlede dem: Næstekærlighed, dyd, retskaffenhed, ærlighed, arbejdsmoral og tro på Gud. De vil involvere sig i det,

Erfaringer med ukuelighed fra barnsben

Da jeg var barn, lærte mange voksne i mit liv – forældre, naboer, lærere og kirkeledere – mine brødre og søstre og jeg følgende. Disse fem principper kan være nyttige for jeres børn:

1. *Betal prisen for privilegier.*

Jeg vidste, at friheden til at lege med mine venner i de kommende dage afhang af, om jeg kom hjem til tiden.

2. *Høstens lov.*

Hvis jeg ville have penge, måtte jeg dele aviser ud på min avisrute og modtage pengene hver måned.

3. *Personligt ansvar og ansvarlighed*

Jeg skulle lave mine lektier, naturfagsprojekter, og gøre mig fortjent til duelighedstegn.

4. *Kompensations-princippet.*

Jeg kunne kompensere for dårlig opførsel ved at undskylde og udbedre skaden. Mine forældre foreslog sommetider, at jeg kunne udføre ekstra pligter som fx at luge ukrudt.

5. *Af skade bliver man klog.*

Hvis jeg ikke redte min seng ordentligt, ikke vaskede ordentligt op eller ikke lugede ukrudt godt nok, måtte jeg gøre arbejdet om, så det var i orden.

—Lyle J. Burrrup

der sker omkring dem og forpligtede sig over for værdier frem for at føle sig fremmedgjorte og undlade at kæmpe.

Evangeliet lærer os og styrker disse værdier og opfattelser.

Perfektionisme underminerer ukuelighed

En ting, der hindrer udvikling af ukuelighed, er en fejlopfattelse af befalingen om at være fuldkommen (se Matt 5:48). Denne fejlopfattelse er den mest almindelige faktor, jeg har set, som underminerer ukueligheden hos nye missionærer. De vil gerne være fuldkomne i alt, fordi de elsker vor himmelske Fader og Jesus Kristus og ønsker ikke at skuffe dem. Men de forstår ikke, at Herren arbejder gennem svage, ringe tjenere (se L&P 1:19-23) og at efterstræbelse af fuldkommenhed, ikke indebærer, at vi aldrig begår fejl, men snarere, at vi netop udvikler os fuldt ud eller bliver fuldkomne gennem Kristi forsoning, når vi stræber efter at følge ham (se Matt 5:48).

Denne fejlopfattelse kan også stamme fra det, som samfundet lærer vore unge: At deres værd afhænger af talent og præstation. I skolen og i samfundet, sommetider i kirken eller hjemme, ser unge deres jævnaldrende blive accepteret, beundret, få anerkendelse og ros for at være talentfulde med et eller andet. Så de forsøger derfor at leve op til det. Efterhånden som de gør det, begynder de at frygte for fiasko og fejltagelser. De vælger det, de gør, ud fra, hvor succesrige, de tror, at de vil blive. De udsætter ting, når de ikke føler sig selvsikre. De bekymrer sig om, hvad andre vil tænke, hvis de begår fejl. De frygter tab af anerkendelse. De ser deres præstation som målestok for deres værd. Deres perfektionisme bliver en streng herre, og det slider på deres ukuelighed.

Fordi missionærerne for eksempel på MTC ikke kan vælge, hvad de skal gøre eller ikke skal gøre som en del af deres oplæring, begår de fejl, alt imens de lærer et nyt sprog, underviser i evangeliske begreber og udfører andre missionæropgaver. De begår fejl foran fremmede, og hvis de ikke har opnået en følelse af ukuelighed, bliver de fortvivlede og overvældede.

Hjælp børn til at udvikle ukuelighed

Hvordan hjælper vi så vore børn til at udvikle ukuelighed? Vor Fader i himlen er forbilledet. Han behandler os med stor kærlighed og respekt, selv når vi begår fejl. Han minder os om vores potentiale (se Moses 1:39) og om vores store værdi (se L&P 18:10), hvilket er baseret på vores identitet som hans søn eller datter. Han giver os love, så vi ved, hvad han forventer (se L&P 107:84), han tillader os at træffe valg (se 2 Ne 2:15-16) og respekterer vore valg (se L&P 130:20). Han giver os mulighed for at lære og vejledning til at rette fejl (se L&P 1:25-26) og omvendelse og kompensation for at rette op på synd (se L&P 1:27-28).

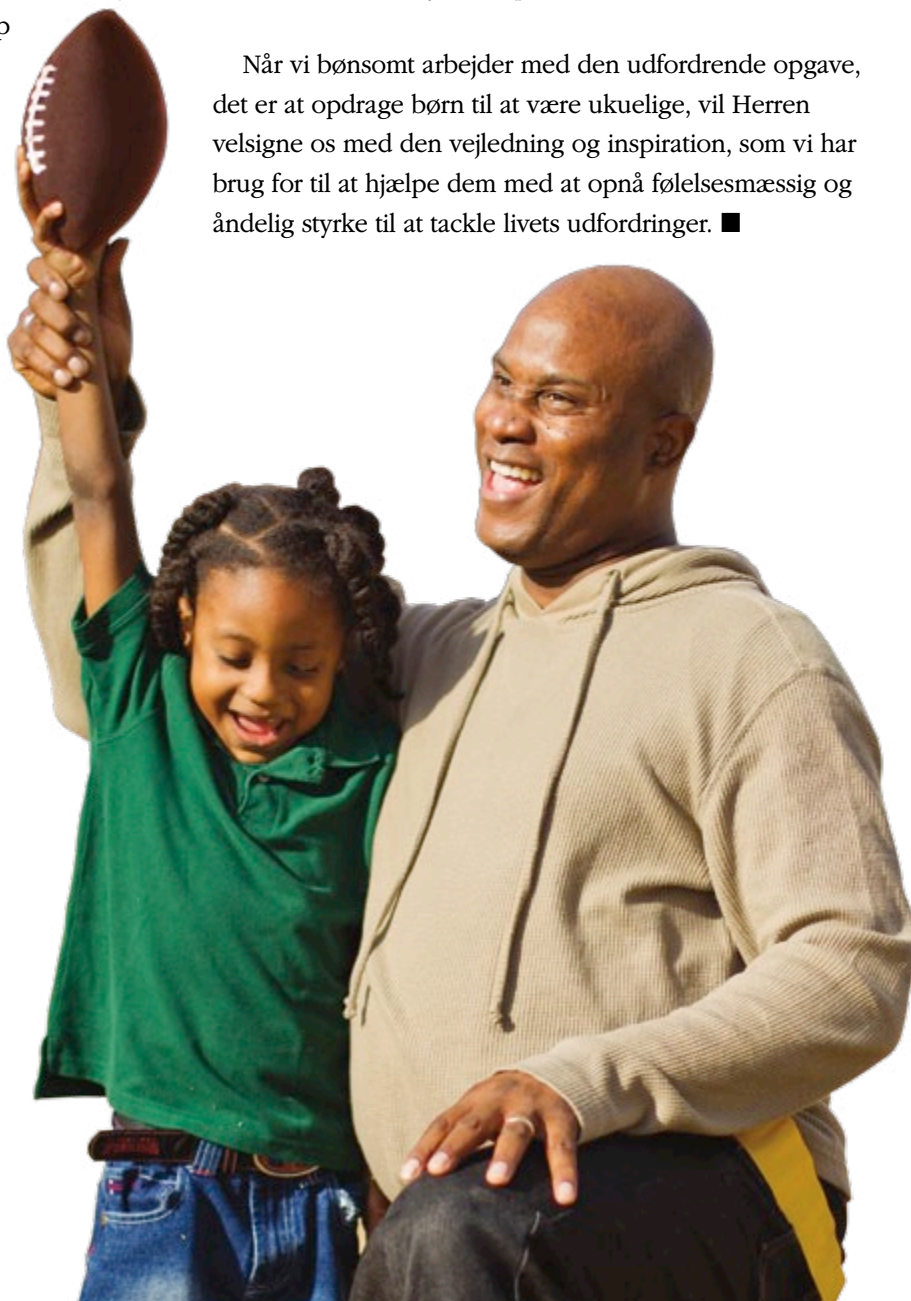
Her er nogle forslag til, hvordan vi kan anvende disse principper i vores hjem:

- Bed for at kende dine børns styrker og for at vide, hvordan du kan hjælpe dem med deres svagheder.
- Vær tålmodig og indse, at børn har brug for tid til at udvikle ukuelighed.
- Søg at forstå, at fejl og fiasko er muligheder for at lære.
- Tillad naturlige, logiske konsekvenser at tjene som den disciplinerende faktor.

Efterhånden som børn udvikler ukuelighed, får de tro på, at de kan påvirke udfaldene i deres liv gennem anstrengelse, fantasi, viden og evne. De fokuserer på, hvad de kan gøre frem for, hvad der ligger uden for deres kontrol.

- Respektér børnenes valg, selv hvis deres dårlige valg medfører tab af privilegier.
- Afstå fra at skælde børnene ud for at bryde reglerne.
- Søg ikke at hindre deres bestræbelser ved at give hård kritik.
- Giv opmuntring og ros for deres indsats i stedet for at rose deres resultater.
- »Ros jeres børn mere end I irettesætter dem. Ros dem for selv deres mindste bedrifter« (præsident Ezra Taft Benson (1899-1994), »Kvindens ærværdige plads«, se *Den danske Stjerne*, apr. 1982, s. 195).

Når vi bønsumt arbejder med den udfordrende opgave, det er at opdrage børn til at være ukuelige, vil Herren velsigne os med den vejledning og inspiration, som vi har brug for til at hjælpe dem med at opnå følelsesmæssig og åndelig styrke til at tackle livets udfordringer. ■



Forslag til at opdrage børn til at være kompetente og ukuelige

Mens opdragelse kræver en personliggjort tilgang til hvert enkelt barn, så synes nogle principper at være næsten universelle. Følgende principper har vist sig effektive.



I stedet for at gøre det her ...

Lav tilfældige og skønsmæssige regler og konsekvenser

Tillad børn at undgå konsekvenserne af deres valg.

Irettesæt for det meste.

Vær vilkårlig og inkonsekvent i at kræve lydighed.

Ros kun resultater.

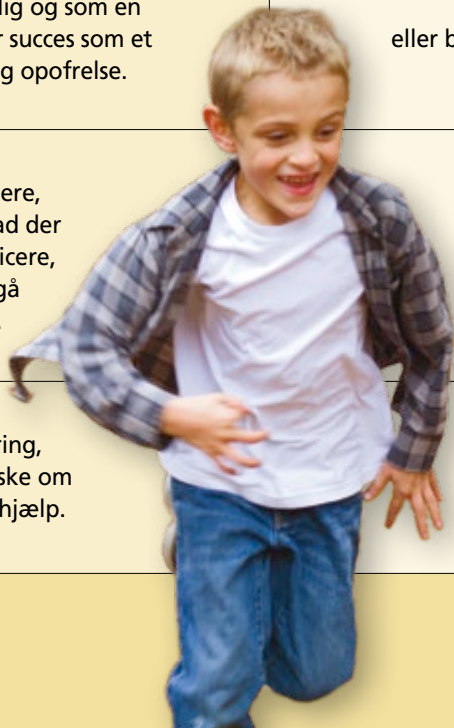
Sender et budskab om at børnenes selvværd afhænger af resultater.

Tal om fiaskoer eller succeser som værende forbundet med held eller talent.

Prøv at løse børnenes problemer ved at give dem alle svarene.

Få børnene til at føle sig dumme ved at kritisere dem, deres indsats og deres bedrifter.

Så gør det her ...	Og få dette resultat ...
<p>Drøft regler og indfør logiske konsekvenser, som er rimelige og relateret til opførslen, og som respekteres af både forældre og barn.</p>	<p>Børn ved, hvad der forventes og lærer, at valg har konsekvenser.</p>
 <p>Lad børn at opleve naturlige og logiske konsekvenser af deres valg.</p>	<p>Børn lærer ansvar og ansvarlighed af deres valg.</p>
<p>Ros for det meste. Giv ros for små skridt i den rigtige retning.</p>	<p>Børn lærer, hvad det er, forældre ønsker. De føler sig opmuntret, så det er umagen værd, plus det er påskønnet.</p>
<p>Tilbyd konsekvent tiltrækkende belønninger for handlinger og opførsel, som du ønsker at styrke.</p>	<p>Børn lærer, at de ikke behøver at have et ønske om at udføre svære ting; de skal blot udføre dem.</p>
<p>Ros deres indsats uanset udfaldet.</p>	<p>Børn føler sig opmuntret, selvsikre og mere villige til at tage imod udfordringer.</p>
<p>Fortæl børnene, at de har medfødt værdi, fordi de er Guds sønner eller døtre og har guddommeligt potentiale.</p>	<p>Selv værd knyttes til barnets evige potentiale i stedet for midlertidig succes eller fiasko.</p>
<p>Definér fiasko som midlertidig og som en mulighed for at lære. Definér succes som et produkt af hårdt arbejde og opofrelse.</p>	<p>Børn bliver mindre fortvivlede eller bange for tilbageslag og mere villige til at være ihærdige.</p>
<p>Hjælp børn med at (1) identificere, hvad der skete, (2) analysere, hvad der bidrog til udfaldet og (3) identificere, hvad de kan gøre for at undgå dette problem næste gang.</p>	<p>Børn udvikler en opfattelse af at være kompetente og vil møde og løse deres problemer. De vil opdage, at de kan have kontrol med deres liv og kan overvinde udfordringer.</p>
<p>Lyt, støt og giv opmuntring, så dine børn vil have et ønske om at komme til dig for at få hjælp.</p>	<p>Børn vil have det bedre med at drøfte deres fejl og problemer med dig.</p>





Ældste D. Todd Christofferson

De Tolv
Apostles Kvorum

I er frie

Gud fordrer gudsfrygt, som den blev udvist af Jesus.

Evangeliet, sagde præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) »er en plan om frihed, der disciplinerer begær og styrer adfærd«. ¹ Denne plan fører os ad en løbebane af øget kundskab og ydeevne, samt øget nåde og lys. Det er friheden til at blive det, I kan og bør blive. Men for at jeres frihed kan være fuldkommen, må I være villige til at aflægge alle jeres synder (se Alma 22:18), jeres villighed, jeres værdsatte, men usunde vaner, selv nogle gode ting, som kolliderer med det, som Gud ser som altafgørende for jer.

Mesterens stemme

Min tante, Adena Nell Gourley, fortalte om en oplevelse hun havde for mange år siden med sin far – min bedstefar, Helge V. Swenson, som nu er død, der illustrerer, hvad jeg mener. Hun fortalte:

»Min datter og jeg var på besøg hjemme hos mine forældre. Da det nærmede sig solnedgang, spurgte min mor os, om vi havde lyst til at gå med ud på verandaen og se far

kalde sine fem får ind til ly for natten. Far ... er stavspatriark og ... er personificeringen af alt godt og mildt og sandt i en Guds mand.


... Far gik hen til marken og kaldte: »Kom så«. Straks og uden at græsse videre, vendte alle fem hoveder sig i retning af ham og de satte i løb, indtil de nåede op til ham og tog imod hans klap på hovedet.

Min lille datter sagde: »Åh, bedstemor, hvordan fik bedstefar dem til at gøre det?»

Min mor svarede: »Fårene kender hans stemme, og de elsker ham.« Nu må jeg fortælle, at der var fem får på marken, og fem hoveder så op, da han kaldte. Men kun fire løb hen til far. Længst væk, i udkanten af marken, stod et stort får og så direkte på far. Far kaldte på hende: »Kom så.« Hun bevægede sig for at gå, men kom ikke. Så gik far ud på marken og kaldte på hende: »Kom så. Du er ikke bundet fast.« De fire andre får fulgte ham i hælene.

Så forklarede mor os, at for et par uger siden havde en af deres bekendte medbragt





fåret og givet det til far, fordi han ikke selv ville have fåret i sin fold. Manden fortalte, at det var vildt og egensindigt og ledte hans andre får gennem hegnet og var skyld i så meget besvær, at han gerne ville af med det. Far tog glad imod fåret, og de følgende dage bandt han det fast ude på marken, så det ikke kunne løbe væk. Så lærte han det tålmodigt at elske ham og de andre får. Da fåret så følte sig mere tryk ved sit nye hjem, lod far en kort snor sidde om dets hals, men bandt det ikke fast.

Mens mor forklarede dette til os, var far og de andre får næsten nået ud til omstrejferen ved udkanten af marken, og i stilheden kunne vi igen høre ham kalde: »Kom så. Du er ikke længere bundet fast. Du er fri.«

Jeg mærkede tårerne presse sig på, da jeg så fåret give et lille spring og nåede hen til min far. Med en kærlig hånd på hendes hoved, vendte min far og alle dyrene i hans flok sig om og gik tilbage mod os igen.

Jeg tænkte på, hvordan nogle af os, som alle er Guds får, er bundet og fanget på grund af vores synder i denne verden. Mens jeg stod der på verandaen, takkede jeg stille min himmelske Fader for sande hyrder og lærere, som er tålmodige, venlige og villigt underviser os i kærlighed og lydighed og tilbyder os tryghed og frihed inden for folden, så selv om vi måtte være langt fra læhegnet, genkender vi Mesterens stemme, når han kalder: »Kom så. Nu er I frie.«²

Det er spændende at indse, at vi kan få større frihed ved at være fuldkommen

Det er spændende at indse, at vi få større frihed ved at være fuldkommen lydige.

lydige. Som sagt af præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum: »Vi er ikke lydige, fordi vi er blinde, vi er lydige, fordi vi kan se.«³

Vores valg i dette liv går ikke på, om vi vil underkaste os nogen magt eller ej. Vores valg går på, hvilken autoritet vi ønsker at adlyde. Gud eller Satan. Som Lehi fastslog, så er det et valg mellem frihed og fangenskab (se 2 Ne 2:27).

Hvis det ikke er det ene, så må det nødvendigvis være det andet.

At overgive sig til Gud og hans ret til at lede og regere over os, bringer os andre velsignelser. Blandt de vigtigste er troen og tilliden, der tillader os at leve med fred. Herren sagde til Josva:

»Ingen vil kunne holde stand imod dig, så længe du lever. Ligesom jeg var med Moses, vil jeg være med dig; jeg lader dig ikke i stikken og svigter dig ikke ...

Ja, vær modig og stærk! Følg omhyggeligt loven, som min tjener Moses har pålagt dig; vig ikke fra den til højre eller til venstre, så vil du have lykken med dig overalt, hvor du går.« (Jos 1:5, 7).

»Jeg har overvundet verden«

Hvis vi på samme måde »omhyggeligt følger loven«, kan vi også have tillid til, at Gud er med os, som han var med Moses. Som salmisten vil vi kunne sige: »Jeg stoler på Gud og frygter ikke. Hvad kan mennesker gøre mig?« (Sl 56:12). Har Herren ikke lovet: »I verden har I trængsler; men vær frimodige, jeg har overvundet verden« (Joh 16:33)?

For år tilbage ledte jeg et disciplinærråd i kirken. Manden, hvis synder var årsagen til rådet, sad foran os og fortalte noget af sin historie. Hans synder var sandelig alvorlige, men han havde også været offer for forfærdelig synd. Mens vi drøftede sagen, var min sjæl urolig, og jeg undskyldte mig for at kunne tænke og bede alene en stund, før jeg sluttede mig til rådet igen.

Jeg stod foran en stol på mit kontor og tryglede Herren om at hjælpe mig med at forstå, hvordan et sådant onde kunne være blevet begået. Jeg så ikke, men fornemmede snarere et, dybt hul med et dække over det. Et hjørne af dækket blev løftet en smule i et kort øjeblik, og nede i hullet så jeg dybden og rækkevidden på den ondskab, der findes i denne verden. Den var større, end jeg kunne fatte. Jeg var overvældet. Jeg faldt sammen i stolen bag mig. Oplevelsen tog pusten fra mig. Jeg græd stille: »Hvordan kan vi nogensinde overvinde en sådan ondskab? Hvordan kan vi overleve noget så mørkt og overvældende?»

I det øjeblik dukkede denne sætning op i mit sind: »... vær frimodige, jeg har overvundet verden« (Joh 16:33). Sjældent har jeg følt en sådan fred sammenstillet med ondskabens virkelighed. Jeg følte en større påskønnelse for Frelserens intense lidelse og fik en bedre, omend skræmmende, påskønnelse for dybden af det, som han skulle overvinde. Jeg følte en fred for den mand, som sad foran os i disciplinærrådet, forvisset om at han havde en Forløser, hvis nåde var tilstrækkelig til at rense ham og også udbedre den uretfærdighed, han selv havde lidt. Jeg vidste igen, at godhed vil sejre takket være Jesus Kristus, hvorimod vi ikke ville have en chance uden ham. Jeg følte fred, og den var meget sød.

Profeten Joseph Smith forstod dette, da han sagde: »Lad os derfor ... med glæde gøre alt, hvad der står i vor magt, og måtte vi da med største vished være stille for at se Guds frelse, og så hans arm kan blive åbenbaret« (L&P 123:17).

Løftet til de mennesker, der underordner sig Gud, er, at hans arm, hans kraft vil vise sig i deres liv. Frelseren har sagt:

»Frygt ikke, små børn, for I er mine; og jeg har overvundet verden, og I er af dem, som min Fader har givet mig; og ingen af dem, som min Fader har givet mig, skal fortabes« (L&P 50:41-42).

At leve med denne forsikring er en velsignelse, der måske er større end vi forstår. Vi vil alle – før eller senere, i et øjeblik med faretruende katastrofe eller stor forvirring, hvor vi har valgt Gud som vores vejleder – blive i stand til med fuld overbevisning at synge »Sweet is the peace the gospel brings« (sød er den fred, evangeliet bringer).⁴

Vi bør ikke forvente fred, frihed, tro eller en anden lignende gave fra vores guddommelige overhoved, hvis vores accept af hans lederskab er lunken eller modvillig. Hvis det er et ritual snarere end sand retfærdighed, bør vi ikke forvente en belønning. En uengageret, reserveret troskab er for ham slet ikke troskab. Vores lydighed må være fuldstændig, helhjertet og uforbeholden. Gud kræver en opofrelse som den, Jesus udviste. Han blev bedt om at drikke et bæger, der var så bittert, at det forbavsede selv ham, den store Skaber (se Mark 14:33-36; L&P 19:17-18). Dog gjorde han det: »... Sønnens vilje bliver opslugt i Faderens vilje« (Mosi 15:7).

Jeg efterlader jer med mit vidnesbyrd om, at gennem Jesus Kristus, Guds Søn, kan vi blive ét med Gud, præcis som Jesus bad til, at vi måtte blive (se Joh 17:20-23). Må jeres troskab mod dem være den lysende rettesnor i jeres liv i evig tid. ■

Fra en tale holdt på Brigham Young University den 19. okt. 1999. Hele den engelske tekst findes på speeches.byu.edu.

NOTER

1. Gordon B. Hinckley, »A Principle with Promise«, *Improvement Era*, jun. 1965, s. 521.
2. Adena Nell Swenson Gourley, »I Walked a Flowered Path«, uudgivet manuskript, 1995, s. 199-200.
3. Boyd K. Packer, »Handlefrihed og kontrol«, *Den danske Stjerne*, okt. 1983, s. 115.
4. »Sweet Is the Peace the Gospel Brings«, *Hymns*, nr. 14.

EFTERLEVELSE AF
PRINCIPPERNE FOR

selvhjulpenhed

Larry Hiller, Kirkens tidskrifter
og Kathryn H. Olson, Velfærdstjenesten

Luis Quispe fra La Paz i Bolivia kan måske nok kun se med ét øje, men han har en klar vision af sit mål om at blive selvhjulpen og sørge for sin familie. Til trods for, at han står over for økonomiske udfordringer og helbredsmæssige problemer, har Luis tiltro til sin fremtid. Han gør alt i sin magt for at blive selvhjulpen, mens han anerkender sin afhængighed af sin Fader i himlen. »Jeg har lært, at intet er umuligt, når man har vor Faders hjælp,« siger han.

Selvhjulpenhed: Et åndeligt og timeligt princip

De sidste otte år har denne 46-årige far til seks børn vekslet mellem arbejde og studium for at opnå en eksamen inden for landbrug. Luis' studieår indebar pendling på ca. 100 km fra sin lille by Achacachi for at deltage på Universidad Mayor de San Andres. Trods dette offer færdiggjorde Luis med succes sin uddannelse og er nu fokuseret på sit næste mål om at få sit eget landbrug.

Luis er et godt eksempel på selvhjulpenhed i timelige ting, såsom arbejde, velfærd og forråd. Men princippet om selvhjulpenhed er ligeså meget åndeligt, som det er timeligt. Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum har defineret *selvhjulpenhed* som



»at tage ansvar for vores egen åndelige og timelige velfærd og for dem, som himmelske Fader har betroet os med.«¹

Herren har sagt, at han aldrig har givet en lov, der kun var timelig (se L&P 29:34-35). Befalingen om at arbejde har måske til formål at velsigne os åndeligt så vel som at forsørge os fysisk (se 1 Mos 3:17-19).

Åndelig selvhjulpnehed

Velsignelserne ved timelig selvhjulpnehed bliver især tydelige i krisetider med naturkatastrofer, ledighed eller økonomisk uro. Men åndelig selvhjulpnehed er lige så vigtig i sådanne tider. De mennesker, der har et solidt, åndeligt fundament er velsignede med fred, vished og større tro, når de beder om hjælp fra vor himmelske Fader.

Kirkeledere har rådet os til at forberede os på åndelige kriser. Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum har sagt:

»Vi har lært, at vi bør oplagre ... tøj, mad og om muligt brændsel – *i hjemmet* ...

Kan vi ikke se, at det samme princip gælder for inspiration og åbenbaring, løsning af problemer og til at rådgive og vejlede? ...

Hvis vi mister vores følelsesmæssige og åndelige frihed, vores selvhjulpnehed, kan vi svækkes lige så meget, ja, måske endnu mere, end hvis vi bliver materielt afhængige.«²

At give og modtage

Selvhjulpnehed skal ikke misforstås som fuldstændig uafhængighed. Vi er trods alt afhængige af vor himmelske Fader i alt (se Mosi 2:21). Vi har brug for hans vedvarende vejledning, bevarelse og beskyttelse.

Vi er også afhængige af hinanden. Eftersom vi er blevet givet forskellige åndelige gaver, forventes det, at vi deler det, vi er blevet givet, så at alle velsignes (se L&P 46:11-12). Nøglen er at blive selvhjulpne, hvor det er muligt at blive det, at tjene andre, når vi kan, og tillade andre den velsignelse, der kommer af at tjene os, når behovet opstår.

Jo mere selvhjulpne vi er – både åndeligt og timeligt – jo større bliver vores evne til at gøre godt. Ældste Hales har forklaret: »Vores endelige mål er at blive som Frelseren, og det mål fremmes gennem uselvvisk at tjene andre. Vores evne til at tjene øges eller mindskes alt efter graden af vores selvhjulpnehed.«³

Et personligt ansvar

Luis Quispe har set sin udholdenhed og tillid til Herren resultere i timelige velsignelser som arbejde, en universitetsgrad og en stærkere familie. Disse timelige gevinster har til gengæld styrket hans tro. Han følger præsident Spencer W. Kimballs (1895-1985) formaning: »Ingen sand sidste dages hellig vil, hvis han er fysisk og følelsesmæssigt i stand til selv at klare det, frivilligt overlade byrderne for sit eget og sin families velbefindende til nogen som helst anden. Så længe han kan, vil han under Herrens inspiration og ved sit eget arbejde forsyne sig selv og sin familie med livets åndelige og timelige fornødenheder.«⁴ ■

NOTER

1. Robert D. Hales, »A Gospel Vision of Welfare: Faith in Action«, *Basic Principles of Welfare and Self-Reliance*, 2009, s. 1-2.
2. Boyd K. Packer, »Løs følelsesmæssige problemer på Herrens egen måde«, *Den danske Stjerne*, okt. 1978, s. 153.
3. Robert D. Hales, »A Gospel Vision of Welfare«, s. 2.
4. Spencer W. Kimball, »Velfærdstjenester: Evangeliet i Funktion«, *Den danske Stjerne*, apr. 1978, s. 119.

Jo mere selvhjulpne vi er – både åndeligt og timeligt – jo større bliver vores evne at gøre godt.





**Ældste Michael
John U. Teh**
De Halvfjerds

GUDS ORDS Kraft

Få andre aktiviteter vil bringe os større åndelig gavn end det daglige, regelmæssige studium af skriften.

Da jeg for mange år siden tjente som biskop, besluttede mine rådgivere og jeg os for, at vi ville aflægge et besøg hos de enkelte medlemmer én gang om året. På vej til et sådant besøg, gik vi langs nogle forladte jernbanespor, hvor der på hver side stod små boliger lavet af papkasser, som ikke var større end 2 x 2 meter. Dette lille rum tjente som familiens opholdsstue, spisestue, soveværelse og køkken.

De voksne, der bor i det område, har bestemte skikke og faste rutiner. Mændene er for det meste arbejdsløse eller har meget få timers arbejde. De bruger det meste af deres tid på at samles omkring interimistiske borde for at ryge og dele en øl. Kvinderne samles også for at snakke, hvor samtalens hovedemne er dagens mest kontroversielle nyheder, krydret med bagtalelse og sladder. Hasardspil er også et foretrukket tidsfordriv blandt de unge og ældre.

Det, der foruroligede mig mest, var, at menneskene så tilfredse ud med at leve hele deres liv på denne måde. Jeg konkluderede senere, at for de fleste af dem lod håbløsheden dem måske at tro, at de var dømt til denne skæbne. Det var i sandhed et hjerteskrærende syn.

Jeg fandt senere ud af, at min rådgiver, der var ingeniør, engang havde boet i det område. Det ville jeg aldrig have gættet, eftersom hans familie var meget anderledes end de familier, jeg så der. Alle hans søskende var veluddannede og havde gode familier.

Min rådgivers far var en jævn og ligefrem mand. Efter at have mødt ham, rejste der sig dette spørgsmål: Hvordan havde han løftet sig selv? Hvordan havde han kunne trække sin familie ud af de her omstændigheder? Hvad havde givet ham en vision om, hvordan det ellers kunne være? Hvor fandt han håb, når alt omkring ham syntes håbløst?





GENOPDAG SKRIFTERNE

»Jeg er overbevist om, at vi hver især, på et eller andet tidspunkt i vores liv, er nødt til at opdage skrifterne for os selv – og ikke kun én gang, men igen og igen.«

Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985), *Kirkens præsidenters lærdomme: Spencer W. Kimball, 2006, s. 65.*

Mange år senere i templet i Manila i Filippinerne, deltog jeg i et møde med alle missionspræsidenterne og deres hustruer, der tjente i Filippinerne. En vidunderlig overraskelse mødte mig, da jeg trådte ind i et af templets værelser. Foran mig stod min rådgivers far – den stille, beskedne mand – klædt i hvidt.

I det øjeblik så jeg to situationer for mig. Den første situation var en mand, der drak øl med sine venner og spildte sit liv. I den anden situation så jeg samme mand, klædt i hvidt og udførende ordinancerne i det hellige tempel. Den skarpe kontrast til den anden vidunderlige situation vil til evig tid være prentet i mit hjerte og sind.

Ordets kraft

Hvad fik denne gode bror til at løfte sig selv og sin familie? Svaret findes i Guds ords kraft.

Jeg tror på, at få andre aktiviteter vil bringe os større åndelig gavn end det daglige, regelmæssige studium af skriften. I afsnit 26 i Lære og Pagter – en åbenbaring givet til at »styrke, opmuntre og undervise«¹ profeten Joseph Smith og andre – råder Herren: »Se, jeg siger jer, at I skal lade jeres tid være viet til at studere skrifterne« (v. 1).

I Mormons Bog lyder det: »... forkyndelsen af ordet ... havde haft en større virkning på folkets sind end sværdet eller noget som helst andet, der var hændt dem« (Alma 31:5).

Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum, har sagt: »Når den sande lære forstås, ændres menneskets indstilling og adfærd. Studiet af evangeliets læresætninger vil forbedre adfærd hurtigere end studiet af adfærd vil forbedre adfærd.«²

Præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) har sagt: »Herren arbejder med det indre. Verden arbejder med det ydre. Verden fjerner

folk fra slummen. Kristus fjerner slummen fra folk, hvorpå de selv fjerner sig fra slummen. Verden vil forme menneskene ved at ændre deres omgivelser. Kristus ændrer mennesker, som derpå ændrer deres omgivelser. Verden vil forme menneskenes adfærd, men Kristus kan ændre den menneskelige natur.«³

Jeg fandt for nylig ud af, at i Filippinerne, hvor jeg voksede op, var religiøse ledere adgang til Bibelen begrænset indtil begyndelsen af 1900-tallet. Det var ikke tilladt for folk at eje eller at have adgang til den hellige skrift.

I modsætning til dette lever vi i en tid, hvor adgang til skrifterne er uden fortilfælde. Aldrig før i verdenshistorien har Guds børn haft større mulighed for at nyde disse hellige materialer end de har nu. Trykte eksemplarer af skrifterne kan uden videre købes hos boghandleren eller på nettet. Via nettet kan man få øjeblikkelig adgang til elektroniske eksemplarer, som kan downloades til adskillige apparater. Det har aldrig været lettere at forberede taler, skrive artikler og søge informationer.

Gud har givet os denne nye teknologi i en vis hensigt. Modstanderen har dog intensiveret sit angreb og bruger den teknologiske fremgang – som Gud har påtænkt som en hjælp til os – til at fremme sit mål om at gøre os »elendige, ligesom han selv er« (2 Ne 2:27).

Vi har derfor et ansvar for at lære at bruge det, som vor himmelske Fader har givet os, på en effektiv, konsekvent og passende måde.

Ordets hellighed

Vi, sidste dages hellige, accepterer og værdsætter skrifterne, men sommetider siger vores handlinger noget andet. En mangel på forståelse af værdien og vigtigheden af skrifterne beskrives meget rammende i Lehis drøm:

»Og jeg så utallige skarer af folk, hvoraf mange trængte sig frem for at komme til stien, som førte til det træ, som jeg stod ved.

Og det skete, at de kom hen og begyndte at følge stien, som førte til træet.

Og det skete, at der opstod en tåge af mørke, ja, endog en overordentlig stor tåge af mørke, således at de, der var begyndt at følge stien, for vild, så de kom bort og forsvandt« (1 Ne 8:21-23).

Blot at tro, at vi kan begive os ud på stien uden at holde fast i jernstangen, er tåbeligt og vil helt sikkert



føre til ødelæggelse. Nefi forklarede, hvad det vil sige, at holde fast i jernstangen. »Derfor må I trænge jer frem med standhaftighed i Kristus og have et fuldkommen klart håb og en kærlighed til Gud og til alle mennesker. For se, hvis I trænger jer frem, *idet I tager for jer af Kristi ord* og holder ud til enden, se, så siger Faderen: I skal få evigt liv« (2 Ne 31:20; fremhævelse tilføjet).

Lad os se nærmere på, hvad der skete med dem, der så vigtigheden af jernstangen, idet de forsøgte at nå træet:

»Den, der ville lytte til Guds ord og ville holde fast ved det, de skulle aldrig fortabes, ej heller kunne Modstanderens fristelser og brændende pile overvælde dem, så de blev blinde, og føre dem bort til undergang« (1 Ne 15:24).

I Alma læser vi:

»Det er givet mange at forstå Guds hemmeligheder; dog er de blevet underlagt en streng befaling om, at de ikke må fortælle om dem, undtagen i forhold til den del af hans ord, som han skænker menneskenes børn i forhold til den agtpågivenhed og flid, som de viser ham.

Og den, der forhærder sit hjerte, han modtager derfor en mindre del af ordet; og den, der ikke forhærder sit hjerte, til ham gives der en større del af ordet, indtil det er givet ham at kende Guds hemmeligheder, indtil han kender dem fuldstændigt.

Og de, der forhærder hjertet, til dem gives en mindre del af ordet, indtil de intet kender til hans hemmeligheder; og da bliver de taget til fange af Djævelen og bliver efter hans vilje ført ned til undergang« (Alma 12:9-11).

Jeg tror, at det at forsømme et regelmæssigt studium af skrifterne er en form for forhærdelse af hjertet. Hvis vi fastholder den kurs, frygter jeg, at vi vil blive givet en mindre del af ordet, og til sidst vil vi intet vide om Guds hemmeligheder. På den anden side vil daglig skriftstudium hjælpe os til at opbygge åndelig styrke og kundskab, afsløre djævlens bedrag samt opdage de fælder, som han har lagt for at fange os.

Når I stiller jer selv følgende spørgsmål, tilskynder jeg jer til at lade Helligånden tale til jeres sind og hjerte:

- Tager jeg mig tid til at læse i skriften hver dag?
- Hvis ikke, hvilken undskyldning har jeg så for ikke at gøre det?
- Er min undskyldning acceptabel for Herren?

Jeg udfordrer jer til at forpligte jer til at læse i skriften hver dag. Gå ikke i seng i aften uden at have læst. Når I læser, vil der komme et større ønske om at gøre Herrens vilje og om at foretage ændringer i jeres liv. ■

Fra en tale holdt på Brigham Young University-Hawaii den 22. marts 2011. Hele den engelske tekst findes på devotional.byuh.edu/archive.

NOTER

1. L&P 24, indledningen til afsnittet.
2. Boyd K. Packer, »Frygt ikke«, *Liahona*, maj 2004, s. 79.
3. Ezra Taft Benson, »Født af Gud«, *Stjernen*, jan. 1986, s. 4.

Velsignelserne ved tiende

Herren har befalet os at betale tiende. Til gengæld lover han, at han »åbner himlens vinduer og udøser velsignelse uden mål« (Mal 3:10). Hans velsignelser kommer dog på hans egen måde og til hans egen tid og kan være både åndelige eller timelige.

I tider med økonomiske eller familiemæssige problemer kunne Herrens lovede velsignelser til de, der trofast betaler tiende, virke fjerne. Men som de følgende sidste dages hellige har observeret, så hjælper betaling af tiende Kirkens medlemmer til bedre at anerkende Herrens hånd i deres liv.

*At betale tiende bringer store velsignelser,
især ved at hjælpe os til bedre at anerkende
Herrens hånd i vores liv.*

Tiende øger tro

Kort tid efter vi var blevet gift, flyttede min mand og jeg til en fjern by i det østlige Bolivia, hvor vi var de eneste medlemmer af Kirken. Min mand var nyt medlem, og vi ville gerne efterleve alle Herrens befalinger.

Hver måned lagde vi vores tiende i en kuvert, indtil vi kunne aflevere den til vores biskop. Min mand var stærkt overbevist om, at hvis vi efterlevede denne lov, ville vi blive velsignet og beskyttet.

Vi boede i et meget varmt, dyrt og ubehageligt hotelværelse, mens vi ledte efter en lejebolig. I mange dage bar vores søgning ikke frugt. Det eneste hus vi kunne finde, var et skønt lille hus, hvis ejer boede i en anden by. Mange tilflyttere havde forsøgt at leje huset, men de kunne aldrig komme i kontakt med ejeren.

En morgen, hvor vi lige havde afsluttet en bøn om vores situation, bankede en ung mand på vores dør. Han fortalte os, at husets ejer var vendt tilbage for en kort bemærkning. Min mand skyndte sig ud for at møde hende, mens jeg fortsatte med at bede om, at vi måtte få huset. Da han vendte tilbage, fortalte han, at kvinden havde givet os huset til en meget billig leje. Det, der bidrog til vores glæde var, at huset allerede var møbleret. På det tidspunkt havde vi kun to store flyttekasser og en kuffert fyldt med vores ting.

Tiendeloven handler ikke om penge, men snarere om tro. Min mand tjente ikke meget, men da vi trofast betalte vores tiende, velsignede Herren os med at finde en skøn bolig og gjorde os i stand til at forsørge os selv.

Lourdes Soliz de Duran, Bolivia

Tiende bringer fred

Jeg har altid haft tillid til Herren og hans befalinger. Men da den økonomiske situation blev dårlig, mistede jeg mine overarbejdstimer og jeg gik ned i løn. Jeg holdt op med at betale tiende og fortalte mig selv, at Herren forstod hvorfor. Ikke desto mindre voksede min gæld og min løn svandt ind.

Ved at se min kamp, fortalte adskillige slægtninge mig, at jeg skulle prioritere tiende først, for det ville hjælpe mig med at overvinde mine prøvelser. Men det endte altid med, at jeg betalte regninger i stedet. Jeg var villig til at betale tiende, når min økonomiske situation var rolig,



men jeg blev bange, da jeg havnede i økonomisk stormvejr (se Matt 14:28-31).

En eftermiddag, da jeg var på vej hjem efter at fået løn, tænkte jeg på al min gæld. Jeg lukkede øjnene og bad: »Fader, hvad skal jeg dog gøre?« I det øjeblik, da jeg åbnede mine øjne, lagde jeg mærke til en plakat, der hang i bussen, hvor apostlen Peter synker på den stormfulde sø og Frelseren, der rækker ud for at frelse ham. Nederst på plakaten

TIL FORÆLDRE

I beretningen »Bare en mønt« (*Liahona*, aug. 2011, s. 70-71) lærer Daniel, at betaling af tiende er et godt valg – selv om hans bidrag kun er en enkelt mønt.

En tilhørende aktivitet forklarer nogle af de ting, som tiendepengene anvendes til. Læs denne artikel sammen som familie; det kan være en god måde til at indlede en samtale om tiende på. For at hjælpe jeres børn med at huske, hvordan Kirken anvender tiende, kan I overveje at bruge nogle af billederne fra aktiviteten til at pynte deres tiendeglas eller -æske.

Tidligere numre af *Liahona* kan findes på nettet på liahona.lds.org.

stod der: »Urokkelig tro.« Jeg indså, at jeg måtte betale min tiende, hvis jeg nogensinde skulle komme ud af min gæld.

Da jeg kom hjem, tog jeg en tiendekuvret og lagde min tiende ned i den. Da jeg lukkede kuverten, hørte jeg ordene »alt er vel« og følte en glæde, der bragte min sjæl fred.

Jeg ved, at Gud vil skænke mig velsignelser i mit liv, når han anser det for ønskeligt at gøre det. Indtil da forbliver vandet stormfuldt, men freden, som jeg føler ved lydighed opvejer det fuldt ud.

Ricardo Reyes Villalta, El Salvador

Tiende bringer konvertering

Emnet om tiende dukkede op i vores familie, da min datter tilsluttede sig Kirken. På det tidspunkt var hverken min mand eller jeg medlemmer. Hun tjente sine egne penge, men fordi hun boede hos os, delte vi vores indkomst. Jeg kunne ikke forestille mig, hvordan vi skulle klare os uden de 10 procent af hendes indkomst, da hun besluttede sig for at betale tiende. Men jeg blev gradvist vant til min datters beslutning. Hver gang hun havde løn med hjem, var mit første spørgsmål: »Har du lagt din tiende til side?«

Efterhånden blev jeg interesseret i at lære om evangeliet, men jeg besluttede mig for ikke at tilslutte mig Kirken, for så skulle jeg betale tiende. To betalinger af tiende fra én familie var for meget!

Efter at have været kommet i Kirke i over et år, begyndte jeg at føle utilfredshed og uro. Mens jeg grundede og bad, indså jeg, at jeg ønskede at betale tiende. På grund af min tidligere modstand, var jeg overrasket over mit ønske.

Den næste søndag bad jeg grenspræsidenten om en tiendeseddel. Jeg blev skuffet over at høre, at jeg ikke kunne betale tiende før jeg var blevet medlem. Jeg kunne dog give et bidrag. Så jeg donerede 10 procent af min indkomst til Herrens Kirke. Med det samme følte jeg trøst, glæde og tilfredshed. Jeg kunne knap nok vente til min dåbsdag, så jeg kunne komme til at betale rigtig tiende.

Jeg ved, at de timelige velsignelser, som vi nyder i vores familie, kommer af at betale tiende. Men den største velsignelse er de uforlignelige følelser, vi får, når vi adlyder vor himmelske Fader: Tilfredshed over at være lydige, tillid til at vor himmelske Fader ikke vil forlade os og en følelse af fred og glæde.

Ol'ga Nikolayevna Khripko, Ukraine

Tiende velsigner familier

Jeg voksede op i Kirken, men gik andre veje, da jeg var teenager. Da jeg vendte tilbage til Kirken, støttede min mand, Dale, mig, men var ikke interesseret i at mødes med missionærerne.

Da jeg var blevet aktiv, mødtes jeg med biskoppen til et tempelinterview. Han spurgte mig, om jeg betalte fuld tiende, og jeg glædede mig over at kunne sige, at det gjorde jeg. Til min overraskelse spurgte biskoppen: »Ved din mand, at du betaler tiende?« Jeg var chokeret – skulle det have nogen betydning? Biskoppen bad mig venligt om at vende tilbage, når jeg havde fortalt Dale, at jeg betalte tiende.

En søndag morgen havde jeg samlet mig nok mod til at fortælle min mand, at jeg betalte tiende. Dale overraskede

mig ved blot at sige: »Det ved jeg.« Dette var det første ud af mange tiendemirakler.

Kort tid efter lod Dale mig tage mig af familiens økonomi. Da jeg forklarede, at jeg ville betale fuld tiende af vores samlede indkomst, billigede han det, fordi han kunne se velsignelserne af at betale tiende.

Nu er vores skabe altid fyldte, vi beder familiebeder hver dag, vi har missionærerne på besøg mindst én gang om måneden og min mand tager del i familieaftenen. Jeg har tro på, at Dale vil tilslutte sig Kirken, og at hans konvertering begyndte med vores beslutning om at betale en ærlig tiende sammen.

Sandie Graham, New York, USA

Tiende åbner himlens vinduer

For flere år siden mistede min mand sit arbejde. Vi kæmpede med at betale vore regninger og købe mad for den lille pension, jeg fik, men det lykkedes os at overleve.



BESVARELSE AF SPØRGSMÅL

Hvordan anvendes tiendepengene?

Princippet om tiende – frivilligt bidrag på en tiendedel af vores indkomst til Guds værk – er blevet forkyndt siden Det Gamle Testaments tid (se 1 Mos 14:17-21). Sådant finansierer Herren sin Kirke. I dag anvendes tiende til (1) opførelse af templer, kirkebygninger og andre af Kirkens bygninger; (2) finansiering af Kirkens fonde; (3) finansiering af missionærprogrammet (dette omfatter ikke missionærernes individuelle udgifter); (4) udarbejdelse af materialer, der bruges i Kirkens klasser og organisationer; og (5) udførelse af andet vigtigt arbejde, såsom tempeltjeneste og slægtshistorisk arbejde.

Skønt min mand støttede min forpligtelse over for Kirken, var han frustreret over, at jeg betalte tiende, når vi knap nok kunne betale vore regninger. Jeg følte dog, at jeg skulle blive ved med at adlyde denne befaling.

Selvom vi havde få penge, havde vi en lille have. Da foråret kom, såede vi gulerødder, kartofler, ærter, tomater, rød peber og krydderurter og andre grøntsager. Vores have blomstrede sommeren igennem, og vi havde en frugtbar høst. Grenene på vores blommetræ var på nippet til at knække ved vægten af den megen frugt. Jeg havde en travl sommer med at sylte og fryse frugt og grøntsager, lave marmelade, bage tærter og dele overskuddet af frugt og grønt med naboer.

En dag, da jeg gik gennem vores lille have, huskede jeg Guds løfte om at åbne himlens vinduer og udøse »velsignelser uden mål over jer« (Mal 3:10).

Da jeg tænkte på min fryser, der var fyldt med frugt og grøntsager, indså jeg, at vor himmelske Fader virkelig havde velsignet os. Vores lille have havde sørget for, at vi kunne klare os i den svære tid – med rigelig frugt og grønt og nok til at kunne dele med andre. Jeg er så taknemlig for, at Gud velsigner os, når vi adlyder hans befalinger. ■

Jacqueline Kirbyson, England

SKAB Kristuscentrerede PÅSKETRADITIONER

Til påske fejrer vi vor Frelasers gave: Forsoningen.

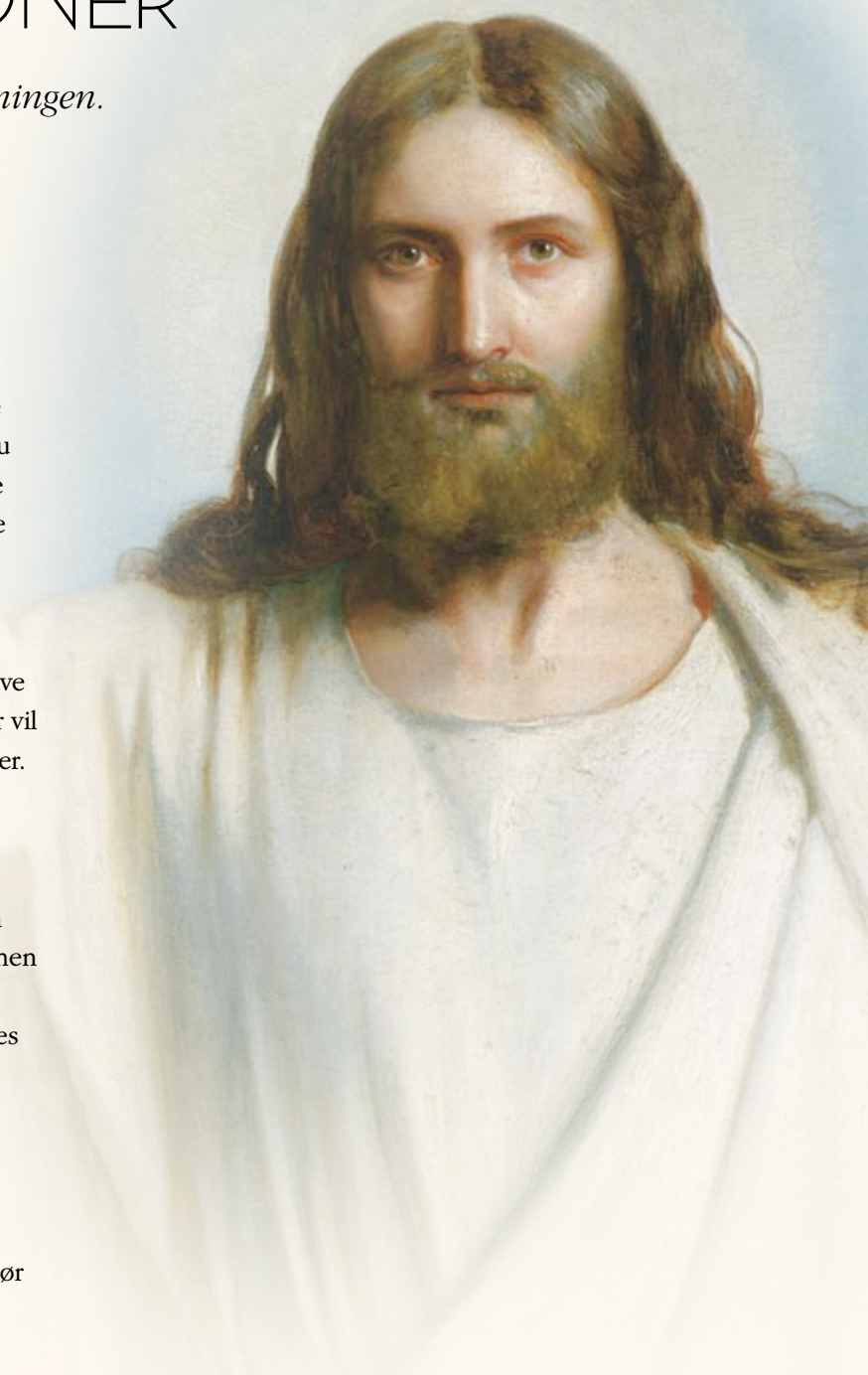
Diane L. Mangum

Påskesøndag for nogle år siden kom min 4-årige søn Ben gående ned ad gangen efter Primary, mens han glad viftede med et papir, han havde farvelagt. Han råbte med ægte glæde: »Mor, mor, har du hørt om opstandelsen?« Han ville sikre sig, at jeg havde hørt de gode nyheder. Noget, hans primarylærer havde sagt, havde virkelig rørt Bens hjerte, så han gladeligt begyndte at forstå opstandelsen. Hvor ville det være herligt, hvis vi alle følte samme glæde hver påske!

Jesu Kristi forsoning, heriblandt opstandelsen, er selve kernen i påsken. At skabe Kristuscentrerede traditioner vil hjælpe os til at holde fokus på disse gaver fra vor Frelser.

Tilbedelse om søndagen og traditioner

Uden ekstra festmiddage, optog eller festligheder, tilbeder vi sidste dages hellige sammen til påske, som vi gør hver søndag. Vore ledere i menigheden og grenen planlægger taler og musikindslag, der fokuserer på Jesus Kristus. Ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum har om påskesøndag sagt: »I dag har Herren ikke været så detaljeret, at han har givet os religiøse skikke som fester og festivaler til at minde os om de velsignelser, som vi modtager fra ham. Men skikken med at have traditioner, der kan fastholde vores stor-slåede arv, bør være noget, som hver eneste familie bør



forsøge at holde levende« (»Familietraditioner«, *Stjernen*, juli 1990, s. 17).

Her følger et væld af traditioner fra familier, når de fejrer påsken og kommer deres kære nærmere.

Bærer vidnesbyrd om Kristi opstandelse

- Janice og Kirk Nielson begyndte på en særlig »bedsteforældreaften«, som er blevet en påsketradition. Søster Nielson fortæller: »Jeg tror, at det mest effektive, vi som bedsteforældre kan gøre, er, at besøge vore børn og sætte os med vore børnebørn og lade dem vide, at vi har et vidnesbyrd om Frelseren.«
- Da Hector og Sherilyn Albas børn var små, fortalte forældrene hver aften i ugen op til påske en lille beretning, som handlede om det, der skete i den sidste uge af Frelserens liv.
- Nogle familier besøger deres kære på kirkegården. De taler med deres børn om familiemedlemmer, der er gået bort, og udtrykker taknemlighed for Jesu Kristi opstandelse.

Ægget er blevet et næsten universelt påskesymbol, der repræsenterer Frelserens brud med dødens bånd gennem sin opstandelse. Det er derfor blevet en tradition i hele verden at male og gemme æg til påske og forære påskekurve væk.

- Til påske hilser folk i Rusland på hinanden ved at sige: »Jesus er opstået.« Den anden person svarer så: »Han er i sandhed opstået.« I Albanien har man en lignende tradition, hvor man klikker røde stenæg mod hinanden og siger: »Kristus er opstået.«
- Karen Spencer skatter sine minder om sin danske bedstemors påskefejring og holder stadig af at farve æg med kogte rødløgsskaller, præcis som hendes bedstemor gjorde det. Hendes familie synes, at det er et vidunderligt tidspunkt at tale om ægget som et symbol på nyt liv og opstandelsen.

- Nogle familier med små børn holder af påskeæggejagt med et budskab. Inde i et plasticæg lægger de en lille genstand, der symboliserer noget, der er forbundet med Kristi død og opstandelse samt et skriftsted. Så lægger de æggene i nummerorden efter påskeberetningen. Når børnene åbner æggene i nummerorden, lærer de om Kristi forsoning og opstandelse.

Lytter til påskemusik

Musik kan have en vidunderlig påvirkning på os ved påsketid.

- David og Joyce Beer holder af at finde påskerelaterede koncerter, der hjælper dem til at mindes Frelserens offer.
- Dave og Nancy Harmon holder af at lytte til Händels *Messias*, som søster Harmon mener »handler mere om påske end om jul«.
- En mor opmuntrer sine børn, som går til musik, til at øve en påskesang den måned.
- Dale og Sara Okerlunds familie samles omkring klaveret for at synge salmer og primarysange om påsken.

Spiser påskemiddag sammen

En familiemiddag er en anden betydningsfuld påsketradition rundt om i verden.

- En familie spiser skinke og taler om, hvordan Kristus opfyldte moseloven. En anden familie spiser fisk for at mindes de ting, som Jesus spiste. Eliza og Michael Pereiras familie spiser en middag, der består af lam og taler om symbolerne på påskeberetningen i Det Gamle Testamente.
- Efter min familiemiddag tager vi et billede af hele familien og andre kære venner, der har spist med os. Vi har en særlig påskescrapbog, der nu indeholder flere end 30 års dejlige familieminder.
- Et ægtepar, hvis børn nu er voksne, inviterer venner til en særlig middag. Her deler de minder og reflekterer over, hvad påsken betyder.

- I visse lande er fredag og mandag en del af påskeferien. På Tahiti tager familier ofte på skovtur sammen til andre øer. I Mellemamerika bruger nogle sidste dages hellige tiden til at besøge deres familie, spise sammen og så tage i templet.

At dele ikke-religiøse traditioner på en anden dag

Sidste dages hellige familier har ofte ikke-religiøse aktiviteter, der omfatter påsken på andre dage end søndagen.

- Fredag eller lørdag før påske gemmer en sidste dages hellig bedstemor i Brasilien en eller to små stykker gulerødder på et synligt sted og gemmer påskeæg i nærheden af gulerødderne.
- Mandagen efter påske ynder Joyce og Scott Hendricks familie at grille og lave en særlig påskeæggejagt.

Hav altid Kristus med i påsken

Det kan altid bringe et åndeligt løft på et hvilket som helst tidspunkt i livet at lære om Jesus Kristus til familieaften, lytte til påskemusik eller nyde et særligt måltid. Fejring behøver ikke nødvendigvis at involvere en stor gruppe. En personlig tradition for fejring af påsken, der finder sted hos en enlig – i hjemmet eller i hjertet – er lige så betydningsfuldt.

Vi kan også mindes og fejre glæden ved påske på samme måde som Ben, som kom gående ned af gangen i kirken og ville fortælle om de gode tidender om opstandelsen. ■

Diane L. Mangum bor i Utah, USA.



BETYDNINGEN AF FAMILIEN

I vor tids verden er familien under angreb. Derfor er det vigtigere end nogensinde før, at børn og unge får et vidnesbyrd om familiens vigtighed i vor himmelske Faders plan (se *Til styrke for de unge*, 2011, s. 14). På s. 52 i dette nummer anviser Ann M. Dibb, andenrådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab, måder, der kan hjælpe unge til at få et vidnesbyrd om familier.

Hun skriver for eksempel: »Når du læser familieproklamationen, så vær opmærksom på lærdomme, råd, advarsler og lovede velsignelser og på, hvilken betydning de har for dig personligt.«

Forslag til undervisning af de unge

- Læs »Familien: En proklamation til verden« og afsnittet om familien i *Til styrke for de unge*. Tal om, hvordan disse retningslinjer gælder for din egen familie. Overvej at bære dit vidnesbyrd om familiens vigtighed.
- Overvej at holde en familieaften om familiens vigtighed (en god kilde er emnet »Marriage and Family« (ægteskab og familie) i de nye materialer for unge på lds.org/youth/learn).
- Besøg youth.lds.org. Vælg »For the Strength of Youth« og

derefter »Family« for at finde kilder, der kan hjælpe dig med bedre at forstå læresætningen om familien: Skriftstedshenvisninger, videoer (se fx »Fathers and Sons«), radioprogrammer fra Mormon Channel, spørgsmål og svar samt artikler, heriblandt taler af generalautoriteter.

Forslag til undervisning af børn

Her er nogle forslag til, hvordan I visuelt kan følge jeres families fremgang mod åndelige mål:

- Få fat i en lille, gennemsigtigt glasbeholder. Sammen med jeres børn sætter I et realistisk mål, der vil styrke jeres familie, såsom at holde familieaften hver mandag eller læse skrifterne hver dag som familie. Bed jeres børn lave en mærkat til glasset, hvor jeres mål står på. Hver gang jeres familie fuldfører aktiviteten, lægger I en lille genstand, såsom en glaskugle eller perle i glasset. Når glasset er fyldt, kan I overveje at fejre det med en særlig familiemiddag eller aktivitet.
- Bed hvert barn om at tegne familiemedlemmer, der er i gang med en daglig aktivitet, som I gerne vil fokusere på, såsom

Ved at følge vejledningen fra »Familien: En proklamation til verden« kan jeres familie blive styrket og beskyttet.

familiebøn eller skriftstudium. Hæng tegningerne et sted, hvor de er synlige for alle. Begynd dagen med tegninger, der vender udad. Når jeres familie har fuldført den illustrerede aktivitet på tegningen, vender I den om. De tegninger, der stadig er synlige, vil minde jeres familie om jeres mål, og hvad de kan gøre, for at styrke jeres familie den dag. Vend alle tegningerne udad, når en ny dag begynder.

Hjælp også jeres børn med at se de velsignelser, der kommer til jeres familie ved at udføre disse aktiviteter. At hjælpe børnene med at genkende de gode følelser, der kommer af at have Ånden i jeres hjem, vil styrke deres ønske om at følge et mønster for retfærdig opførelse, der styrker familier. ■

HVAD ER DET FOR EN KIRKE?

For flere år siden skulle min bil til syn. Jeg mødte op på værkstedet en eftermiddag og så, at køen for bilsyn var otte eller ni biler lang.

Det var en smuk forårsdag, så jeg besluttede mig for at rulle vinduerne ned, slukke motoren og tage et eksemplar af »Familien: En proklamation til verden« frem, som jeg havde i bilen, sammen med andet kirkemateriale. Min stavspræsident havde for nylig rådet staven til at forpligte sig til at kunne proklamationen udenad. Denne ventetid gav mig fantastisk mulighed for at øve den. Det blev endelig min tur til at få bilen synet.

En af mændene, der foretog synet, gav udtryk for, at han ville køre min bil ind på værkstedet. Han bad mig

om at vente i det tilstødende lokale, indtil han havde synet bilen. Tiden gik, mens jeg så andre kunder komme og gå. Efter et stykke tid tænkte jeg på, om der måske var noget alvorligt galt med min bil.

Endelig kom mekanikeren fra værkstedet ind i ventelokalet og sagde, at bilen var i god stand. Sikke en lettelse! Jeg betalte kassereren og gik ud til bilen, hvor mekanikeren stod og ventede på mig.

»Frøken,« sagde han og så opmærksomt på mig, »må jeg lige tale med dig et øjeblik?«

»Selvfølgelig,« sagde jeg.

»Jeg vil gerne undskylde, at det tog så langt tid at syne din bil. Ser du, da jeg kørte din bil ind på værkstedet,

lagde jeg mærke til et stykke papir på passagersædet, der handlede om familier. I stedet for straks at aflevere bilen, sad jeg på værkstedet og læste papiret igen og igen.«

Han fortsatte: »Hvad er det for en kirke? Hvad er dette dokument om familien? Må jeg få et eksemplar af det? Der står, at det er skrevet af apostle. Betyder det, at der er apostle på jorden i dag, som der var det på Jesu tid? Vær sød at fortælle mig det.«

Jeg var næsten mundlam, men samlede tankerne. Jeg fortalte ham, at der faktisk var apostle og profeter på jorden, præcis som på Jesu Kristi tid. Jeg fortalte ham om profeten Joseph Smith og evangeliets gengivelse. Jeg gav ham alt det kirkemateriale, jeg havde i bilen. Han gav mig sit navn og telefonnummer, så missionærene kunne kontakte ham. Vores samtale sluttede, og han gav oprigtigt udtryk for sin påskønnelse.

Mine øjne fyldtes med tårer, mens jeg kørte væk. Jeg er taknemlig for, at jeg havde efterladt et eksemplar af »Familien: En proklamation til verden« på bilsædet.

Jeg har aldrig glemt mandens ivrige blik. Denne oplevelse var en uforglemmelig lektie om styrken af proklamationen om familien, realiteten af nutidig åbenbaring og vigtigheden af at fortælle om evangeliet i hverdagen – og sommetider i uventede situationer. ■

Angela Fallentine, New Zealand

»Jeg lagde mærke til et stykke papir på passagersædet, der handlede om familier,« fortalte mekanikeren mig. »Jeg sad på værkstedet og læste papiret igen og igen.«

VORES TIENDE KOM FØRST

I sommeren 2006 arbejdede min mand som lastbilschauffør. Fordi han var hjemmefra omkring to uger ad gangen, havde jeg det primære ansvar for at betale regningerne. Hans erhverv gjorde, at vores indkomst varierede fra måned til måned, så det var lidt af en opgave at lægge budget.

Hans løn for juli måned var mindre end normalt, og mindre end jeg var forberedt på. Efter at have deponeret hans check, sammenlignede jeg beløbet i banken med vores liste af udgifter. Jeg konkluderede, at hvis jeg betalte alt, blandt andet vores tiende, ville vi have \$30 i

underskud. Vi betalte ærlig tiende, hvilket vi havde gjort, siden vi lærte det på den hårde måde for et par år siden, hvor vi kom bagud med tiendebetalingen. Ikke at betale tiende denne gang var ikke en valgmulighed.

Jeg kunne huske beretninger om mennesker, der betalte tiende først, når pengene var små, og som så modtog penge på mirakuløs vis. Normalt skrev jeg checks efter det, der skulle betales først, så vores tiendecheck var sjældent den jeg skrev først.

Men den dag besluttede jeg at skrive tiendechecken først, forvisset om at

Herren ville åbne en udvej for, så vi kunne betale vore regninger.

Den følgende mandag modtog jeg besked om, at en aftenskoleklasse, som min ældste søn var tilmeldt, var blevet aflyst, så checken på \$20 fra måneden før blev nu sendt tilbage. Da jeg førte mit checkregnskab for at tilbageføre de \$20, opdagede jeg, at jeg havde lavet en regnefejl på \$23 ugen før. Derudover modtog vi to dage senere en check på \$36 fra børnelægens kontor, fordi vi havde betalt for meget. I stedet for at have \$30 i underskud, havde vi nu næsten \$50 ekstra.

Herren havde opfyldt sit løfte i Mal 3:8-12 om, at hvis vi betalte vores tiende, ville han udøse sine velsignelser. Jeg ved, at vi blev velsignede på grund af vores valg om at følge Herrens befaling om at betale vores tiende først. ■

Carrie Dalby Cox, Alabama, USA

Jeg konkluderede, at hvis jeg betalte alle vore udgifter, ville vi have \$30 i underskud. Men ikke at betale tiende var ikke en valgmulighed.

BLIV I CAPE TOWN

Lige siden jeg tjente på mission i London i England, har jeg haft lyst til at tage tilbage og bo og arbejde der. Efter for nylig at have færdiggjort min kandidatuddannelse tænkte jeg, at dette måske var det rigtige tidspunkt for mig at flytte til London. Jeg fik et arbejde og havde det godt med at skulle flytte.

En aften bad jeg alligevel for at finde ud af Herrens vilje, og om det var det rigtige for mig at flytte til London. Mens jeg prøvede at falde i søvn, blev en tanke ved med at komme til mig: »Du skal blive i Cape Town.« Tanken blev i flere timer ved med at vende tilbage. Til sidst konkluderede jeg, at Gud ønskede, at jeg skulle blive i Cape Town. Så selvom jeg gerne ville flytte, besluttede jeg mig for at blive. Derefter faldt jeg straks i søvn.

Den næste dag begyndte jeg at bortrationalisere det, der var sket i nattens løb, og blev ved med at tænke over, om jeg alligevel skulle flytte til London. Men den aften gentog den samme oplevelse sig. Tanken »du skal blive i Cape Town« gentog sig i mit sind. Mens jeg grundede over disse tanker, blev jeg overbevist om, at Herren virkelig ønskede, at jeg skulle blive i Cape Town, og jeg ønskede at gøre det, som Herren ønskede af mig.

Den følgende uge ringede min stavspræsident og bad mig mødes med ham. Jeg vidste med det samme, at Herren havde en kaldelse til mig. Ånden vidnede for mig, at årsagen til, at jeg skulle blive i Cape Town, var,

at Herren havde et arbejde, som jeg skulle udføre.

Jeg tog imod kaldelsen som Unge Pigers præsident i staven, og mens jeg tjente de næste par år, var jeg i stand til at være et redskab i Herrens hænder. Som resultat deraf blev jeg, og de mennesker jeg tjente, velsignet. Mine evner inden for lederskab voksede, og Herren lærte mig mange ting gennem min tjeneste for andre.

Siden den tid har jeg udviklet en større tillid til Herren. Hvor er jeg taknemlig for Åndens stille tilskyndelser, der vejledte mig til at kende og gøre Herrens vilje. Ved at tvivle mindre og være villig til at følge den inspiration, jeg modtager, oplever jeg stor glæde og fred og forvisning om, at min himmelske Fader er tilfreds med mit liv. ■

Nicky Burgoyne Smith, Utah, USA



En aften bad jeg for at finde ud af Herrens vilje, og om det var det rigtige for mig at flytte til London.

HVORFOR BETALER I STADIG TIENDE?

F or et par år siden blev min mand fyret. Hans arbejdsgivere, der åbenbart var kede af det, de havde gjort, tilbød ham et andet arbejde, men det krævede en svær flytning. Ikke desto mindre kunne vi se mange velsignelser ved det, blandt andet fortsat arbejde.

Efter at vi var flyttet, fandt vi dog ud af, at jobbet ikke længere var ledigt. Ingen havde en fornuftig forklaring. Det eneste, der stod klart for os var, at vi befandt os et nyt sted, uden arbejde og næsten uden penge, eftersom vi inden flytningen havde betalt al vores gæld og havde brugt det sidste af vores opsparing på at flytte.

Min mand prøvede på alle måder at finde et fuldtidsarbejde. I mellemtiden tog han mindre jobs, og jeg lavede noget håndarbejde, som lige gav nok til, at vi kunne klare os efter at have betalt vores tiende til Herren. Vi var sparsommelige i alt, men det var ikke let at betale udgifter til skolen, købe mad og tøj, og finde penge til min mand, som han behøvede for at tage ud og finde et arbejde.

Vi græd meget, men vi blev ved med at stole på, at Herren ville velsigne os. Og vi takkede for de velsignelser, vi allerede havde: Døtre, som var sunde og trofaste, et forenet ægteskab og støtte fra familie og medlemmer i menigheden.

Mange venner, som ikke var medlemmer af Kirken, spurgte os: »Hvis I er så udsat økonomisk, hvorfor betaler

I så stadig tiende?« Svaret var altid det samme: Fordi Herren har befalet det, og vi ønsker ikke at bedrage Gud (se Mal 3:8-9).

Vi har altid vidst, at hvis vi var lydige, ville Herren velsigne os – måske ikke på en måde, som vi havde håbet på, men i hvert fald med det, han anså som det bedste for vores familie. Vi brugte aldrig vores økonomiske problemer som en undskyldning for at holde op med at tjene Gud; faktisk

voksede vores ønske om at tjene ham.

I dag har min mand et arbejde, som hjælper os med at kunne betale af på den gæld, som vi erhvervede os under hans ledighed. Der vil stadig gå lang tid, før vi økonomisk set kan slappe af, men vi ved, at hvis vi bringer »hele ... tiende til forrådskammeret,« vil Gud åbne himlens vinduer »og [udøse] velsignelser uden mål over [os]« (Mal 3:10). ■

Raquel Pedraza de Brosio, Argentina

Efter at vi var flyttet, fandt vi ud af, at jobbet ikke længere var ledigt. Vi befandt os et nyt sted, uden arbejde og næsten uden penge.

DET rette tidspunkt

AT GIFTE SIG PÅ

Ane og Benjamin vidste, at en uddannelse var vigtig, og de havde begge et ønske om at læse på universitetet.

Hvordan passede deres mulige ægteskab ind i denne plan?

Alissa Strong

Kirkens Tidskrifter

Da Ane gik på gymnasiet, så hun frem til den dag, hvor hun kunne læse på et universitet. Der var så mange fag, hun kunne læse og så mange karrierer, hun kunne vælge! »Jeg havde så mange interesser og kunne gøre så mange forskellige ting,« siger hun.

Selvom Ane boede i en lille by i Norge, gik hun på et rigtig godt gymnasium. Hendes gymnasium opfordrede dets elever til at arbejde hårdt på at få gode karakterer og læse på universitet. Mange af eleverne på Anes gymnasium begyndte på universitetet lige efter gymnasiet. Fra helt ung havde Ane planlagt at gøre det samme. At få en uddannelse var blot et af Anes mål.

»Jeg har fået en god undervisning i Unge Piger gennem lektionerne og Personlig fremgang,« fortæller Ane. »Mit mål har altid været at blive gift i templet.«

Hvornår er det »det rette tidspunkt«?

En aften til institut mødte Ane en nylig hjemvendt missionær ved navn Benjamin. »Fra det første øjeblik jeg

så ham, imponerede han mig på så mange måder,« siger Ane. »Det var meget let og rart at tale med ham. Det var let for os at tale om evangeliet.«

Benjamin inviterede hende på en date, og det gik godt. I løbet af de næste par måneder tog Benjamin og Ane ud på flere date. De spillede fodbold og volleyball, tog ud på vandreture, og så film. Lidt efter lidt lærte de hinanden bedre at kende, og deres venskab udviklede sig til et romantisk forhold.

Efterhånden som deres forhold udviklede sig, vendte deres tanker og planer sig mod ægteskab. Ane og Benjamin var glade for at have fundet den person, som de ønskede at være sammen med i al evighed. Deres forhold blev dog alvorligt langt hurtigere, end de havde forventet. Hvad skulle der ske med alle de planer, de havde lagt, da de var yngre? Ville de stadig kunne tage en uddannelse? Ville deres beslutning om ægteskab betyde, at deres andre mål måtte udskydes?

Dette mente nogle af deres venner og familie.

»Mange omkring mig – derhjemme, på skolen og på arbejdet – var meget bekymrede for, hvordan dette forhold ville påvirke min uddannelse,« siger Ane. »De satte spørgsmålstegn ved, om jeg vidste, om dette forhold ville holde.«

Mine jævnaldrende venner troede, at det, at jeg giftede mig, ville forhindre mig i at læse på universitetet,« fortæller hun. »For dem så det ud som om, at jeg ville spilde mine talenter og muligheder.«

Nogle af Benjamins bekendte havde det på samme måde. »Folk ville have mig til at tro, at vi var for unge, at min kommende hustru først skulle færdiggøre sin uddannelse, og hvis vi blev gift, betød det, at vi ville få børn, hvilket vi også var for unge til,« siger han.

Selvom Ane og Benjamin havde tro på den vægt, som evangeliet lægger på familie og ægteskab, så delte andre, der var af anden tro, generelt ikke denne prioritet – i hvert fald ikke for så unge mennesker. »Folk i min by

UNGE VOKSNE

er stærkt fokuserede på uddannelse og arbejde,« forklarer Ane. »Det er også godt, men det levner ikke meget plads til familie – eller religion.«

Benjamin siger: »Jeg har altid tænkt, at det rigtige at gøre, var at vende hjem fra min mission, finde en pige, som jeg kunne lide, derefter som jeg ville elske, og efter at have taget en beslutning om at gifte os og have modtaget et vidnesbyrd om dette fra Helligånden, ville vi gifte os. Det virkede meget enkelt, men pludselig blev alt forvirrende, mørkt og svært.«

Hvad siger Herren?

Både Benjamin og Ane blev bekymret på grund af deres venners råd og holdninger. I et helt år kæmpede de med at beslutte sig for det rette tidspunkt at gifte sig på. De vidste, at den vigtigste vejledning i sidste instans kommer fra Herren, så de brugte meget tid på at søge i skrifterne og profeters ord efter taler om familie, ægteskab og uddannelse.

»Alle disse kilder talte om, hvor vigtigt både ægteskab og uddannelse er,« siger Ane. Mens hun forsat søgte efter vejledning, kom der til sidst klarhed gennem en samtale med en institutleder. »Hun sagde til mig: »Når du har den rette person og det rette sted (templet), så er det det rette tidspunkt!« husker Ane. »Det bragte virkelig ro i mit sind. Jeg fik så mange tilskyndelser fra Ånden, der bekræftede, at dette var vejen, som jeg skulle følge. Jeg fik vished om, at Benjamin og jeg skulle giftes, og at det var det rigtige for mig at gøre på dette tidspunkt.«

Benjamin og Ane med deres datter, Olea.

Ane vidste, at hun stadig skulle arbejde sig hen imod at få en uddannelse, for det var også noget, som Herrens profeter opfordrede til. Men lige nu vidste hun, at ægteskab ville være hendes første prioritet.

Ane var trist over, at så få mennesker anså ægteskab i hendes alder, som noget at være glad for. Men hun valgte at fokusere på at lære at genkende Åndens tilskyndelser og på det, som Herren tænkte, frem for det hendes jævnaldrende mente. »Det var det, jeg behøvede for at stå stærkt og oprejst i det valg, som jeg havde truffet,« siger hun.

Benjamin oplevede aldrig et bestemt vendepunkt, hvor han indså, at ægteskab var det rette valg for ham på det tidspunkt. I stedet, fortæller han, »indså jeg, at jeg måtte gå tilbage til det grundlæggende. Hvorfor er jeg her? Hvad er mit formål her på jorden?«

Imens han søgte skrifterne og profeters og apostles ord, vendte Benjamin sig til Herren i bøn. Han modtog også præstedømmevelsignelser. »Det blev klart for mig, at jeg var sendt til jorden for at vende tilbage til Gud med min familie,« siger han. »Der fandtes ikke noget vigtigere arbejde eller anden opgave, der kunne overgå det.

Det står i »Familien: En proklamation til verden.« Hvis jeg med fuldt overlæg så bort fra det og gjorde noget andet, ville jeg være ulydig mod Herrens befalinger.

Da først det blev åbenbart for mig, at det, som jeg var blevet belært om hele mit liv, var så sandt, at det havde fortrinsret over andres meninger, følte jeg mig oplyst. Jeg besluttede mig for at følge det, som jeg var blevet belært om.«

Ane og Benjamin blev gift den 16. juli 2009 i templet i Stockholm. »Da dagen for vores besejling i templet kom, følte jeg stor fred,« siger Ane. »Det hele var meget enkelt. Smukt. Uden verdslig pynt. Det føltes så dejligt at være sammen med mine forældre og søskende i templet – og med Benjamin. Det var en tid fyldt med sand kærlighed.«

Velsignelserne, der følger

Selvom månederne op til deres ægteskab var hårde, er Ane taknemlig for de prøvelser, hun gik igennem. »Det tvang mig til at tage et standpunkt,« siger hun. »Gud hjalp og styrkede mig gennem skrifterne, bøn og præstedømmevelsignelser. Mange af de mennesker, der til at begynde

med var negative, er kommet frem til, at det, som jeg valgte, var godt og rigtigt. De kan se, at jeg virkelig har fundet lykken. De har takket mig, fordi jeg stolede på mig selv og på Herren.«

Efter deres bryllup flyttede Ane og Benjamin til en ny by, hvor de begge begyndte på at læse på universitetet. De bød hurtigt deres datter, Olea, velkommen og Ane tog orlov fra sine studier. Ane vil fortsætte sin uddannelse på deltid og på nettet, hvilket giver hende mulighed for at få en uddannelse samtidig med, at hun er hjemme og tager sig af sin datter. Selvom hun ved, at denne ordning vil være hårdt arbejde, er Ane stadig i stand til at få den uddannelse, som hun ønsker.

»Mange mennesker kan have tænkt, at jeg måtte ofre mange ting for at blive gift og få en familie,« siger hun, »og det kunne også have set sådan ud. Men i virkeligheden har jeg fået alt. Jeg ved, at når jeg vælger at sætte Gud først, så vil alt andet blive givet mig. Jeg er meget ivrig og taknemlig over at få min uddannelse. Men mere end noget andet, er jeg taknemlig for, at vi har muligheden for at være en evig familie!«

Benjamin er enig. »Gud har vejledt mig i mit liv på en sådan måde, at jeg er blevet belært om at sætte ham først,« siger han. »For mig var det ikke et valg mellem familie eller uddannelse; det var familien først og uddannelse på samme tid. På samme måde er det med andre beslutninger. Det er ikke Gud eller intet. Det er Gud først; så følger alt andet.« ■

OVERVIND ÆGTESKABETS UDFORDRINGER

I en tale til unge voksne, talte ældste Earl C. Tingey, emeritusmedlem af De Halvfjerds' Første Kvorum, om seks overvejelser, som enlige unge voksne kunne have vedrørende ægteskab:

»1. Der synes at være mindre opmuntring til hjemvendte missionærer om at blive gift. Hvis dette er jeres forståelse, så er den falsk. Alle hjemvendte missionærer bør opmuntres, når de vender tilbage, til at forblive aktive i Kirken, sikre sig en uddannelse, skaffe sig jobfærdigheder og bevæge sig i retning af at finde en evig ægtefælle.

2. Nogle unge mænd føler, at de ikke kan leve op til nogle af de unge kvinders forventninger ... God kommunikation kan håndtere denne usikkerhed.

3. Stor vægt på uddannelse eller karriere kan give ægteskabet mindre vægt. Ægteskab, uddannelse og karriere kan godt gå sammen. En karriere uden familie, hvor familie er mulig, er en tragedie.

4. Lad ikke jeres liv være en eksistens, som kun er sjov eller selvisk. Livet er mere end en forlystelsespark. Bliv ikke afhængige af at skaffe jer ejendele. Acceptér ansvar.

5. En negativ opfattelse af ægteskab ... kan afskrække en fra ægteskab. Nogle mennesker siger: »Hvorfor gifte sig, når der er så mange skilsmisser?« At der findes skilsmisser betyder ikke, at I ikke kan have et lykkeligt og godt ægteskab. Lad ikke andres handlinger afgøre jeres beslutninger. Beslut jer til, at jeres ægteskab ikke vil slå fejl.

6. Nogle udsætter ægteskab af økonomiske årsager. Det er ikke vist at udsætte ægteskab indtil der er penge nok til at opretholde et stilfuldt liv. Så meget af livet sammen – det at kæmpe sammen, at tilpasse sig og at lære at klare livets udfordringer – vil gå tabt, når det sker.«

Fra »Tre budskaber til Unge Voksne«, *Liahona*, apr. 2007, s. 26.

Hvordan håndterer jeg **samtaler om evangeliet**, hvor den anden person bare prøver at vinde en **diskussion**? De mennesker **vil ikke** lytte til et vidnesbyrd.

Logik og fornuft kan naturligvis hjælpe os med at forstå sandheden, og det er muligt at bruge logiske argumenter, når man forsvarer Kirken og dens lære. Men når en person er mere interesseret i at vinde en diskussion end at forstå en andens overbevisning, bliver strid altid resultatet. Bær konsekvent dit vidnesbyrd om det, du tror på og ved er sandt.

Hvis den person, som du taler med, bliver ved med at presse på, så lad personen vide, at du respekterer det, som han eller hun tror på, men at I må være enige om at være uenige.

Diskussioner om religion bør ikke handle om »at vinde.«

Og hvis du bliver stridbar eller vred, så vil du ikke kunne være et eksempel på det, du tror på, ej heller vil du have Helligånden hos dig.

Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt, at når vi taler med mennesker om Kirken, bør vores mål være »at hjælpe dem til at forstå sandheden, ikke forsvare vores ego eller score point i en teologisk debat. Vore dybfølte vidnesbyrd er det stærkeste svar, vi kan give vore anklagere. Og sådanne vidnesbyrd kan kun bæres i kærlighed og mildhed«. ¹

De ting, der hører Ånden til, bliver »ikke fremført med overtalende visdomsord, men med Ånd og kraft som bevis« (1 Kor 2:4). Selvom det ikke ændrer folks mening, bør du bære dit vidnesbyrd og lade folk vide, hvad du tror på. Og når du fortæller om evangeliet, så er *måden*, du siger tingene på ligeså vigtig som *det*, du siger. Tal tålmodigt og kærligt. Følg Ånden, og du vil tilskyndes til det, som du skal sige (og hvad du ikke skal sige), og hvordan du skal reagere. ■

NOTE

1. Robert D. Hales, »Kristent mod: Prisen for at være discipel«, *Liahona*, nov. 2008, s. 73-74.

Hvad er pointen med **klasse-** og **kvorums-**præsidentskaber for unge?

Unge Pigers klassepræsidentskaber og Det Aronske Præstedømmes kvorumspræsidentskaber gavner både dem, der har kaldelserne og dem, de tjener.

Medlemmer af præsidentskabet har ret til inspiration angående klassen eller kvorummet, hvilket hjælper dem til at vide, hvordan de skal bede for og inddrage medlemmerne i deres klasse eller kvorum i fællesskabet, især de, der er nye eller mindre aktive. At være i et præsidentskab hjælper unge med at tilegne sig færdigheder inden for lederskab, såsom uddelegering, tjeneste, kommunikation og deltagelse i råd. Det at lære at organisere og lede møder og aktiviteter hjælper unge ledere til at forberede sig på en mission eller andre fremtidige kaldelser, idet de lærer vigtigheden af at udføre deres pligt, og hvordan de laver en plan og fuldfører den.

Deltagerne i klassen eller kvorummet modtager også bestemte velsignelser gennem disse ledere. De har nogen på deres egen alder, som de kan tale med, som vil hjælpe og opmuntre dem i efterlevelsen af evangeliet og i at udføre andre ting, især når de er i gang med at fuldføre Personlig fremgang eller Pligt mod

Gud. Eftersom klasse- og kvorumspræsidenterne tjener i biskoprådets ungdomskomite, kan de informere biskoppen om problemer, bekymringer eller gode gerninger i deres klasse og kvorummer.

Det er et stort ansvar at blive kaldet som klasse- eller kvorumspræsident, hvilket hjælper de unge til at få større selvtillid, lære at være leder og sætte et eksempel og udvikle kærlighed og enighed i klassen eller kvorummet. ■

Til styrke for
de unge råder os til at undgå ekstreme frisurer.

Hvilke typer frisurer anses for at være for ekstreme?

Hvad, der anses for ekstremt kan variere fra kultur til kultur og fra et årti til et andet, så det er svært præcist at give et endeligt bud på, hvilke frisurer der er for ekstreme. Så hvordan kan du så vide, om en

frisur er »ekstrem«? Spørg dig selv: »Hvorfor gør jeg det her?« Hvis du har gjort dig umage med at farve, klippe eller sætte håret alene med det formål at »sende et budskab« eller få opmærksomhed, så er det nok blevet lidt for »ekstremt«, som der henvises til i *Til styrke for de unge*.¹

Beder Kirkens ledere dig om at undgå det ekstreme, fordi de vil have, at du skal se kedelig og almindelig ud uden form for stil eller personlighed? Selvfølgelig ikke. De har givet dette råd, fordi din fremtoning siger noget om dig. »Du kan i din påklædning og fremtoning vise, at du ved, hvor dyrebart dit legeme er. Du kan vise, at du er Jesu Kristi discipel.«² Ekstreme frisurer kan overskygge dette budskab og udsende et mere verdsligt budskab om dig. ■

NOTER

1. Se *Til styrke for de unge*, 2011, s. 7.
2. *Til styrke for de unge*, s. 6.

HVAD SKER DER, EFTER VI DØR?

Det er et grundlæggende spørgsmål, og Gud har givet os svaret gennem fordums og nutidige profeter.

Vores kærlige himmelske Fader har givet os en del viden om, hvad vi kan forvente, når vi engang forlader dette liv. Her er sandheder, der kan hjælpe dig med at forstå, hvor dine kære er nu, og hvor vi alle en dag vil være.

Hvad ved vi om åndeverdenen?

Hvor er åndeverdenen?

Præsident Brigham Young (1801-1877) forkyndte, at de ånder, der engang levede på jorden, fortsat er omkring os på denne jord, selvom vi ikke kan se dem.¹

Hvordan er åndeverdenen?

Det er forskelligt. De retfærdige vil opleve paradys – lykke, hvile og fred, uden besværligheder, bekymringer og sorg (se Alma 40:12). De ugadelige vil opleve helvede (se Alma 40:13-14). Helvede kan defineres som »skuffelsens pinsel i menneskets sind«.²



DELTA G I SAMTALEN



I hele marts måned skal I studere forsoningen i jeres præstedømme-kvorummer, klasser i Unge Piger og i søndagsskoleklasserne. En af de mange velsignelser ved forsoningen er, at vi alle gennem den skal opstå. Tænk på, hvordan en viden om forsoningen og opstandelsen ændrer jeres perspektiv i svære tider. Prøv at huske en bestemt situation, og hvordan jeres vidnesbyrd om forsoningen og opstandelsen velsignede jer, og overvej at fortælle jeres familie om denne oplevelse eller til en kommende lektion i Kirken om søndagen.

Hvordan ser ånderne ud?

Menneskets ånd havde en voksen form i det før-jordiske liv og vil have samme form i ånde verden, selv hvis de døde som spædbørn eller børn.³

Kan ånderne i ånde verdenen se os?

Ja, når det er nødvendigt. Præsident Joseph F. Smith (1838-1918) har sagt, at de, der er i ånde verdenen, kan se os bedre, end vi kan se dem, og »deres ønsker og bekymringer for os og deres kærlighed til os må være mere betydningsfuld end vores eget begær«.⁴

Kan ånderne i ånde verdenen stadig fristes?

Hvis du er trofast i dette liv, har Satan ikke magt over dig i

ånde verdenen. De ugudelige vil være underlagt Satan, sådan som de var det på jorden.⁵ Som ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum har forklaret, så er dette liv tiden til at omvende sig, fordi »det er her i jordelivet at legemet og ånden kan lære sammen«.⁶

Hvad foretager ånderne sig i ånde verdenen?

For det første ved vi, at de trofaste ånder, som endnu ikke er opstået, missionerer blandt ånderne i fængslet.⁷ Vi ved også, at der blandt dem, der var trofaste, eksisterer familiestruktur, og Kirken er også organiseret der.⁸

MENING, MOTIVATION OG HÅB

»Opstandelsen er en af søjlerne i vores tro. Den føjer mening til vores lære, motivation til vores adfærd og håb til vores fremtid.«

Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum, »Opstandelsen«, *Liahona*, juli 2000, s.16



O. MIN FADER, AF SIMON DEWEY



Hvad ved vi om ånde verdenen?

Hvor mange mennesker vil opstå?

Alle, der nogensinde har levet på jorden, vil opstå (se 1 Kor 15:21-23).

Hvordan vil det opstandne legeme være?

Et opstandet legeme vil være:

- **Udødeligt.** »... dette dødelige legeme bliver oprejst til et udødeligt legeme ... så de[t] ikke mere kan dø« (Alma 11:45).
- **Fuldkomment.** »Ånden og legemet skal atter blive genforenet i deres fuldkomne form« (Alma 11:43). Præsident Joseph F.

Smith har forklaret: »Deformiteter vil blive borttaget, defekter vil blive fjernet, og mænd og kvinder vil opnå deres åndelige fuldkommenhed, den fuldkommenhed, som Gud bestemte i begyndelsen.«⁹

- **Smukt.** Præsident Lorenzo Snow (1814-1901) har sagt: »Der er intet smukkere at betragte end en opstanden mand eller kvinde.«¹⁰
- **Herligt.** Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum, har sagt: »Din ånd er ung og levende og smuk. Selv om dit legeme er gammelt og sygt og hæmmet eller handicappet på en eller anden måde, så vil du, når ånden og legemet forenes ved opstandelsen, blive herlig. Du bliver herliggjort.«¹¹
- **Uden sorg eller smerte.** »... Døden skal ikke være mere, ej heller sorg, ej heller skrig, ej heller pine skal være mere« (Åb 21:4).

Hvad vil der ske med dem, der døde som børn?

Ifølge profeten Joseph Smith vil forældre til et barn, der døde som barn, »få den glæde, fornøjelse og tilfredsstillelse at opfostre [det] efter opstandelsen, indtil det [har] nået sin ånds fulde størrelse.«¹²

Hvad vil der ske med dem, som er blevet kremeret eller som ikke blev begravet?

Selvom Kirken ikke opmuntrer til kremering, så tror vi på, at alle mennesker, uanset hvad, vil opstå med et fuldkomment legeme. Præsident Brigham Young forkyndte, at i opstandelsen »vil de grundlæggende partikler, som udgjorde vores legeme her, hvis vi ærer det, selvom det er i havets dyb, og selvom en del er i nord, en anden del i syd, en tredje i øst, og en fjerde del i vest, blive bragt sammen igen på et øjeblik, og vores ånd vil tagedet i besiddelse.«¹³

Hvem vil opstå og hvornår?

DEN FØRSTE OPSTANDELSE ELLER »DE RETFÆRDIGES OPSTANDELSE« (L&P 76:17).

▲ Ved Kristi opstandelse

Profeter og visse andre retfærdige mennesker, som vil modtage en celestial herlighed (se Mosi 15:21-25).

▲ Ved Kristi andet komme

De, der vil modtage en celestial herlighed (se L&P 76:50-70; 88:96-98).

▲ Ved begyndelsen af tusindårsriget

De, der vil modtage en terrestrial herlighed (se L&P 88:99).

DEN ANDEN OPSTANDELSE ELLER »DE URETFÆRDIGES OPSTANDELSE« (L&P 76:17)

▲ Ved slutningen af tusindårsriget

De, der vil modtage en testitial herlighed (se L&P 76:85; 88:100-101).
 Fortabets sønner (se L&P 76:43-48; 88:102).

Hvorfor en fysisk opstandelse?

Den fysiske opstandelse er en del af Guds plan og er blevet forkyndt af profeterne siden Adam (se Moses 5:10). Men »Djæveln har ikke noget legeme, og heri ligger hans straf,«¹⁴ så han fordrejer denne lære, så mennesker ikke tror på en fysisk opstandelse.

Mange mennesker tror på, at et fysisk legeme er som et fængsel for ånden, og at vi kun bliver oprigtigt lykkelige, når ånden frigives fra legemet, men det er ikke sandt. Herren har åbenbaret, at en fysisk opstandelse er nødvendig fordi:

- **Det er sådan vi modtager en fylde af glæde.** Kun »ånd og element [et fysisk legeme], uadskilleligt forbundet, modtager

en fylde af glæde« (L&P 93:33).

Vi ved også, at de, der var døde og som i åndeverdenen ventede på Kristi opstandelse »havde betragtet deres ånds lange fravær fra deres legeme som trældom« (L&P 138:50).

- **Det er en velsignelse, der kommer af at have valgt vor himmelske Faders plan.** Før vi blev født på jorden, valgte alle ånder, der nogensinde ville leve på jorden, at følge vor himmelske Faders plan frem for Satans oprør (se Abraham 3:23-28). Som resultat deraf modtog vi et dødeligt legeme, og gennem Kristi opstandelse vil vi opstå med et udødeligt legeme. De, der fulgte Satan i den før-jordiske verden, vil aldrig modtage et fysisk legeme.

- **Det fører os tilbage til Guds nærvær for at blive dømt.**

Mormons Bog forkynder, at det er gennem opstandelsens kraft, at vi kan træde ind i Guds nærvær og blive dømt ifølge vore gerninger.¹⁵

- **Det kræves for frelse.** Joseph Smith forkyndte: »Intet menneske kan opnå ... frelse, uden at det sker gennem et tabernakel [et fysisk legeme].«¹⁶

- **Det er sådan vi bliver som vor himmelske Fader og Jesus Kristus.** »Faderen har et legeme af kød og knogler ligeså håndgribeligt som menneskets; Sønnen ligeså.« (L&P 130:22). ■

NOTER

1. Se *Kirkens præsidenter lærdomme: Brigham Young*, 1997, s. 279.
2. *Kirkens præsidenter lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 222.
3. Se *Kirkens præsidenter lærdomme: Joseph F. Smith*, 1999, s. 130-132.
4. Joseph F. Smith, *Evangeliske lærdomme*, s. 363.
5. Se *Kirkens præsidenter lærdomme: Brigham Young*, s. 282; Alma 34:34-35.
6. M. Russell Ballard, »Is It Worth It?« *New Era*, jun. 1984, s. 42.
7. Se L&P 138:30; se også *Kirkens præsidenter lærdomme: Joseph Smith* s. 469.
8. Se *Evangeliske principper*, 2009, s. 240; se mere om åndeverdenen i Dale C. Mouritsen, »Åndeverdenen, vores næste hjem«, *Den danske Stjerne*, dec. 1977, s. 3-7.
9. Joseph F. Smith, *Evangeliske lærdomme*, s. 19.
10. Lorenzo Snow, *The Teachings of Lorenzo Snow*, red. Clyde J. Williams, 1996, s. 99.
11. Boyd K. Packer, »20 mark-sedlen«, *Liahona*, juni 2009, s. 23; *New Era*, juni 2009, s. 5.
12. *Kirkens præsidenter lærdomme: Joseph Smith* s. 175-176.
13. *Kirkens præsidenter lærdomme: Brigham Young*, s. 276.
14. *Kirkens præsidenter lærdomme: Joseph Smith* s. 209.
15. Se 2 Ne 9:22; Jakob 6:9; Mosi 16:8-10; Alma 11:41; 33:22; 40:21; Hel 14:17; Morm 7:6; 9:13.
16. *Kirkens præsidenter lærdomme: Joseph Smith* s. 210.







Ældste
Quentin L. Cook
De Tolv
Apostles Kvorum

BÆR IKKE MASKER

En af de bedste beskyttelser mod at træffe dårlige valg er ved ikke at tage anonymitetens maske på.

Jeg har reflekteret over, hvem I er, og den følelse, der er kommet til mig, er, at I måske ikke helt værdsætter den vigtige betydning I har for jeres generation. Jeg tror, at I har baggrund og grundlag for at blive den bedste generation nogensinde, især med hensyn til at fremme vor himmelske Faders plan.

I lyset af det enorme potentiale I rummer for det gode, hvad er min bekymring så for jeres fremtid? Hvilket råd kan jeg give jer? Der vil være en del pres på jer for at opføre jer anderledes end I normalt ville – endog bruge masker – og blive en person, som ikke rigtig tænker over, hvem I er, eller hvem I ønsker at blive.

Et eksempel fra USA's historie

I 2011 mødtes ældste L. Tom Perry og jeg med Abraham Foxman, den nationale formand for Bevægelsen mod bagvaskelse. Dens mission er at stoppe bagvaskelse af det jødiske folk.

Under vores møde med hr. Foxman, spurgte jeg ham, hvilket råd han havde til os i forbindelse med vores ansvar for Kirkens informationstjeneste. Han tænkte sig om et

øjeblik og forklarede så vigtigheden af at opmuntre folk til ikke at bære masker. Han beskrev Ku Klux Klan. Det er en organisation, der havde stor indflydelse og spredte megen skræk hos de fleste amerikanere i begyndelsen af det 20. århundrede. Iført ens kåber og masker, som gjorde det umuligt at identificere deltagerne, brændte de kors af på plænen hos de mennesker, der var deres skydeskive, og udråbte sig som moralens vogtere. De gik oftest efter afroamerikanere, men katolikker, jøder og indvandrere gik heller ikke ram forbi. De mest militante klanmedlemmer var involveret i prygl, fysisk vold og mord. Mr. Foxman påpegede, at de fleste i Klanen – uden masker – var normale mennesker, fx forretningsmænd og kirkegængere. Han sagde at det, at de skjulte deres identitet og bar masker, gjorde dem i stand til at deltage i aktiviteter, de normalt ville have undgået. Deres adfærd havde en forfærdelig indvirkning på det amerikanske samfund.

Mr. Foxmans råd var at understrege vigtigheden af at undgå masker, der skjuler folks sande identitet.¹

Eksempler fra Kirkens historie

I vores tidlige kirkehistorie befandt profeten Joseph Smith, Emma og deres 11 måneder gamle tvillinger, Julie og Joseph, sig i Hiram i Ohio på familien Johnsons gård.

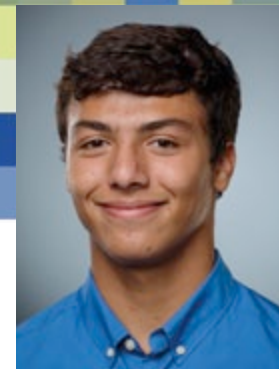
En lørdag nat brød en gruppe mænd med sortmalede ansigter ind gennem døren og trak profeten udenfor, hvor de bankede ham og dyppede ham og Sidney Rigdon i tjære.

»På trods af, at profeten havde mistet en tand, fået et dybt sår i den ene side, manglede noget hår og huden var blevet syreætset, forkyndte han som sædvanligt ved deres søndagsmøde. Blandt de hellige, som samledes der, var der mindst fire medlemmer af pøbelen.«²

Det er også interessant, at de, som deltog i martyriet på profeten Joseph Smith og hans bror Hyrum, havde malet deres ansigter for at skjule deres sande identitet.³

Undgå at bære maske og at opføre jer anderledes end I normalt ville

Jeg siger ikke, at nogen af jer er involveret i sådanne forfærdelige ting, som jeg lige har nævnt. Jeg tror, at der



i vor tid, hvor det er lettere at være anonym end nogensinde før, ligger et vigtigt princip i ikke at bære maske og være »tro mod troen, som disse martyrer døde for.«⁴

En af jeres største beskyttelser mod at træffe dårlige valg er ved ikke at tage anonymitetens maske på. Hvis I nogensinde føler et ønske om at gøre det, så vid, at det er et alvorligt tegn på fare og et af modstanderens redskaber til at få jer til at gøre noget, som I ikke bør gøre.

Det er interessant, at mennesker, der er involverede i pornografi, ofte påtager sig en falsk identitet og skjuler deres deltagelse. De slører deres opførsel, som de ved er forkastelig og nedbrydende for alle dem, de holder af. Pornografi er en skadelig plage ikke kun for en persons moralske ståsted hos Gud, men det kan også ødelægge ægteskaber og familier og have en nedbrydende indflydelse på samfundet.

De af jer, der er faldet for denne ødelæggende vane, skal vide, at I kan omvende jer og blive helbredt. Omvendelse vil nødvendigvis gå forud for helbredelse. Helbredelse kan være en lang proces. Jeres biskop eller grenspræsident kan vejlede jer i, hvordan I kan modtage den hjælp, som I skal bruge for at blive helbredt.

Opfør jer i overensstemmelse med jeres overbevisning

I dag er det almindeligt at skjule sin identitet, når man skriver hadefulde, meget skarpe og intolerante meddelelser anonymt på internettet. Nogle omtaler det som skamløst. Visse institutioner prøver at censurere kommentarer. *New York Times* vil fx ikke tolerere kommentarer med »personlige angreb, sjofelheder, vulgareitet, bandeord ... parodier, manglende sammenhæng og RÅBEN ...

The Times opfordrer også til brug af rigtige navne fordi: »Vi har opdaget, at folk som bruger deres navn, konverserer mere engageret og respektfuldt.«⁵

Apostlen Paulus skrev:

»Far ikke vild! Slet omgang fordærver gode sæder.

Bliv for alvor ædru, og synd ikke! Der er folk, som ikke vil vide noget om Gud« (1 Kor 15:33-34).

Det er klart, at dårlig kommunikation og sprog ikke kun handler om dårlige manerer, men hvis den udøves af sidste dages hellige, kan det have en ugunstig effekt på dem, som ikke har viden om Gud eller et vidnesbyrd om Frelseren.

Enhver brug af internettet for at mobbe, ødelægge et ry eller sætte en person i et dårligt lys er

forkastelig. Det, vi ser i samfundet, er, at når mennesker bærer anonymitetens maske, er de mere tilbøjelige til den slags opførsel, som er så skadelig for den høflige samtale. Det strider også imod de grundlæggende principper, som Frelseren belærte om.

De retskafne behøver ikke at maskere deres identitet.

Opfør jer ordentligt

Vi har stor tillid til jer. Lederne af Kirken tror oprigtigt på, at I kan opbygge riget på en måde, som ingen tidligere generation har kunnet. I nyder ikke alene godt af vores kærlighed og tillid, men også godt af vore bønner og velsignelser. Vi ved, at jeres generations fremgang er væsentlig for Kirkens fortsatte etablering og rigets udvikling. Vi beder til, at I vil opføre jer pænt, idet I undgår at bære maske. ■

Fra en CES tale til unge voksne den 4. marts 2012 på Brigham Young University-Idaho.

NOTER

1. Møde med Abraham Foxman på hans kontor i New York City, New York, den 14. juni 2011.
2. Mark L. Staker, »Remembering Hiram, Ohio«, *Ensign*, okt. 2002, s. 35, 37.
3. Se *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 25.
4. »Skal vi svigte vore pagter,« *Salmer og sange*, nr. 167.
5. Mark Brent, i »The Public Forum«, *The Salt Lake Tribune*, 27. juli 2011, s. A16.



MIN BROR HAVDE TILTRO TIL MIG

Dan hjalp mig med at udvikle et talent, som jeg var sikker på, at jeg ikke havde.

David Dickson
Kirkens Tidsskrifter

Jeg var 15 år, da jeg lærte en sandhed om mine talenter – eller rettere, min mangel på samme – på et bestemt område: Jeg kunne ikke synge.

Jeg gik til prøve på et stykke i byen, og min a cappella solo lød så dårlig, at pianisten halvvejs inde i sangen akkompagnerede mig af medlidenhed. Efter den oplevelse, svor jeg, at ingen skulle nogensinde høre mig synge igen. Det var på tide at komme videre og finde en anden hobby, for én pinlig oplevelse er rigelig.

Min storebror Dan, som var en rigtig god sanger, havde andre planer. Et par måneder efter min prøve, spurgte han mig, om det sidste var så bange for at synge.

»Jeg er rigtig dårlig til det,« fortalte jeg. Han sagde, at jeg kunne prøve at synge. Dan troede ikke på mig. Trods min frygt, fulgte jeg hans råd og øvede mig. Til min store drede han mig om at synge noget på stedet. Jeg blev gradvist bedre. Det blev en stor glæde for mig at synge. Jeg sang i mange kor i løbet af gymnasiet og derefter. At synge er fortsat en af mine største glæder.

STYRK DINE SØSKENDE

»Styrk dit forhold til dine søskende. De kan blive dine bedste venner. Støt dem i deres interesser og hjælp dem med de udfordringer, som de måtte have.«

Til styrke for de unge, 2011, s. 15.

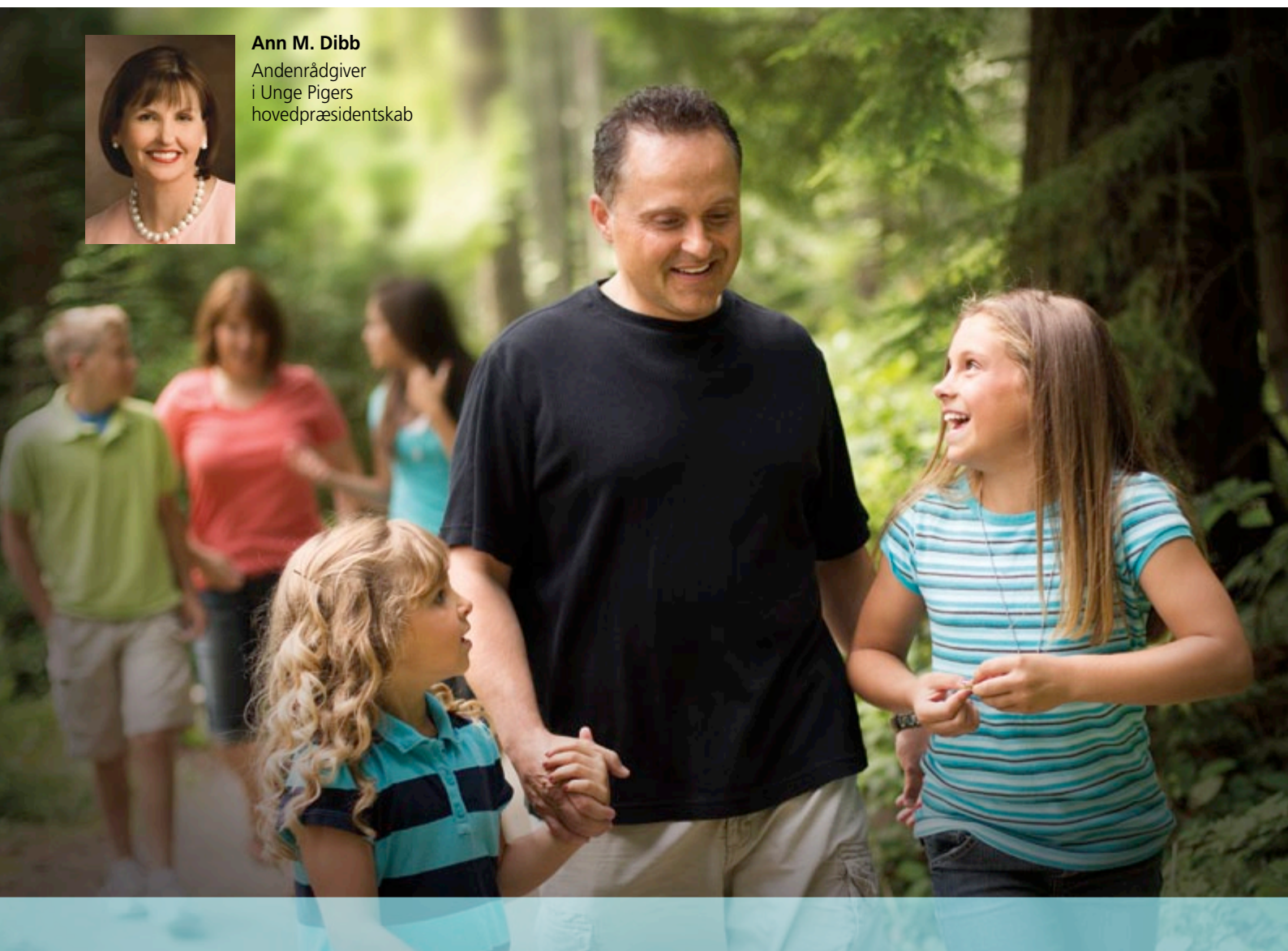
huske resten af mit liv. »Sådan,« sagde han til mig, »jeg vidste, at du havde en god stemme. Du skal bare øve dig.«

I L&P 38:25 lærer vi: »Lad enhver agte sin broder som sig selv.« Hvis Dan havde gjort grin med mig og min sangevne, som mange ældre

Frelseren belærte os: »Se, tænder man et lys og sætter



Ann M. Dibb
Andenrådgiver
i Unge Pigers
hovedpræsidentskab



JEG HAR ET VIDNESBYRD OM FAMILIEN

For mange år siden lyttede jeg til en søster i min menighed, der bar sit vidnesbyrd. Jeg kan huske det, som hun fortalte, og det som jeg følte. Søster Reese udtrykte taknemlighed for sin retfærdige familie og for den glæde og trøst, som kundskaben om evige familier gav hende. Jeg følte Ånden bekræfte mit oprigtige ønske om at få samme velsignelse og vidnesbyrd om familier.

Jeg vil gerne give nogle forslag, der

kan hjælpe dig til at få et vidnesbyrd om familiens vigtighed:

1. Søg bønsont Herrens inspiration, og når du studerer, så skriv dine tilskyndelser ned. Rens dit liv ved at holde befalingerne. Dette vil hjælpe dig til at have Ånden hos dig, som vil bistå dig i din søgen.

2. Læs »Familien: En proklamation til verden«,¹ der første gang blev præsenteret af en profet for næsten 20 år siden. Mit vidnesbyrd om profeter, seere og åbenbarere er

blevet styrket, når jeg har læst dette dokument og overvejet de ændringer, der er sket i verden i relation til familien. Når du læser proklamationen, så vær opmærksom på læresætninger, råd, advarsler og lovede velsignelser, og hvilken betydning de har for dig personligt.

3. Studér profeternes og generalautoriteternes ord. Deres ord er inspirerede og vil velsigne de mennesker, der tror på dem og følger dem. Præsident Thomas S. Monson har for eksempel sagt: »Familien må bevare sin fremtrædende plads i vores liv, for den er det eneste mulige sted, hvorfra et samfund af ansvarlige mennesker nogen sinde har kunnet bygge deres fremtid og bevare de værdier, som de sætter højt lige nu.«²

4. Studér skrifterne. De indeholder flere eksempler på familier, der er bygget på et retfærdigt fundament, lydhed og tro på vidnesbyrdet om Jesus Kristus. Læs dine skrifter, især Mormons Bog med følgende spørgsmål in mente: »Hvilke lærdomme vil velsigne mig, når jeg anvender dem på min nuværende og fremtidige familie?«

5. Studér *Til styrke for de unge, især afsnittet »Familie«.* Lær om familiens ansvar og velsignelser. Notér dig det arbejde, der kræves af hvert enkelt medlem for at skabe og bibeholde en forenet familie, der er centreret omkring evangeliet. Se, hvordan du kan styrke forholdene til alle i din familie. Se efter den

forsikring og trøst, der findes i listen til højre.

Hver eneste afsnit i *Til styrke for de unge* relaterer direkte til familieforholdet og vil forbedre det. Når hvert eneste medlem følger standarderne og befalingerne, bliver de velsignet med Helligåndens ledsagelse og gør sig værdige til templets hellige ordinancer



GUDS PLAN FOR FAMILIER

»Gud ønsker, at alle hans børn kommer til verden som en del af en evig familie med en mor og far, som elsker og passer på hinanden og deres børn. Hvis dette ikke er tilfældet, så vær tålmodig og fortsæt med at leve et retskaffent liv. Søg efter værdige rollemodeller. Forbered dig allerede nu til at udfylde din guddommelige rolle som ægtemand eller hustru og som forælder. Forpligt dig til at blive viet i templet og at skabe din egen evige familie.«

Til styrke for de unge, hæfte, 2011, s. 15.

og pagter, som vil velsigne hver familie nu og for evigt.

6. Tag det i brug, som du har lært gennem dine studier og *anvend* det, som du har lært i din familie (se L&P 88:119).

Jeg har hørt rørende vidnesbyrd fra unge piger, der har arbejdet med den tredje opgave i afsnittet om guddommelighed i Personlig fremgang, hvor unge piger bliver bedt om at gøre en særlig indsats for at styrke deres familieforhold i to uger (unge mænd kan finde et lignende projekt i *Udførelse af min Pligt mod Gud*, 2010, s. 80-81). En ung pige fortæller: »Jeg har oplevet et mirakel. Jeg elsker min søster, og det skete på kun to uger! Jeg har sat mig som mål at gentage denne oplevelse for hver enkelt person i min familie, hvert år. Hvorfor? Fordi det har gjort mig så glad!«

7. Bed og søg Åndens bekræftelse på familiens vigtighed. Vær tålmodig og opmærksom. Et vidnesbyrd kommer gennem Ånden, fordi »familien er indstiftet af Gud« og »det er den vigtigste enhed for tid og al evighed.«³

Jeg ved, at ved at gøre disse ting, vil dagen komme, hvor du, som søster Reese, vil kunne stille dig op og sige: »Jeg har et vidnesbyrd om familien, og denne viden giver mig trøst og glæde.« ■

NOTER

1. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
2. *Teachings of Thomas S. Monson*, komp. Lynne F. Cannegieter, 2011, s. 112.
3. *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 1.1.1.

*Undgå at falde i skjulte jordfaldshuller,
hold dig på stien!*

SKJULTE FARER



Joshua J. Perkey

Kirkens Tidsskrifter

Tæt på Santa Cruz' bjergtop, på en af Galapagosøerne, ligger Los Gemelos, »Tvillingerne«.

Hvert af disse to enorme jordfaldshuller er på størrelse med flere fodboldbaner. Fra kanten ligner de stort set oldtidens menneskeskabte stenbrud, der leverede sten til for-gangne templer.

Trods områdets naturlige skønhed, er alt ikke, som det ser ud til. Kraftigt planteliv dækker det tropiske terræn, undtagen der, hvor stierne går igen-nem. Stierne er særligt udvalgt for deres faste fundament. Jorden på begge sider af stien kan være usik-ker til trods for, at den er dækket af buske, planter og selv træer.

Hvis man forlader stierne, der omringer Los Gemelos, for at udforske regnskoven, kan man på et øjeblik komme til at træde ud på et område med jordskorper, som ikke er stærke nok til at bære ens vægt. Hvor dybt ville man falde? Det kan man ikke vide, før man rammer bunden. Nogle af jordfaldshullerne i Santa Cruz er over 30 m dybe. Ifølge lokale beretninger, så er et af hullerne så dybt, at bunden aldrig er blevet fundet.

Stierne følger en bestemt rute – en rute, som du måske ikke har lyst til at følge. Men der er sikkerhed på stierne og en forsikring om, hvor de fører hen.

Pas på tynde jordskorper

Evangelisk set kan de stier rundt om Los Gemelos være et symbol på mange ting såsom befalingerne, profeternes lærdomme, rådene i Pligt mod Gud og Personlig fremgang, standar-derne i *Til styrke for de unge*, og selve evangeliet. Når vi tager del i evan-geliet, når vi følger profeternes lær-domme, når vi efterlever befalingerne, så finder vi sikkerhed og fred. Når vi ikke gør det ... ja, så kan tingene være lidt risikable.

Vi kan til tider blive fristet til ikke at følge befalingerne eller ignorere Kir-kens lærdomme, fordi vi føler, at de er begrænsende. Vi vil gerne selv vælge, hvilken vej vi skal gå i livet.

Men præcis som stierne rundt om Los Gemelos hjælper mennesker til at undgå at falde gennem den tynde jordskorpe, så begrænser befalingerne ikke vores handlefrihed – de sørger tværtimod for den bedste mulighed for lykke og succes. Vi kan altid vælge, hvad vi ønsker at gøre. Vi kan beslutte os for at gå egne veje frem for at følge den vej, som vor himmel-ske Fader har sat for os. Vi kommer bestemt ikke hurtigere frem til vores destination end ved at følge den fast-slåede sti, og det kan være smertefuldt og besværligt at finde vores egen vej.

Det samme gør sig gældende for befalingerne, fx visdomsordet. Vor himmelske Fader og hans kirke tager ikke handlefriheden fra os ved at kræve, at vi afholder os fra at drikke alkohol. Vi kan vælge om vi vil holde



PÅ STIEN

»Gør derfor det, som jeg har fortalt jer, at jeg har set, at jeres Herre og jeres forløser vil gøre; for ... da er I på denne snævre og trange sti, der fører til evigt liv; ja, I er trådt ind ad porten; I har handlet i overensstemmelse med Faderens og Sønnens befalinger; og I har modtaget Helligånden, som vidner om Faderen og Sønnen, til opfyldelse af det løfte, som han har givet, at hvis I gik ind ad denne vej, skulle I modtage« (2 Ne 31:17-18).

den befaling eller ej. Men når vi træffer det valg, vælger vi også de konsekvenser, der følger med.

Hvis vi vælger at bryde befalingerne, risikerer vi at give afkald på alle disse velsignelser. Valget handler ikke om, hvorvidt vi må drikke alkohol, eller om vi gør dit eller dat. Det handler om, hvorvidt vi ønsker himmerigets velsignelser og gøre det, som Herren beder os om, fordi vi elsker ham og er omvendt til ham.

Sikkerhed på stien

Jessica P. og Nory A., to unge piger, som bor på Santa Cruz, kender personligt til dette. De er begge konverterede og har begge set den forskel, der kommer af at holde befalingerne. Der er ikke mange medlemmer på Galapagosøerne (kun 125 medlemmer i deres gren ud af ca. 25.000 mennesker på deres ø). Det kan være svært at holde sig på den snævre og trange sti (se 1 Ne 8:20; 2 Ne 4:33; 31:17-19; Alma 7:19) med

fristelser såsom alkohol og stoffer, der findes overalt.

Nory har set udfordringerne i sin egen familie. Et år efter hendes familie blev døbt, blev de besejlet i templet i Guayaquil i Ecuador. Men ikke længe efter faldt flere medlemmer i hendes familie fra. I et stykke tid var hun og hendes mor de eneste, der tog del i kirken. Hvordan holdt hun sig stærk?

»Familieaften,« siger hun. »I et stykke tid var det kun min mor og jeg, der holdt familieaften. Lidt senere begyndte min ældre bror og min far at deltage. Og hver eneste gang vi studerede evangeliet, sagde min far: »Dette er til mig.« Han er ved at blive stærkere, og det er min bror også.«

Jessica har mødt en anden udfordring. »Det er ikke let at være den eneste i min familie, som er medlem af Kirken,« forklarer hun. Nogle i hendes familie bryder sig ikke om, at hun kommer i Kirken. Faktisk kan det føre til diskussioner.

»Nogle gange ønsker man, at ens

forældre, ens familie, er medlemmer af Kirken,« siger hun, »så kunne man være fælles om evangeliet. Det er svært.

Når man har problemer, kan man ikke gå rundt på gaden eller ty til alkohol, for intet af det hjælper. I stedet tager jeg i kirke, hvor jeg har gode venner.

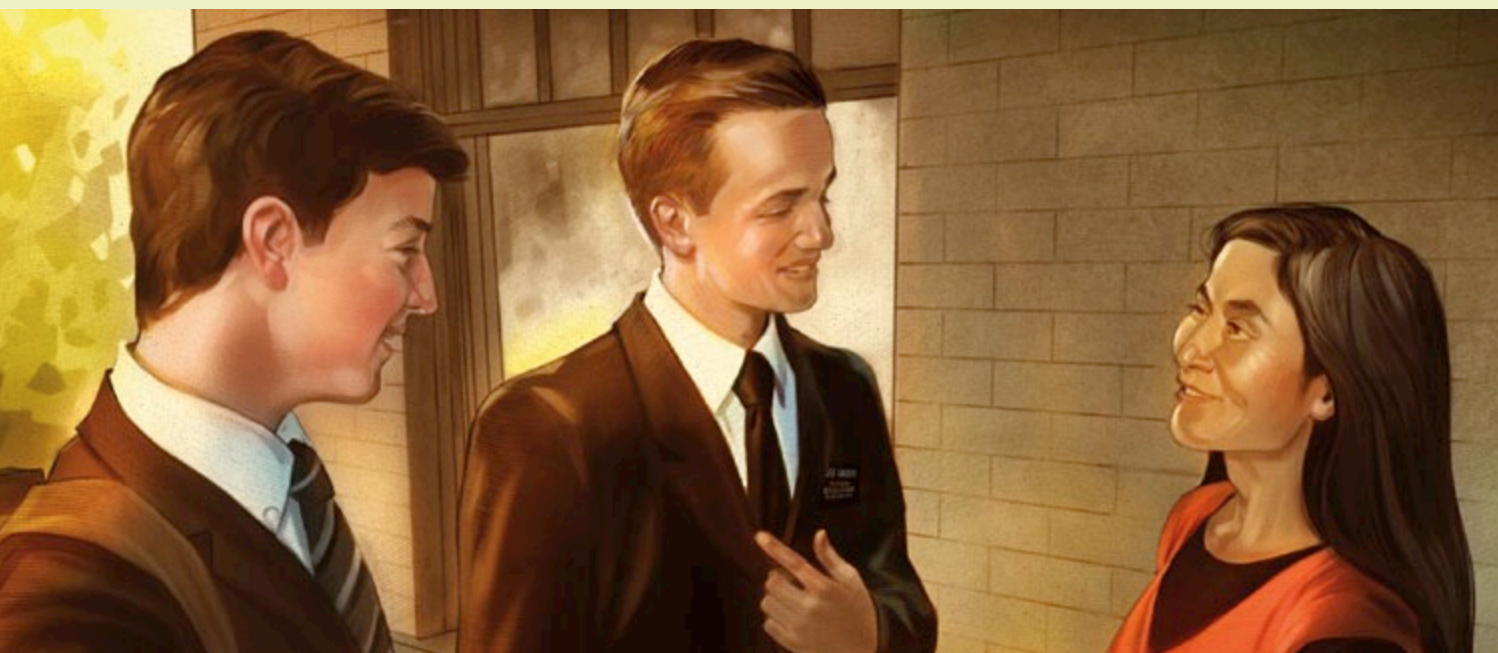
De hjælper mig meget. Når jeg er ked af det, så er der altid Nory eller andre unge piger. Når jeg kommer i kirke, føler jeg mig levende. Jeg føler en lettelse fra alle problemerne i mit liv.«

Vælg den rette sti

Jessica og Nory har fundet glæde ved at efterleve evangeliet. Eller rettere, de har fundet glæde, *fordi* de efterlever evangeliet.

Befalingerne begrænser os ikke, præcis som stjerne rundt om Los Gemelos. De giver den nødvendige vejledning, der skal til for at fuldkommengøre os gennem Frelserens forsoning (L&P 82:8-9). Når vi vælger at holde befalingerne, vælger vi at vise kærlighed og gudfrygtighed over for Gud. Vi vælger at være værdige til at have Helligåndens ledsagelse. Vi vælger at være værdige til at modtage inspiration, til at kunne tjene, til at kunne komme i templet og til at ære præstedømmet.

Men det vigtigste er, at vi vælger at arbejde os hen imod evigt liv i det celestiale rige med vor Fader i himlen. Det er stien med fred og lykke. ■



BETAGET af et VIDNESBYRD

Michael Harken

I begyndelsen af min mission, tjente jeg i en lille by i Sydkorea. En regnvejrsdag havde vi ikke megen succes, men vi ønskede at blive ved med at arbejde indtil det var på tide at tage hjem. Min makker og jeg besluttede os for, at vi ville banke på endnu et par døre.

Ved den ene dør, åbnede en kvinde op, og min makker begyndte at tale til hende. Som ny missionær, havde jeg svært ved at forstå, hvad der blev sagt, men efter et par minutter begyndte hun at tale engelsk til os. Vi fandt ud af, at hun var fra Chicago i Illinois i USA, og at hun var flyttet hertil sammen med sin familie. Hendes mand var præst for en kirke, der ikke var venligt stemt over for vores overbevisninger.

Kvinden var flink, men var ivrig efter at modbevise Mormons Bog og overbevise os om, at vores kirke

ikke var sand. Jeg stod der sammen med min makker, mens han forsøgte at besvare hendes svære spørgsmål. Min makker forsøgte at vidne for hende, at Mormons Bog er sand, og at den kunne hjælpe hende, men hun insisterede på at tro, at han tog fejl.

Efter ca. 30 minutters diskussion ved døren, spurgte hun min makker: »Hvor går vi hen efter dette liv?« Jeg kunne se, at hun var ivrig efter at modbevise min makker, som hun gjorde før. Min makker vidnede om frelsesplanen og om, at vi kan bo med vores familier for evigt i det celestiale rige. Før han fortsatte, afbrød hun ham og bad ham om at gentage det, han lige havde sagt om familier, der kan være sammen. Han gentog det, han havde sagt. Jeg følte Ånden så stærkt, og jeg kunne se i hendes øjne, at noget også havde rørt hende dybt.

Efter det korte, men stærke vidnesbyrd holdt hun op med at diskutere med os, tog imod en Mormons Bog og bad os om komme tilbage og tale med hende og hendes mand om Mormons Bog.

Jeg mindes at gå hjemad med min makker den aften, forundret over den effekt min makkers vidnesbyrd havde haft. Da forstod jeg, at et vidnesbyrd ledsaget af Ånden, er det stærkeste undervisningsredskab, vi har. Jeg vil aldrig glemme min makker og hans vidnesbyrd den aften. Efter den oplevelse besluttede jeg, at selv med min begrænsede evne til at tale koreansk, ville jeg prøve at bære mit vidnesbyrd lige meget hvad. Efterhånden som jeg gjorde det, følte jeg Ånden mere og mere. Jeg lærte, at den bedste kommunikation finder sted, når man underviser ved Ånden. ■

Michael Harken bor i Utah, USA.

Stedet, hvor Mormons Bog blev trykt

Kom med mig og udforsk et vigtigt sted i Kirkens historie!

Jan Pinborough

Kirkens Tidsskrifter

En sommerdag i 1829 gik Joseph Smith ind i en rød murstensbygning i Palmyra i New York i USA, hvor hr. Egbert B. Grandin havde en trykpresse. Profeten var lige blevet færdig med at oversætte guldpladerne, og han ville gerne have hr. Grandin til at trykke de første 5.000 eksemplarer af Mormons Bog. Det følgende forår var den nye bog med hellig skrift trykt og klar til at blive læst.

Luke S., der var 8 år, besøgte Grandinbygningen for at lære den utrolige historie om, hvordan Mormons Bog blev trykt for 183 år siden denne måned. ■

Hr. Grandins nye trykpresse kunne trykke 16 sider på én gang – dobbelt så meget som ældre trykpresser kunne.

Dette lokale rummer kopier af det udstyr, der blev brugt til at trykke Mormons Bog.

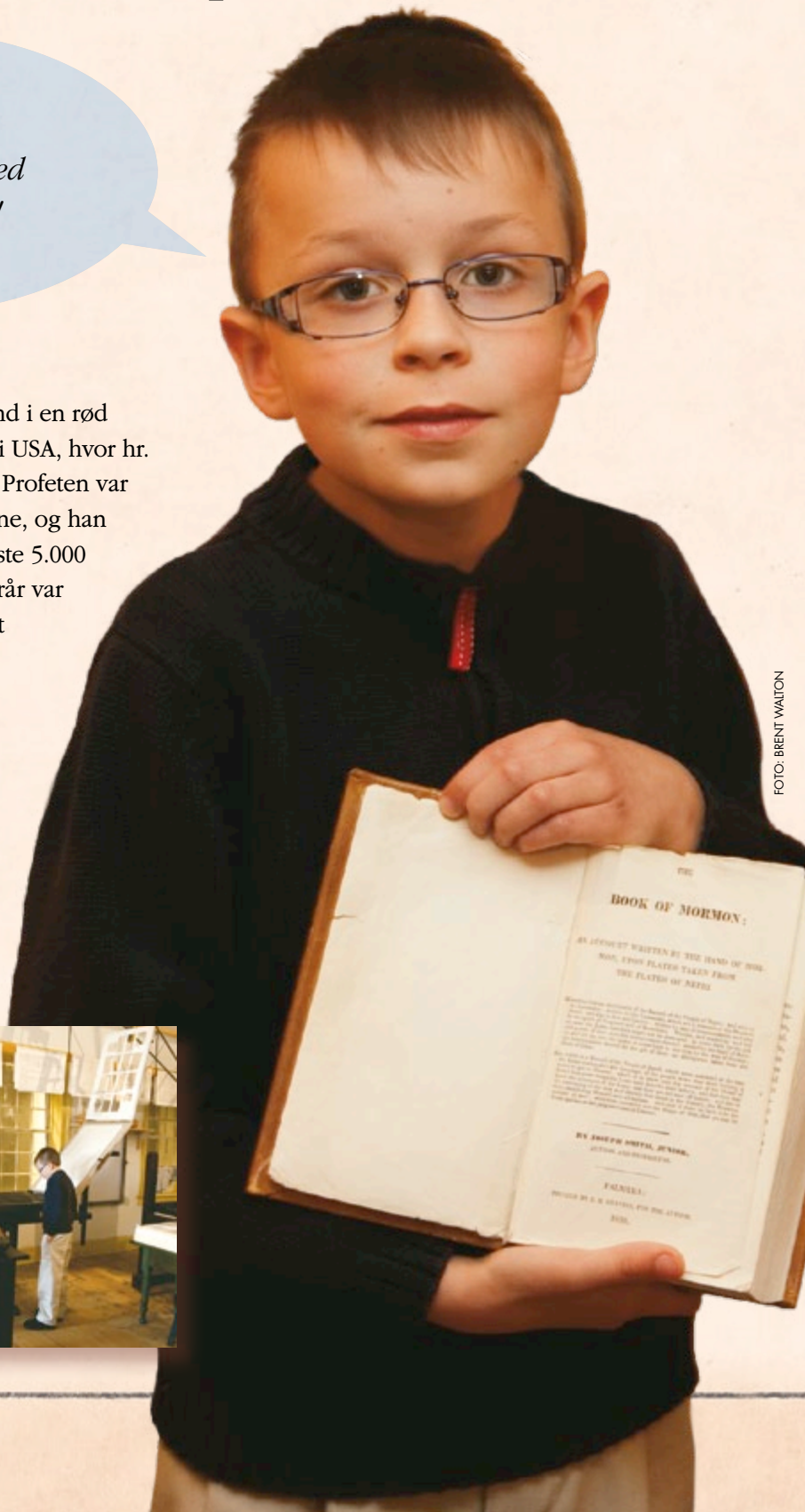


FOTO: BRENT WALTON



Disse kasser indeholder tusindvis af små metalbogstaver, der kaldes typer. Blokbogstaver kaldes »store bogstaver«, fordi de store bogstaver lå øverst i sætterkassen.



Trykkeren skulle lægge et bogstav ad gangen ned i et redskab, der kaldes en cylinder.



Man brugte blækbolde til at få blæk på typerne.

Siderne blev hængt op, så blækket kunne tørre.



De store ark, der kaldes signaturer, blev sendt til bogbinderen. Her blev de foldet, klippet til små sider og syet sammen.

Mormons Bog kom første gang i handelen den 26. marts 1830. Et eksemplar kostede US\$ 1,75. (Det svarer i dag til US\$ 24,00). De fleste mennesker skulle arbejde omkring to dage, for at tjene det beløb.

I dag trykkes tusindvis af eksemplarer af Mormons Bog hvert år på 85 forskellige sprog. Uddrag af bogen er også oversat til 23 yderligere sprog.



Joseph Smith ønskede, at Mormons Bog blev indbundet i fint læder og stemplet med guldbogstaver, ligesom Bibelen.

DET VAR IKKE LET!

Lukes yndlingsberetning fra Mormons Bog er den om Nefi, der skal hente messingpladerne (se 1 Ne 3-4). Han kan godt lide, at Nefi skulle arbejde hårdt på at gøre det, som Herren bad om. Luke lærte noget lignende om udgivelsen af Mormons Bog. »Jeg lærte, at det ikke var let,« sagde han. »De skulle lægge alle bogstaverne omvendt ned – og baglæns!«



Rics nye bog

Laura Byrd

Bygger på en virkelig begivenhed

»Når jeg er god og rar og hjælper andre på min vej, bli'r jeg så glad« (»Den glade hjælper«, Syng med mig, s. D-1).

Ric lod sine hænder glide hen over de gyldne bogstaver på forsiden af sin nye bog. Hans venner samlede sig om ham.

»Hvor er det sejt!« sagde Jake. »Jeg har aldrig set en rød Mormons Bog før.«

»Den ser ud som om den kunne være i din skjortelomme,« tilføjede Jarom.

»Den kan den også,« sagde Ric, og lagde den ned i sin lomme og tog den ud igen. Så bød primarypræsidenten alle velkommen til fællestid, så drenge holdt op med at snakke. Men Ric kunne ikke lade være med at kigge ned på sin bog nu og da.

Da Primary var færdig, gik Ric forbi børnehaven for at hente sin lillesøster. Far var der allerede.

»Har du set mor?« spurgte far.

»Nej, men jeg håber, at hun er klar til at gå,« sagde Ric. »Jeg er sulten!«

Rics mave rumlede, da de endelig fandt mor, men han smilede, da han så bror og søster Bird stå sammen med hende. Altså, bror Bird stod der. Søster Bird sad som altid i sin kørestol. Mor havde fortalt, at søster Bird havde en sygdom, der hedder multipel sklerose, eller MS, som gjorde, at det var svært for hende at bruge sine muskler. Sommetider havde hun smerter, men hun smilede altid til alle. Bror og søster Bird var



nogle af Rics yndlingspersoner i menigheden.

»Jamen, goddag unge mand,« sagde bror Bird og gav Ric hånden.

»Hvordan gik det i Primary i dag?«

»Rigtig godt. Jeg må vise min bog til alle.« Ric holdt sin lille, røde bog op.

»Hvad er det?« spurgte søster Bird.

»Det er min nye Mormons Bog. Mine bedsteforældre har sendt den

til mig,« sagde Ric, mens han gav den til hende.

»Sådan en har jeg aldrig set før,« sagde søster Bird, og så på den lille røde bog i lommestørrelse i sine hænder. »Den er så lille og let. Jeg holder meget af at læse i Mormons Bog, men mine hænder bliver så trætte af at holde mine skrifter, at jeg altid må stoppe efter et par minutter. Men denne her kunne jeg holde i lang tid.« Hun afleverede den tilbage.

Ric så på sin seje bog. Så så han på søster Bird.

»Her, søster Bird. Du må gerne få denne her.« Ric lagde sin Mormons Bog tilbage i hendes hænder.

»Er du sikker?« spurgte bror Bird.

»Jeg er sikker,« sagde han.

»Jamen Ric, tusind tak.« Søster Birds øjne fyldtes med tårer. »Det, at læse i skrifterne, hjælper mig gennem de dage, hvor jeg har smerter. Din lille bog vil virkelig hjælpe mig.« Hun rakte ud og gav ham et kæmpe kram.

På vej ud til bilen, sagde mor:

»Du er meget stille. Er du ked af, at du gav din bog væk?«

»Ikke rigtigt. Den var sej, men jeg har en Mormons Bog derhjemme. Desuden tror jeg, at det er det, der er inde i bogen, der er vigtigere end det, der er uden på.«

Mor gav ham et kærligt klem.

»Jeg håber bare ikke, at bedstemor og bedstefar bliver kede af, at jeg gav min Mormons Bog væk.«

»Bare rolig, Ric, det bliver de ikke.«

Ric havde en fornemmelse af, at hans mor havde ret. ■

Laura Byrd bor i Oregon, USA.



»Hvis I går lidt ud over jer selv og gør noget, der er svært, så vil I føle jer så godt tilpas indvendig, at venlighed begynder at blive en del af jeres hverdag.«

Mary N. Cook, andenrådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab: »Venlighed begynder med mig«, *Liahona*, maj 2011, s. 120.



Megans lam

Julina K. Mills

Bygger på en virkelig begivenhed

»[Arbejd] for at tjene hinanden«

(Mosi 2:18).

»Dyrene skal gøre sig fortjente til at blive passet.« Fars ord genlød i Megans tanker. Hundene vogtede fårene og hønsene lagde æg. Fårene producerede uld, som kunne sælges. Megan hjalp med at klippe dem hvert forår, og deres tykke uld lignede altid sne, der smeltede på den grønne mark.

Men det var anderledes med Megans lam. De var små puslinger, der blev født sidste år, og de var for

ILLUSTRATION: GUY FRANCIS

små til at producere nok uld til, at de kunne betale for at blive passet. Far ville gerne have taget dem med til slagteren, men de to små, skrøbelige lam havde erobret Megans hjerte. Hun tryglede om at måtte beholde dem, og til sidst havde far givet lov. »Men,« advarede han, »du skal selv passe dem.«

Til at begynde med var alt gået fint. Megan havde brugt sine fødselsdagspenge til at købe hø, da de små lam begyndte at spise. Men nu var fødselsdagspengene brugt, og far sagde, at det var for dyrt at lade lammene græsse på marken, som han lejede uden for byen. Desuden vidste Megan, at hun ikke ville se meget til dem, hvis de gik ude på marken. Hun sukkede, mens hun så lammene spise det sidste hø. Det ville være væk i morgen, og hun

måtte finde en måde, hvorpå hun kunne skaffe lammene mad.

Megan klappede det hvide uld på lammenes hoved, mens hun lænede sig op ad båsen. Længere nede ad gaden kunne hun se hr. Flowers, der passede sine roser. Et par huse længere nede tøffede fru Wilmot langsomt ud for at hente sin post. Fru Wilmot var enke, der boede alene. Sommetider rev Megans bror blade sammen for fru Wilmot, men han brokkede sig altid, fordi fru Wilmot ikke havde råd til at betale ham.

Megan lagde mærke til, hvor højt fru Wilmots græs var blevet. »Jeg kan tilbyde at slå græs for hende,« besluttede Megan. »Men ikke lige nu, jeg må finde en måde at fodre mine lam.«

Pludselig fik Megan en idé. Fru Wilmot havde græs og Megan havde får, der skulle græsse – den perfekte kombination! Megan klappede hurtigt sine lam på hovedet og løb over til fru Wilmots hus. Da fru Wilmot åbnede døren, strålede hun

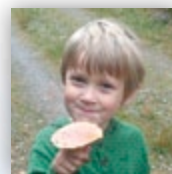
glad over at have fået besøg. Ordene væltede ud af Megans mund, mens hun forklarede sin idé.

»Fru Wilmot, jeg tror det her kunne blive godt for os begge!« sluttede Megan. Hun holdt vejret, mens hun ventede på svar.

»Det tror jeg også!« sagde fru Wilmot. »Jeg trænger til selskab, og min plæne kunne trænge til hjælp. Kom over med lammene i morgen tidlig.« Megan og fru Wilmot smilede til hinanden, og Megan storsmilede hele vejen hjem.

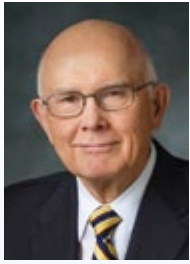
Den følgende dag var begyndelsen på et langt og vidunderligt venskab. Megan tog hver morgen før skole sine får over til fru Wilmots hus, og om eftermiddagen kom hun på et lille besøg, før hun tog lammene hjem igen. Fru Wilmot plæne forblev trimmet i den perfekte længde, og Megans får havde tjent til deres pasning. ■

Julina K. Mills bor i Arizona, USA.



Min nabo vendte tilbage fra en tur til skoven, hvor hun havde samlet svampe, som hun ville spise. Min familie fik nogle af dem, og jeg hjalp min mor med at rense dem. Da vi var færdige, tænkte jeg på min nabo og på, hvor mange hun skulle rense. Jeg bankede på hendes dør, og hun lod mig komme ind, og så hjalp jeg hende. Hvis Jesus boede her, ville han også have hjulpet min nabo.

Jonatan L., 5 år, Sverige



Hvorfor er Jesus Kristus så vigtig for os?

Ældste Dallin H. Oaks
De Tolv Apostles Kvorum

Medlemmerne i De Tolv Apostles Kvorum er særlige vidner om Jesus Kristus.

Han er vor Skaber.



Han gav præstedømmets myndighed til sine apostle og til andre.



Hans lærdomme oplyser vores vej og viser os vejen tilbage til vor himmelske Fader.



Jesu Kristi forsoning giver os mulighed for at få det evige livs velsignelser.

Ved hans opstandelse vil vi leve igen.

Dette er den vigtigste kundskab på jorden. Helligånden har åbenbaret dette for mig, og han vil åbenbare det for dig.

Fra »Jesu lærer«, Liahona, nov. 2011, s. 90-91, 93.

Fordi HAN lever

Marivic Pasigay, Negros Occidental, Flippinerne
og Marissa Widdison, Kirkens Tidskrifter

Bygger på en virkelig begivenhed

»Herren er virkelig opstået«
(Luk 24:34).

Watoy gjorde ophold under det farverige filippinske flag uden for sin skole, inden han gik ind.

»Godmorgen, klasse,« sagde hans lærer. »Det er tid til morgenbøn.«

Watoy's venner gjorde korsets tegn ved at røre deres pande, bryst og skuldre. Så citerede de bøn- nen, som de altid bad ved klassens begyndelse. Som sædvanligt fulgte Watoy dem ikke. I stedet lukkede han sine øjne, bøjede sit hoved og bad sin egen stille bøn. Han bad om forskellige ting fra gang til gang på den måde, som han havde lært at bede på der- hjemme og i Primary.

Da han var færdig og så op, så han, at hans lærer så på ham med et forvirret udtryk.

»Må jeg tale med dig efter skole?« spurgte hun.

Watoy sank en klump og nikkede. Var han nu kommet i problemer?

Da skolen var færdig den dag, kom Watoy's lærer hen til ham.

»Jeg har set, at du aldrig gør korsets tegn eller udtaler morgenbø- nen,« sagde hun. »Kunne du være så sød at fortælle mig hvorfor?«

Watoy sukkede lettet. Hans lærer var ikke vred, kun nysgerrig! Han overvejede sit svar.

»Altså,« begyndte han, »i min kirke taler vi med vor himmelske Fader

om mange forskellige ting, når vi beder. Og korset minder os om hans død. Men Jesus er ikke død. Han lever!«

Hans lærer tænkte over dette et øjeblik og nikkede så langsomt.

»Tak fordi du fortalte mig det,« sagde hun.

Da Watoy gik hen til sin fodbold- træning, havde han en varm og dejlig følelse indvendig. Han kunne godt lide at lære andre om Jesus Kristus. ■



Til påske fejrer vi Jesu Kristi liv. En påske nedtællingsaktivitet på s. 68-69 kan hjælpe dig med at blive klar til denne særlige dag.

Jesus Kristus er vor Frelser

Engang da ældste LeGrand R. Curtis jun. fra De Halvfjerds var barn, legede hans søster og han i en lille båd ude i floden. Til at begynde med var deres lille eventyr sjovt, men efterhånden som båden drev længere væk fra bredden, indså de, at de flød med strømmen ned mod farligt vand.

Børnene begyndte at råbe om hjælp. Deres far hørte dem og løb ned mod båden for at redde dem. Han reddede dem, hvilket var noget de ikke selv kunne gøre. Han gjorde det, fordi han elskede dem.

Sommetider træffer vi forkerte valg og gør ting, som åndeligt set leder os væk fra vor himmelske Fader. Vor himmelske Fader sendte sin søn, Jesus Kristus, for at redde os. Jesus Kristus led for vores synder, så vi kan omvende os og komme sikkert hjem til vor himmelske Fader. Frelseren gjorde noget, som vi ikke kunne gøre for os selv. Han var villig til at gøre det, fordi han elsker os. ■

SANG OG SKRIFTSTED

- »Han sendte sin Søn«, *Børnenes sangbog*, s. 20.
- Joh 3:16



PROFETERNE VIDNER OM FRELSEEN

Få hvert vidnesbyrd nedenfor til at passe sammen med det billede af profeten, som sagde det. Skriv profetens nummer i boksen.

»Vi har set og bevidner, at Faderen har sendt sin søn som verdens frelser« (1 Joh 4:14).

»For se, hele menneskeslægten var i en fortabt og i en falden tilstand og ville altid være det, medmindre de ville forlade sig på denne forløser« (1 Ne 10:6).

»Jeg ved, at Jesus Kristus skal komme, ja, Sønnen, Faderens Enbårne, fuld af nåde og barmhjertighed og sandhed. Og se, det er ham, der kommer for at borttage verdens synder, ja, de synder, der er begået af enhver, som standhaftigt tror på hans navn« (Alma 5:48).

»Og det skal ske, at hver den, der tror på Guds Søn, han skal have evigtvarende liv« (Hel 14:8).

»[Jeg så] to personer, hvis glans og herlighed trodser enhver beskrivelse, stående over mig i luften. Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, mens han pegede på den anden: *Det er min elskede Søn. Hør ham!*« (JS-H 1:17).

»Jesus er hans Søn, Faderens enbårne i kødet. Han er vor Forløser; han er vor Formidler hos Faderen. Det var ham, der døde på korset for at sone for vore synder« (»Han lever! Vor Forløser stor« *Liahona*, maj 2007, s. 25).



1. Alma



2. Joseph Smith



3. Lamanitten Samuel



4. Johannes



5. Præsident Thomas S. Monson

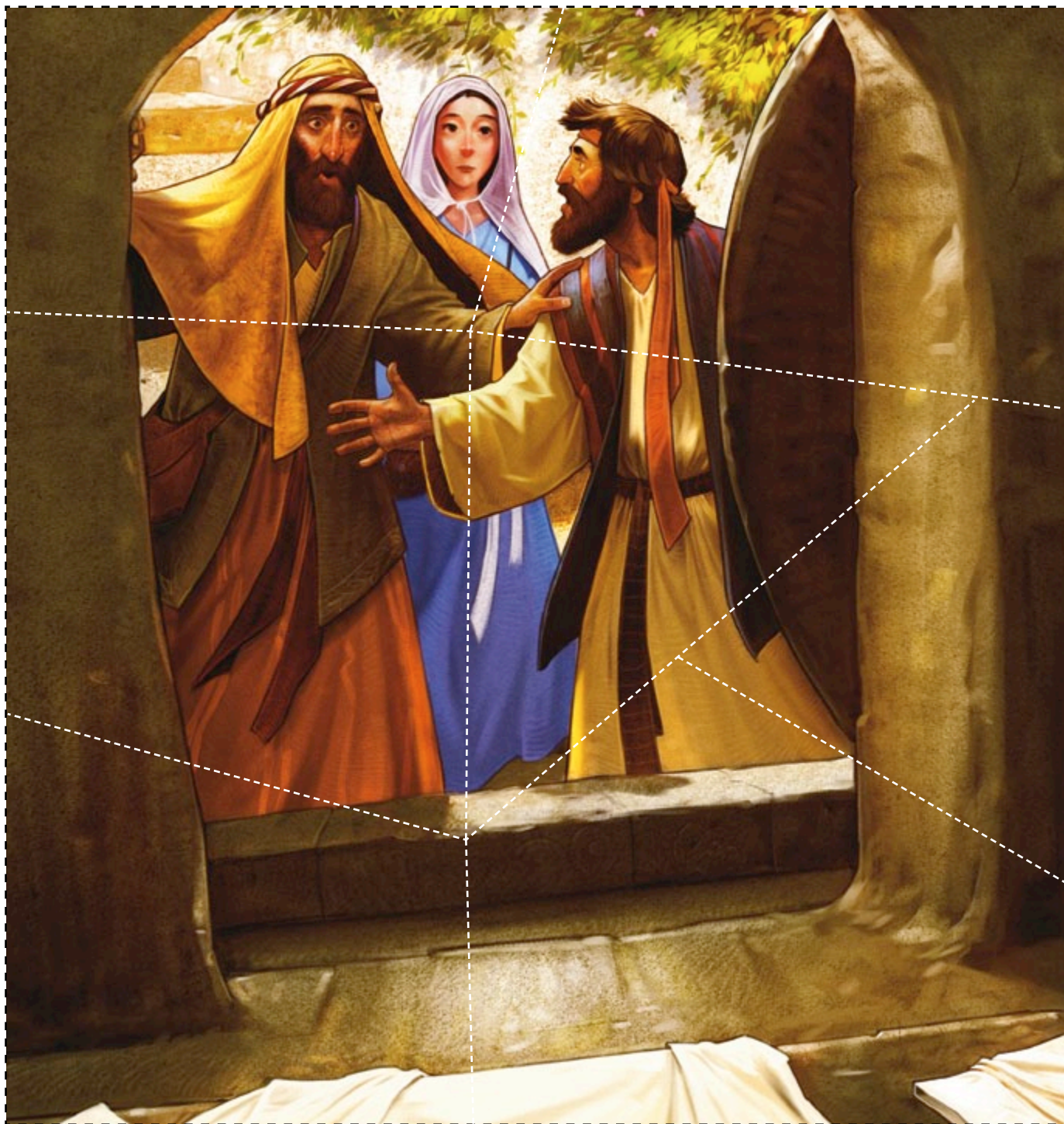


6. Lehi

LAD OS TALE SAMMEN

Syng »Han sendte sin Søn« og tal om spørgsmålene i sangen. Overvej, hvad I kan gøre som familie, for at leve ligesom Jesus Kristus.

Påskepuslespil



Du kan bruge denne nedtællingsaktivitet til at blive klar til påske, som er en tid, hvor vi mindes og fejrer Jesu Kristi liv og hans forsoning. Klip billedet til venstre ud i puslespilsbrikker, som er markerede. Ugen op til påske, vælger du én puslespilsbrik om dagen. Find ud af, hvor den hører til herunder og gør det, der står skrevet på det sted, inden du limer eller taper brikken på dens rette plads. Når hele billedet er færdigt, er det påske! ■

Syng en primarysang, der handler om Jesus Kristus. Hvordan kan du følge hans eksempel i dag?

Læs det, som levende apostle har skrevet om Jesus Kristus: »Han er verdens lys og liv og håb. Hans vej er den sti, der fører til glæde i dette liv og evigt liv i den kommende verden« (»Den levende Kristus: Apostlenes vidnesbyrd«, Liahona, apr. 2000, s. 2-3).

Vi tager nadveren hver uge for at mindes Jesus Kristus. Hvad kan du gøre, for at være ekstra ærbødig under nadvermødet denne søndag?

Syng din yndlingsjulesang. Hvad kan du huske, at du har lært om Jesu Kristi fødsel?

Læs Joh 3:16-17 sammen med din far eller mor og tal om, hvad det betyder. Hvordan ved du, at vor himmelske Fader elsker dig?

Læs historien »Fordi han lever« på s. 65. Hvordan kan du give et særligt påskebudskab til dine venner?

Tegn et tegning af din yndlingshistorie om Jesus. Du kan spørge dine forældre om at hjælpe dig med at se Life of Jesus Christ Bible Videos på biblevideos.lds.org for at få nogle idéer til din tegning.

En gave fra vor himmelske Fader

Chad E. Phares

Kirkens Tidsskrifter

Bygger på en virkelig begivenhed



Isabelle var glad for, at det var forår. Hun kunne godt lide at lytte til fuglene. Hun kunne lide at lege i det grønne græs.

Isabelle var glad for, at det snart var påske. Hun vidste, at påske var en særlig dag. Til påske fejrer vi, at Jesus blev levende igen.



I Primary gav søster Martin alle børnene i klassen nogle farveblyanter. Hun bad dem om at tegne den største gave, som vor himmelske Fader havde givet dem.

Michael tegnede en tegning af sin familie.

Eliza tegnede en tegning af sin ven.

Anthony tegnede en tegning af sit hus.



Isabelle så på tegningerne. De var rigtig gode.

Isabelle tænkte over, hvad hun skulle tegne. Hun var glad for at have en familie. Hun var glad for at have venner. Hun var glad for at have et hus.



Isabelle tænkte på en anden gave, som vor himmelske Fader havde givet alle mennesker. Han gav os alle Frelseren som gave. Isabelle tog sine farveblyanter. Hun tegnede en tegning af Jesus Kristus.

Søster Martin spurgte Isabelle, hvad hun tegnede.

»Jeg tegner en tegning af Jesus,« sagde Isabelle.
»Han er den største gave.« ■



Jesus Kristus lever

Chad E. Phares
Kirkens Tidsskrifter



Efter at Jesus Kristus var blevet korsfæstet, opstod han. Det betyder, at hans legeme blev levende igen, og at han vil leve for evigt. Takket være hans opstandelse, skal vi også leve for evigt.

Se på billederne, der viser nogle af de ting, der skete i Jesu liv. Skriv 1, 2, 3 eller 4 i de bokse, der viser den orden, som tingene skete.



Ledere opfordrer medlemmer til at knytte slægtshistorie til templet

Heather Whittle Wrigley

Kirkenyt og begivenheder

I oktober 2012 skrev Det Første Præsidentskab et brev, hvor de opfordrede medlemmer til at bruge deres egne familienavne til tempeltjeneste og beskrev fem hovedpunkter som hjælp til, at medlemmer kunne finde større glæde ved at arbejde med slægtshistorie og ved at besøge templet.

Medlemmer kan tage imod kaldet om at finde, forberede og fordele navne til templet ved at bruge de redskaber og ressourcer, der tilbydes på LDS.org og FamilySearch.org. Punkterne beskrevet i Det Første Præsidentskabs brev er:

1. »Når medlemmer af Kirken finder navne på deres forfædre og bringer disse navne til templet til udførelse af ordinancer, kan det berige tempeloplevelsen meget.«

Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »Al den tjeneste, du yder i templet, er tid, der er brugt godt, men stedfortrædende modtagelse af ordinancerne for ens egen familie gør tiden i templet mere hellig, og der følger endnu større velsignelser. Det Første Præsidentskab har erklæret: »Vores altoverskyggende ansvar er at finde frem til og identificere vore *egne*

forfædre« (»Glæden ved at forløse de døde«, *Liahona*, nov. 2012, s. 93-94).

Lær på LDS.org mere om, hvorfor vi bliver bedt om at forberede navne fra vores egen familie til at medbringe til templet ved at klikke på **Resources, Family History, og Why should we do temple work for our own ancestors?** (Hvorfor bør vi udføre tempelordinancer for vore egne forfædre?) (video under **Why Do We Do Family History Work?**).

2. »Medlemmer med begrænset mulighed for at udføre deres egen slægtsforskning opfordres til at udføre stedfortrædende ordinancer med navne, som andre medlemmer eller templet bidrager med.«

Mange medlemmer af Kirken har begrænset adgang til templer. Kirkeledere opfordrer disse medlemmer til at gøre det, de kan. Medlemmer uden et nærliggende tempel kan udføre slægtsforskning og få tempelordinancerne udført af andre.

Andre medlemmer kæmper måske med en følelse af, at al den slægtsforskning og de ordinancer, der kan udføres for deres forfædre, allerede er gjort. Disse medlemmer opfordres til

fortsat at besøge templet, og helst ved at medtage familienavne fra andre medlemmer.

Man kan på lds.org/temple og **Find a Temple** få hjælp til at forberede sig til sit næste tempelbesøg.

3. Unge og unge voksne opfordres især »til at bruge deres egne familienavne eller navne på forfædre til medlemmer i deres menighed eller stav i deres tempeltjeneste.«

»Ønsker I unge en sikker måde at fjerne modstanderens indflydelse i jeres liv?« har ældste Scott spurgt. »Fordyb dig i at søge efter dine forfædre, forbered deres navne til de hellige stedfortrædende ordinancer, der er tilgængelige i templet, og tag så til templet og vær stedfortræder for dem, så de kan modtage ordinancerne, dåb og Helligåndsgaven. Når du bliver ældre, vil du selv være i stand til at deltage i modtagelsen af de øvrige ordinancer. Jeg kan ikke komme i tanke om en større beskyttelse mod modstanderens indflydelse i dit liv« (»Forløse de døde«, s. 94).

I afsnittet om slægtshistorie på LDS.org, under **Getting Started** (kom i gang), kan man finde fem trin til at forberede familienavne til templet.

4. Præstedømmeledere bør sikre, at alle medlemmer »bliver bekendt med læren om at vende deres hjerte til deres fædre og velsignelserne ved tempelbesøg.«



Kirken har mange ressourcer på tryk og online, der kan hjælpe medlemmer til at forstå årsagerne til at forberede familienavne til templet, og hvordan det gøres.

Vend hjerterne, der er en vejledning til ledere, er et supplement til *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken* til at hjælpe præstedømmeledere i menigheder og stave med at støtte medlemmer i deres ansvar for at søge deres døde og udføre de frelsende ordinancer i templet for dem. Her er videoer, der viser, hvordan nogle stave har brugt tempel-tjeneste og slægtshistorie til at styrke den enkelte og familier.

Udforsk hjælpekilderne for ledere på LDS.org ved at klikke på **Resources**, **All Callings**, **Family History**, og dernæst **Leader Resources**.

5. Personer, »der har reserveret et

stort antal familienavne [opfordres] til at frigive disse navne i løbet af en rimelig tid, så de nødvendige ordinancer kan blive udført.«

Der ligger for tiden 12 millioner navne på FamilySearch, der har været reserveret af familiemedlemmer, der har til hensigt selv at udføre deres forfædres ordinancer. Mange navne har været reserveret i årevis.

»[Forfædre] er måske ikke særligt glade, når de fortsat skal vente på, at ordinancerne bliver udført,« siger ældste Scott. »Vi opfordrer jer, der har reserveret et stort antal navne, til at uddelegere dem, så medlemmer af

jeres familie eller menighed og stav kan hjælpe jer med at udføre det arbejde. I kan gøre dette ved at omdele navnekort til de medlemmer af jeres menighed og stav, som er villige til at hjælpe, eller ved at bruge FamilySearchs computersystem til at sende navne direkte til templet« (»Forløse de døde«, s. 94).

I afsnittet **Getting Started**, der blev nævnt tidligere, kan man under **I Want to Share Names with Others** klikke på **Watch Video**, og derpå se videoen **Releasing Names for Temple Work** (Frigive navne til tempelordinancer), hvor der er oplysninger om at frigive reserverede navne. ■

Behov for professionelle mediefolk til at arbejde med Kirkens projekter

Ryan Morgenegg

Kirkenyt

Et forsøg på bedre at fange historien om Kirken rundt om i verden, har Publishing Services Department (Kirkens forlag) oprettet databasen Media Professional Database (mediapro.lds.org), en vejviser over professionelle mediefolk, der er interesseret i at skabe og producere film, video, transmissioner, direkte begivenheder og digitale medier for Kirken.

Det primære formål med databasen er at identificere dygtige professionelle mediefolk verden over, og Kirken ønsker at medtage så mange »afprøvede« – eller godkendte – professionelle, enkeltpersoner og firmaer som muligt. Scott Olson er projektleder

Kirken vil med Media Professionals Database kunne bruge internationale hold af mediemedarbejdere til at filme videoer rundt om i verden hurtigere og mere økonomisk.

for databasen og siger: »Kirken søger erfarne professionelle med flere års erfaring. Det er ikke en database for amatører.«

Tidligere blev lokale folk i Utah ansat og fløjet til et sted for at filme en video eller udføre et projekt, når der skulle laves et medieprojekt, hvorpå de kom hjem og afsluttede projektet ved Kirkens hovedsæde. Kirken har professionelle audiovisuelle medarbejdere, der arbejder med projekter, men der er så mange medieprojekter, der venter på at blive udført, at det ikke er muligt for fastansatte at udføre dem alle. En database over dygtige og professionelle personer rundt om i verden er vigtigt for Kirkens fremtidige medieindsats.

Bror Olson siger: »For at Kirken fuldt ud kan benytte databasen MediaPro effektivt, må flere professionelle fra hele verden befolke den. Vores mål med hjemmesiden er at få erfarne, professionelle mediefolk knyttet til Kirkens database, således at vi kan kontakte dem og hurtigt komme i gang, når der opstår et nyt projekt overalt i verden.«

Professionelle mediefolk, der gerne vil i betragtning til projekter, bør sende deres navn, e-mailadresse og en kort biografi til mediapro@ldschurch.org. En del af de oplysninger, som mediefolk skal udfylde, vil være en detaljeret historie af deres arbejde med eksempler på tidligere værker, færdigheder og rådighed. Bror Olson siger: »Det er vigtigt at være specifik omkring færdigheder, fordi nogle færdigheder kan bruges til både video, film og internettet.«

Det er ingen garanti for en mulighed for at arbejde for Kirken, hvis man registrerer sig på MediaPro, men hvis professionelle mediemedarbejdere ikke registrerer sig, får man måske aldrig chancen. Registrering af deres oplysninger og færdigheder giver Kirken mulighed for at identificere dem og se, hvad de kan gøre. ■



FOTOILLUSTRATION: MATTHEW REBER

Kirkens tilstedeværelse i Sydamerika vokser, rapporterer ældsterne Oaks og Bednar

Jason Swensen
Kirkenyt

Det første afsnit i Lære og Pagter indeholder profetien om, at Kirken kommer frem »ud af dunkelhed og ud af mørke« (1:30). Den dag er måske kommet i det meste af Sydamerika.

»Vi er ude af dunkelhed og mørke,« sagde ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum efter sin hjemkomst fra Sydamerika i oktober. »Dette afspejles i den måde, hvorpå repræsentanter for sydamerikanske regimer kender og genkender Kirken, og den måde repræsentanter for Kirken bliver modtaget, når vi kommer.«

Ældste Bednar ledsagede ældste Dallin H. Oaks, også fra De Tolv Apostles Kvorum, på et besøg til det sydlige område i Sydamerika fra den 19.-28. oktober, der omfattede en gennemgang af området, møder for missionærer og præstedømmeledere samt foredrag for unge og unge voksne, der blev transmitteret overalt i Chile, Argentina, Uruguay og Paraguay.

De besøgende autoriteter mødte flere end 1.800 missionærer, der tjener i de fire lande i området. »Vi gav hånd til alle missionærerne, vi mødte, og de så godt ud,« fortalte ældste Oaks. »Det var en imponerende styrke af missionærer fra Nord- og Sydamerika.«

Omkring 15.000 personer så to foredrag for områdets unge og unge voksne. Ældste Oaks præsiderede ved foredraget for unge voksne, der blev transmitteret til 326 steder over hele området. Ældste Bednar var den præsiderende



FOTO: MED TILLADELSE FRA DET SYDLIGE OMRADE I SYDAMERIKA OG CHURCH NEWS

autoritet ved foredraget for unge, der blev set af unge mellem 12 og 18 år og deres forældre samlet 439 steder.

Ved hvert oplæringsmøde og foredrag talte de besøgende Brødre om betydningen af at opnå en større »virkelig vækst« ved højere nadvermødedeltagelse, flere tempelbegavelse og -vielser samt at flere unge tager på fuldtidsmission.

Ved foredraget for unge blev unge mænd og unge piger opfordret til at stille spørgsmål. Generalautoriteterne besvarede en bred vifte af spørgsmål om missionærforberedelse og at forblive retscaffen i en stadig mere ugudelig verden.

Brødrene fortalte også lokale præstedømmeledere, at virkelig vækst kun kan opnås i området med flere missionærer og større fastholdelse. Der er også brug for en produktiv kerne af hjemvendte missionærer til at sikre kommende generationer af erfarne ledere, sagde ældste Oaks.

Ældste Mervyn B. Arnold fra De Halvfjerds og daværende områdepræsident beskrev besøget af generalautoriteterne og deres hustruer som »inspirerende, opløftende og meget informativt.«

»Deres kærlighed, venlighed og undervisning vil blive husket for evigt,« sagde han. ■

Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum mødte ærkebiskoppen i Santiago i Chile, monsignore Ricardo Ezzati Andrello.

Præsident Monson genindvier templet i Boise

Sarah Jane Weaver
Kirkenyt

Præsident Thomas S. Monson genindviede i november 2012 templet i Boise i Idaho – der oprindeligt blev indviet i 1984 og har været lukket i 15 måneder på grund af omfattende renoveringer.

Aftenen før genindvielsen samledes en gruppe på 9.200 unge til en kulturfestival. Der deltog så mange unge, at de fyldte Taco Bell Arena på Boise State University, at de sammen med deres familie og

Præsident Thomas S. Monson gav udtryk for sin kærlighed og påskønnelse over for Kirkens medlemmer ved en kulturfestival, aftenen før han genindviede templet i Boise i Idaho.

andre også måtte sidde andre steder for at se programmet, der blev transmitteret til stavscentre i hele tempeldistriktet.

Produktionen handlede mindre om dans og mere om at forberede sig til templet, fortalte Gary Walker, der var formand for underkomiteen for de unges kulturfestival.

Ved festivalen fortalte præsident Monson de unge, at templet »lyser som et fyrtårn for retskaffenhed for alle, der vil følge dets lys ... Vi værdsætter det lys, og vi takker vor himmelske Fader for de velsignelser, som dette tempel og alle templer bringer os.«

Ældste Bednar overværede også indvielsesmøderne om søndagen, hvor han udtalte: »Der er en varme, et lys, en klarhed og en udstråling, der kommer fra et tempel overalt i verden.«

Templet i Boise i Idaho betjener omkring 100.000 sidste dages hellige i 31 stave i området. ■

Kirken forbereder materialer online til ungdomsaktiviteter

Kirken forbereder materialer online til ungdomsaktiviteter i et forsøg på at styrke sidste dages hellige unge mænd og unge piger over hele verden. Den nye del af LDS.org med ungdomsaktiviteter bliver udviklet til at hjælpe ungdomsledere og deres voksne vejledere til at planlægge meningsfulde aktiviteter for kvorummer i Det Aronske Præstedømme og klasser i Unge Piger i stave og menigheder over hele Kirken.

Det er hensigten med hjemmesiden at støtte Kirkens stavedige vægt på at styrke de unge, der blev fremhævet af de nylige ændringer i alderskrav til at tjene som fuldtidsmissionær, det nye materiale for unge *Kom og følg mig* samt opfordringer til de unge om at deltage i slægtshistorie.

For unge mænd supplerer hjemmesiden det åndeligt fokuserede program Pligt mod Gud med materialer til fysisk, social og uddannelsesmæssig udvikling. ■



© IRI



Snesevis af SDH-frivillige fra Tjekkiet og Slovakiet arbejdede ved godt mod i timevis i det varme vejr langs de stejle bredder af Zilina-reservoiret med at indsamle flasker, papir, plastic, pap, flamingo og andet affald på deres tjenstedag i september 2012.

Tjenstedag i Slovakiet

Flere end 130 medlemmer fra Tjekkiet og Slovakiet samledes sammen med tidligere missionærer i Tjekkiet og Slovakiet i byen Zilina i Slovakiet den 8. september 2012 for at hjælpe byen – de fjernede 1.300 kg affald fra bredden af Zilina-reservoiret, reparerede en børnehave og fjernede ukrudt i byens blomsterkasser.

»Det er vidunderligt at se frivillige arbejde så hårdt og se smilene på deres ansigt og glæden i deres øjne!« bemærkede den frivillige Hana Snajdarova, hvis familie var blandt de første medlemmer af Kirken i Slovakiet. »Jeg tror, at det er derfor, vi nyder disse projekter så meget. Vi ønsker at hjælpe – at tjene – og vi elsker det.«

Det Nye Testamente fås nu på spansk

Kirken har for nylig lanceret en udgave med kun Det Nye Testamente på spansk fra udgaven *Santa Biblia*:

Reina Valera 2009, der gør skrifterne lettere tilgængelig for både medlemmer af Kirken og ikke-medlemmer.

Denne nye udgave er i standardstørrelse og indeholder teksten fra Det Nye Testamente, fodnoter og uddrag fra Joseph Smiths Oversættelse.

Det Nye Testamente på spansk fås som paperback på Kirkens distributionscentre eller store.lds.org (katalognummer 09215 002).

Ændringer i områdepræsidentskabet i det sydlige område i Sydamerika

Den 6. januar 2013 blev ældste Walter F. González afløst som medlem af De Halvfjerdts' Præsidium og erstatter ældste Mervyn B. Arnold som præsident for det sydlige område i Sydamerika i Buenos Aires i Argentina. Ældste Arnold har fået en ny opgave ved Kirkens hovedsæde.

Ældsterne Jorge F. Zeballos og Francisco J. Viñas fortsætter som rådgivere i områdepræsidentskabet.

»Vi udtrykker tak for disse brødres hengivne indsats og ønsker dem alt godt i deres opgaver,« lød et brev fra Det Første Præsidentskab.

De hellige i Botswana fryder sig over oprettelsen af den første stav

I november 2012 samledes næsten 900 medlemmer af Kirken i Botswana i Afrika for at overvære oprettelsen af den nye Gaborone Stav i Botswana – den første stav i landet.

Områdepræsidenten i det sydøstlige Afrika ældste Dale G. Renlund og ældste Colin H. Bricknell, områdehalvfjerdser, præsiderede ved mødet. Clement M. Matswagothata blev kaldet som stavspræsident, Geoffrey Tembo blev kaldet som førsterådgiver, og Oduetse S. Mokweni blev kaldet som andenrådgiver.

»Staven vil være et tilflugtssted, et lærdommens sted, et godhedens og sikkerhedens sted, et ordens sted, et venlighedens og kærlighedens sted og et Guds sted,« bemærkede Daniel Hall, stavspræsident i Roodepoort i Sydafrika.

REDNINGEN I MINEFELTET

Russell Westergard

Under golfkrigen ledte jeg et hold af soldater ind i Kuwait. Da vi først var kommet gennem forsvaret, gennemsøgte vi fjendens positioner for at sikre os, at vi var i sikkerhed, og vi ledte efter noget, der kunne give os flere informationer om vore fjender.

Jeg var lige trådt ind på en indtaget kommandocentral, da jeg hørte en engelsk sergent, der panisk råbte: »Stop! Gå ikke videre!« Da jeg stak hovedet ud af bunkeren, så jeg en af mine soldater i stor fare. Hun var gået ind på et åbent område, for at få fat på et dokument, og nu stod hun i midten af et stort minefelt. Da hun hørte sergentens råben, stoppede hun og indså faren.

Da vores hold samledes på kanten af minefeltet, kunne vi se, at den unge soldat var så panikslagen, at hun rent fysisk rystede. Vi måtte handle hurtigt, men kunne ikke sende soldater ind efter hende uden at risikere både deres og hendes liv. Uden diskussion eller tøven begyndte vi at tale til soldaten og kom med trøstende og opmuntrende ord og instrukser. Vi kunne se tårerne løbe ned af hendes kinder og høre frygten i hendes svar, men hun begyndte at falde en smule til ro ved vores beroligende ord.

Efter en stund havde hun nok mod til at se sig tilbage på den vej, hun var kommet, og hun fortalte os, at hun svagt kunne se sine



Vi kunne ikke nå ind til soldaten, der var fanget, men vi kunne opmuntre hende, heppe på hende i hendes trængsler og juble over hendes held.

egne fodspor i sandet. Med vores opmuntring, begyndte hun tøvende at gå tilbage samme vej. Ved at placere sine fødder blidt på hver enkelt af sine forrige fodspor, kunne hun gå ud af minefeltet og kaste sig i vore ventende arme, da hun tog det sidste skridt. Den store gruppe af soldater på sidelinjen råbte af glæde, da vi bød hende velkommen tilbage. Tårer af frygt blev erstattet af smil og kram.

Få af os har stået på kanten af et rigtigt minefelt. Men mange af os kender nogle, der har forladt den åndeligt sikre grund for at blive fanget i livets minefelter. Som den unge soldat kan de måske også føle sig alene, bange og utrygge. Men den soldat var aldrig alene. Hun havde et hold på sidelinjen, der heppede på hende, venner, der ønskede hende tilbage og som ikke gav op. Hun havde ledere, der gav vejledning og opmuntring. Hun var den, der måtte gå ud af minefeltet, men sammen hjalp vi hende med at finde styrken til at gøre det. Til sidst kunne vi fejre hendes redning med oprigtig kærlighed og glæde.

Åndelige redninger kan være lige så dramatiske. Uanset om vi rækker ud som familie, venner eller som menighed eller gren, så kan vores indsats gøre hele forskellen. Rettidige, opmuntrende ord og vejledning reddede sikkert soldatens liv. På samme måde kan vi redde andre fra det åndelige mørkes fare ved at tilbyde opmuntring og vejledning, som i sidste instans kan bringe dem tilbage. Når vi gør dette, vil vores glæde være stor – ikke blot for en stund i dette liv, men også i al evighed (se L&P 18:15). ■

Russell Westergard bor i Virginia, USA.

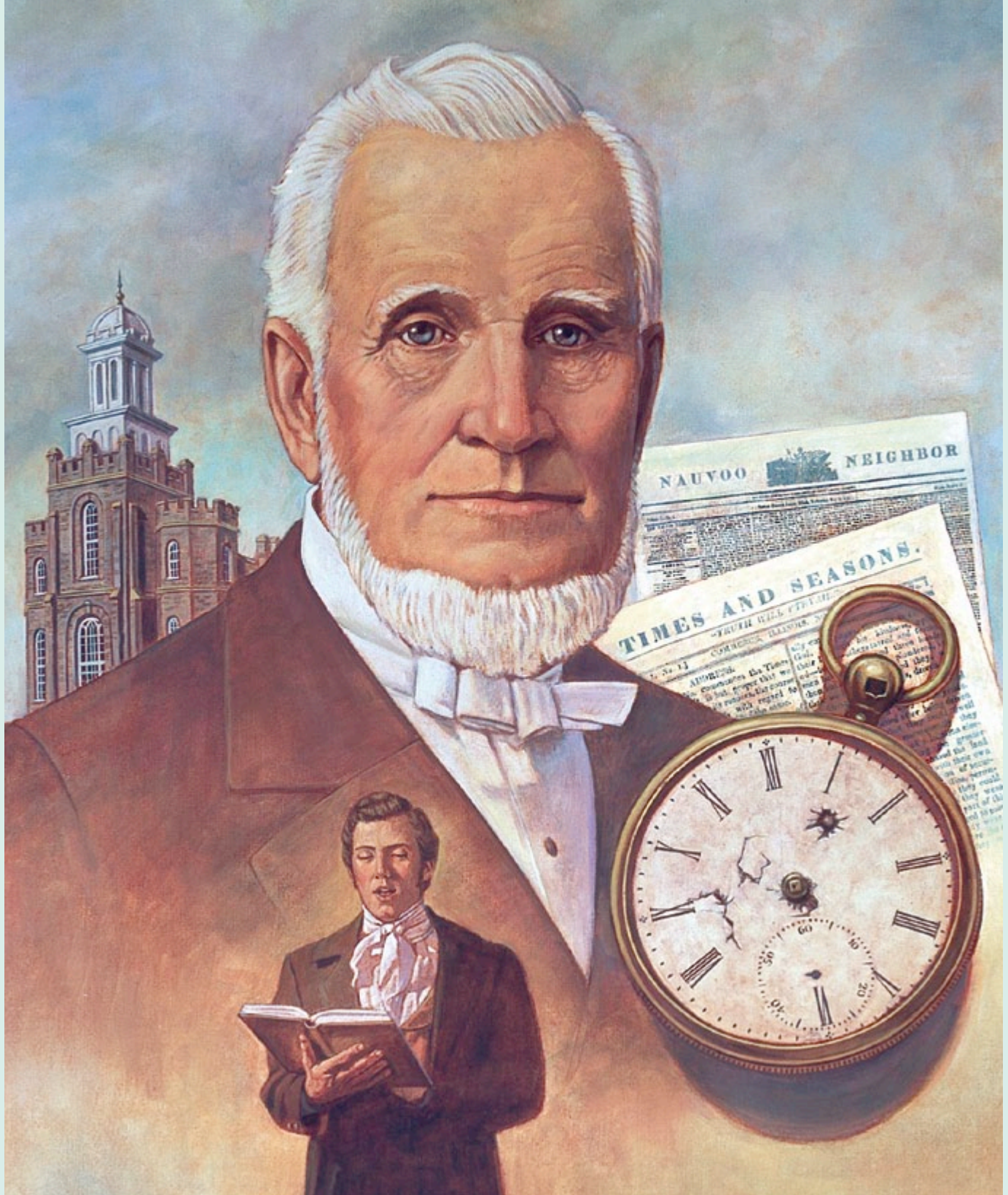


ILLUSTRATION: ROBERT T. BARRETT

JOHN TAYLOR

John Taylor holdt meget af at **synge**. Mens de sad i Carthage fængslet, bad Joseph Smith ældste Taylor om at synge »En stakkels sorgbetyngt mand« (*Salmer og sange*, nr. 15). Sangen trøstede profeten inden hans død. John Taylor var til stede ved martyriet, og selv om han blev skudt fire gange, blev hans liv reddet. Han bar et **lommeur** på sig, der gik i stykker under martyriet. Mens han tjente i Kirken, redigerede præsident Taylor mange af **Kirkens udgivelser** og indviede **templet i Logan i Utah**.



Vise forældre, der ønsker deres børn fremgang, vil undervise i principperne om ukuelighed og selvhjulpenhed. I artiklen »Opdrag børn til at være ukuelige«, på s. 10 i dette nummer, kan du læse, at ukuelige børn håndterer udfordringer og forandringer godt, og de accepterer, at det at tabe, kan gå forud for at vinde. Artiklen »Efterlevelse af princippet om selvhjulpenhed« på s. 20, forklarer at vores selvhjulpenhed øger vores evne til at gøre godt.